

**Penderecki
parla de la
seva obra**

A close-up portrait of a woman with short, light brown hair, looking directly at the camera. She is wearing a dark, possibly black, top and a multi-strand necklace of small, round beads. Her expression is neutral. The background is dark and out of focus.

**Barbara
Bonney**
canta al Palau

Adagio, la vostra botiga de música

Pianos
Orgues electrònics
Instrument professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA

Muntaner, 300, Xamfrà Laforja
Tel. 200 81 00
Sants, 304 bis
Tel. 440 24 48

CENTRE COMERCIAL GLÒRIES

Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87

BARBERÀ DEL VALLÈS

BARICENTRO - Tel. 718 97 51

Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardina
Tel. 435 89 88

MADRID

MADRID-4

LA VAGUADA - Tel. 730 48 60

3A ÈPOCA ANY XV
NÚM. 162, ABRIL 1998

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet**, **Josep M. Bricall**, **Josep M. Busquets**, **Josep Caminal**, **Salvador Cardús**, **Jordi Casas**, **Joan M. Clavaguera**, **Gregori Estrada**, **Gabriel Ferrer**, **Joaquim Garrigosa**, **Joan Guinjoan**, **Carles Guinovart**, **Teresa Lloret**, **Joan Matabosch**, **Xavier Montsalvatge**, **Jordi Montull**, **Ramon Muntaner**, **Ramon Pla**, **Eugeni Sallent** i **Xavier Turull**.

Consell de Direcció: **Pere Artís** (editor), **Pere Burés** (coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) i **Lluís Millet** (direcció musical)

Maquetatge: **F.S.**
Secretaria de Redacció: **Teresa Martínez**

Publicitat: **Prensasi Tam, S.L.**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 245 21 11

Preimpressió: **Ormograp, S.A.**
Impressió: **Agpograp**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: **B-34.432/83**
ISSN: **1136-7458**

Col·laboren en aquest número:
PERE ARTÍS, JORDI BADIA, HELENA BAYO, CESC, JAUME COMELLAS, JOSEP CRIVILLÉ I BARGALLÓ, ERNEST LLUCH, JORDI MALUQUER, JORDI MARTÍNEZ, JOAN MOLL I MARQUÈS, MÒNICA PAGÈS I SANTACANA, ORIOL PÉREZ I TREVIÑO, MONTSERRAT PUIG, JESÚS RODRÍGUEZ PICÓ, MARKUS SCHIKORA, FRANCESC TAVERNA-BECH, LLUÍS TRULLÉN I JOAN VIVES BELLALTA.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA
Tel. i Fax: 268 10 00

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors. "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció.
© de les reproduccions autoritzades, VEGAP, Barcelona 1998.

Portada: Barbara Bonney.

SUMARI

revista musical catalana

EDITORIAL

5 El Palau del demà

PANORAMA

FOTO: J. MARTÍNEZ

Fringe

Interior de la nova seu de l'SGAE

TEMA

- 7 Fringe: trobar-se bona música al carrer per Jordi Martínez
- 10 Fernando Baño. Una anàlisi a consciència de la fisiologia vocal per Helena Bayo
- 12 Mikrokosmos: El SCIC, un exemple per Pere Artís
- 13 Tangents: Bones noves per Jordi Maluquer
- 14 Del seu affm.: Krzysztof Penderecki per Jaume Comellas
- 16 Torroella va homenatjar Anselm Viola per Oriol Pérez i Treviño
- 19 Dignitat en el Requiem de Mozart per F. Taverna-Bech
- 21 La música de Werner Henze arriba a Barcelona per F.T.-B.
- 22 Notables vetllades wagnerianes al Palau per J. Comellas
- 24 Bona orquestra de joves músics per Lluís Trullén
- 25 Confluències, el Grup dels Cinc català per F.T.-B.
- 27 Ramon Muntaner. SGAE: la nova casa dels creadors per Montserrat Puig
- 29 Creació condicionada
- 30 Tarannà rus i tensió soviètica per Ernest Lluch
- 34 El difícil camí creatiu de Prokofiev i Shostakòvitx per Jesús Rodríguez Picó
- 38 Krzysztof Penderecki. La modernitat de la tradició per Mònica Pagès Santacana
- 44 La discografia dels compositors mallorquins per Joan Moll i Marquès
- 47 Bonney, Allen, Orfeón Donostiarra, Ranki, Lupu, Kocsis, Filharmònica de Viena-Mehta, Simfònica de Tenerife per Lluís Trullén
- 50 Recuperació del Concert per a violoncel de Gaspar Cassadó per F. Taverna-Bech
- 51 Música inòida de Mussorgski i Shostakòvitx per F.T.-B.
- 52 per Cesc
- 53
- 55

MUSICALIA

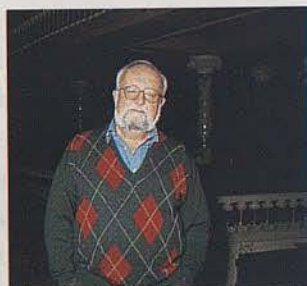

FOTO: E. GUILLANET

Krzysztof Penderecki

SCHERZANDO

LLIBRES

DISCOS

OT ALLÒ QUE US INTERESSA

Més de 70 revistes d'abast nacional estan associades a l'APPEC.

Per a més informació: APPEC Rambla de Catalunya, 10, 1 er.

08007 Barcelona Tel. 412 76 28 Fax: 317 83 86

Ho trobareu a les revistes en català

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALA

INFORMACIÓ GENERAL
INFANTIL I JUVENIL
CULTURA
RELIGIÓ
POLÍTICA
PEDAGOGIA
AGRICULTURA I RAMADERIA
ESPORTS
MÚSICA
ARTS PLÀSTIQUES
TEATRE I CINEMA
CIÈNCIA I TECNOLOGIA
ENTRETENIMENTS
HISTÒRIA
FOLKLORE
SATÍRIQUES
ARTS DECORATIVES

catalunya música / revista musical catalana

Ja en sou subscriptor?

INFORMACIÓ:

Sant Francesc de Paula, 2 - Tel. 268 10 00 - 08003 Barcelona

La data del concert commemoratiu del 90è aniversari de la inauguració del Palau –9 de febrer– ha estat flanquejada per altres dues que, sense forçar res, poden ser preses com a fites simbòliques d'un abans i un després. La primera és el 4 de desembre de 1997, en què el Palau fou declarat "Patrimoni de la Humanitat" per la UNESCO; una distinció que reconeixia tant la vàlua artística del Palau com els esforços menats els darrers anys per mantenir-la i potenciar-la.

La segona és el 6 de març de 1998, en què el Consell Presbiteral de l'Arquebisbat de Barcelona aprovà el plantejament d'un projecte el desenvolupament del qual permetrà l'ampliació del Palau. Una data, doncs, carregada de futur.

Així, el norantè aniversari en curs de celebració serà vist, temps a venir, com una fita essencial en la història del Palau.

Una història per a la qual s'obren, des d'ara, unes expectatives altament esperançadores, la realització de les quals serà possible gràcies al fet que el Palau podrà disposar de l'espai ocupat per l'església de la parròquia de Sant Francesc de Paula.

En el marc d'una recíproca voluntat d'entesa, han convergit en l'operació –la concreció de la qual és ara en estudi– tant les legítimes aspiracions del Palau (ampliació del seu servei musical i cultural) com les de l'Arquebisbat de Barcelona (equilibri en l'acompliment de les necessitats pastorals en noves zones urbanes i en el manteniment del servei en d'altres àmbits que, com és el cas de la parròquia de Sant Francesc de Paula, poden tenir d'altres alternatives).

Cal dir, de forma explícita, que en tot aquest procés ha estat determinant l'actitud del senyor arquebisbe de Barcelona cardinal Carles, en línia amb l'estil del seu predecessor, el Dr. Jubany –que, fa una desena d'anys, féu possible la primera fase de remodelació i ampliació del Palau.

Talment un retorn als orígens, finalment serà acomplert el desig de Domènech i Montaner: una Sala de concerts amb il·luminació natural lateral.

I, sense cofoisme de cap mena, hom pot apostar amb certesa pels guanys futurs, tant els musicals com els urbanístics (Barcelona essent enriquida i ennoblida amb un nou espai urbà singular).

L'avantprojecte elaborat per l'arquitecte Òscar Tusquets comporta, en essència, les línies mestres següents: demolició de l'església de Sant Francesc de Paula, construcció d'un nou edifici de serveis fins on permet la paret mitgera del costat de la façana principal, i ampliació –de forma esglaonada al llarg de tot el pati de llums de la Sala de concerts– de la placeta existent.

Les possibilitats d'aquest avantprojecte són d'una gran transcendència, tal com es pot intuir d'una enumeració sumària de les principals: disposar d'una nova Sala de concerts –d'un aforament de 600 persones– idònia per a música de cambra i, alhora, apta per a usos alternatius; possibilitar la celebració de concerts a l'aire lliure, amb l'ampliació de la placeta; visibilitat perllongada de la façana lateral actual; polivalència del nou edifici a construir: sala d'exposicions, restaurant, botiga de música, botigues en general, equipaments tecnològics (televisió, àudio, vídeo, enregistraments, etc.); dependències administratives, etc.

Fa només un quart de segle, el Palau veia limitada la seva acció per uns condicionants, en tots els ordres, que semblaven irresolubles.

No solament no ha estat així, sinó que –sense nostàlgia del passat i sense actituds iconoclastes– s'ha conquerit un present i s'és ara en condicions òptimes per accedir a un demà en què sigui un fet el lema: *Un Palau per al segle XXI*.

El Palau del demà

La clave de la información

Miembro de Honor de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana

L'edició d'enguany, la 21a, del Festival de Música Antiga, que organitza la Fundació "la Caixa", oferirà novament l'oportunitat de viure, de forma paral·lela, l'espectacle del Fringe.

Basat en l'experiència de l'any anterior, en aquest article es mostra aquesta realitat, vital i lúdica, que posa la música a l'abast dels ciutadans, des de la interpretació de les joves promeses, en el seu lloc de manifestació cívica més genuí: el carrer.

Fringe: trobar-se bona música al carrer

per JORDI MARTÍNEZ

Tot just quan ens trobem a punt d'arribar al llindar del segle XXI, en què tot un espectre de noves tecnologies coposen l'atenció general, encara tenim l'oportunitat de recrear-nos amb experiències que només coneixiem per la literatura i la història. Un bon exemple d'això és la música antiga, que ens permet, gràcies a l'avenç en la investigació musicològica, de traslladar-nos màgicament a èpoques remotes.

El darrer Festival de Música Antiga (la vintena edició) celebrat a Barcelona va oferir als melòmans la possibilitat de fruit d'algunes de les millors formacions del món, però també d'un recull de grups entusiastes de caire *amateur* o semiprofessional que busquen fer-se un nom en aquest camp. Tocant en cinc espais diferents del Barri Gòtic i a l'aire lliure, 16 formacions d'aquí i de la resta del món van donar vida al Fringe, o festival "al marge", que ja ha complert la seva segona edició, amb un creixement pel que fa a la participació i, potser el que és més important, amb una major resposta per part del públic, que hi tenia accés gratuït.

L'oferta proposada per l'organització comprenia des de solistes fins a conjunts i cors, els repertoris dels quals abastaven diferents etapes de la història de

la música. Tot plegat, es tractava d'una aposta prou heterogènia perquè ningú no se sentís decebut. I el cert és que, a la majoria de concerts, hi eren representades totes les edats, tot i que cal destacar-ne el gran nombre de joves.

Un altre fet que cal no oblidar és la premeditació del públic a l'hora d'assistir als concerts. Si bé algunes persones quedaven sorpreses, tot passejant, de sentir-se atrets per un concert en una via pública (plaça de Sant Felip Neri, per exemple), la majoria ja havien agafat seient feia més de vint minuts abans de començar. En aquest sentit, el Servei de Música de la Fundació "la Caixa", organitzador del Festival, va constatar el ressò popular que té el Fringe gràcies a la premsa i, sobretot, mitjançant el boca-orella. N'hi havia que, a més, recordaven la primera edició del Fringe, l'any 1996, i ja coneixien el programa previst.

El Fringe més popular

En qualsevol cas, l'atractiu que per a "l'orella mitjana" o per a l'autèntic melòman té el Fringe és força especial. El redescobriments de la música antiga no es limita únicament a l'audició d'uns instruments singulars ni d'unes interpretacions vocals diferents, sinó a un idíl·lic retorn al passat.

"M'atrau bàsicament la tranquil·litat que hi ha en aquests concerts. A més, aquesta música em relaxa molt i em suggereix una sensació de viatge en el temps", confessa Silvana Liz, una brasilera fincada a Barcelona per raons d'estudis i que assisteix a la primera actuació d'Abendmusik (una formació de Lleó) al pati de la Facultat de Filologia de la Universitat de Barcelona, davant de prop de setanta espectadors.

El seu company, Francisco Cavalipa, de la mateixa nacionalitat, ha seguit totes les peces amb gran atenció —fins i tot provant de taral·lejar algunes melodies— i assegura, complagut, que *"m'agrada sentir sons d'instruments exòtics, diferents. De fet, sóc un afeccionat a la música antiga"*.

Abendmusik, grup amb una mitjana d'edat de vint anys, ha ofert un repertori basat en cançons dels segles XIII i XIV, tant instrumental i vocal com a *capella*. Especialment satisfeta es pot veure Concepción González, una afeccionada a la música clàssica, que no dubta a felicitar els components d'Abendmusik després de la seva actuació: *"Reconec que ho fan molt bé i que aquest tipus de música m'emociona. Sembla, per uns moments, que em traslladi en cos i ànima a l'edat mitjana."*

La plaça de Sant Felip Neri acull el segon concert d'Arcobaleno, la formació més multiètni-

ca del Fringe, atesa la diversa procedència dels seus components: dos japonesos, dos brasilers, un xilè, un alemany i una italiana, tots ells estudiants del Reial Conservatori de la Haia.

Contradient —com ja s'esperava— el famós càstig diví de la torre de Babel, aquest grup destil·la harmonia i qualitat pels quatre costats a l'empara de la façana de l'església barroca que dona nom a la plaça. La casualitat vol que executin quatre concerts de compositors coetanis d'aquest espai: Fasch, Bach, Haydn i Telemann, que van viure gran part de la seva vida al segle XVIII. Novament les cadires s'han esgotat i hi ha tanta gent dempeus —turistes estrangers molts d'ells, delatats com és habitual per robes llampants i càmeres al coll— com asseguda.

L'acústica de l'espai contribueix a una bona audició, úni-

cament esquitxada pel dolç piular dels ocells que, juganers, sobrevolen la plaça. *"Es una iniciativa molt maca, la d'organitzar concerts com aquest a Ciutat Vella. És una manera que la gent s'aficioni a aquesta música i, a més, serveix perquè tots coneguem una mica millor la ciutat"*, diu Antoni Pallàs.

Maria Collado és una altra espectadora fidel del Fringe, però també de la secció de pagament del Festival: *"Trobo que esdevé un exemple que la música que anomenem culta pot arribar sense dificultats al públic en general sense haver de pagar res. Crec que concerts com aquests haurien de fer-se més sovint i amb aquest format a l'aire lliure i gratuïts."*

Un petit error de càlcul de l'organització provoca que el concert coincideixi amb l'entrada a missa de la una del migdia a

l'església de St. Felip Neri, amb el consegüent enrenou de gent entrant-hi i sortint-ne i l'espeter de la porta. Es tracta d'un inconvenient que els integrants d'Arcobaleno lamenten al final del seu concert, tot i que hi ha factors ambientals potser més molestos: *"Tocar a l'aire lliure suposa que els instruments pateixen més amb la calor. Són molt sensibles i es perd l'afinació, com li ha passat avui al meu clavicèmbal un cop ha sortit el sol"*, explica el brasiler Alessandro Santoro.

La sensació de recolliment s'accentua, no obstant això, al petit pati de la Reial Acadèmia de Bones Lletres, on entre d'altres va actuar el cor Voxalba, compost totalment per dones, llevat del director, Xavier Sans. Afeccionats, curiosos i, altre cop, un bon nombre de turistes omplen l'espai, on ressonen les harmonioses veus del cor. En aquest cas, només trenca la màgia del moment una molesta piconadora pneumàtica que pertorba lleument l'inici d'algunes cançons. Són els riscos de ser a cel obert. I un dels avantatges el demostra la presència inesperada d'un equip televisiu d'una productora nord-americana, que està fent una sèrie sobre ciutats del món.

"Realment, és un plaer per a qualsevol poder seure i escoltar tranquil·lament aquestes veus tan treballades. No sóc un habitual d'aquest tipus d'actuacions, però reconec que valen molt la pena", ens confessa Jaume Mira, un jove estudiant barceloní que ha apostat pel Fringe pel consell d'un amic.

Teresa Montañés, una jubilada, aplaudeix satisfeta el cor Voxalba, però es dol dels inconvenients de la música a l'aire lliure: *"Penso que tot això està molt bé, però crec que és una llàstima que no es pugui fer també en llocs tancats, perquè entre el trànsit i altres sorolls, no es pot assaborir al cent per cent. Ara, també es pot dir que potser d'aquella manera perdria l'encant."* N'hi ha molts

El grup Arcobaleno a la plaça de Sant Felip Neri
(foto: Jordi Martínez)

que s'han quedat al pati després de sentir les veus des de l'annexa plaça de Sant Just i rosegar-los la curiositat. Desconeixen que l'actuació pertany al Fringe. "No sabia que es feia un festival de música antiga a Barcelona, però trobo que és força interessant", diu Josep Maria Pérez, el qual, acompanyat per la seva dona, busca un programa per damunt de les cadires que van quedant buides un cop acabat el recital.

Una música amb possibilitats

Els atractius que per a un músic suposa el terme "música antiga" són grans, però sobretot un predomina per sobre dels altres: la poca documentació existent sobre la majoria de composicions deixen molt de marge per a la creativitat dels intèrprets; sempre -això sí- respectant la idiosincràsia inicial de les composicions. El director d'Abendmusik, David de la Calle, un jove de 24 anys, ho explica perfectament: "La majoria som estudiants d'instruments antics. Nosaltres som més uns recreadors d'aquesta música que no pas uns arqueòlegs. Quan to-

ques una sonata de Bach, ja ho tens tot escrit i ja depèn de la teva musicalitat. Ara bé, quan es tracta de música medieval, tens una melodia i prou. La resta és, per tant, improvisació i creativitat. Això és el que més ens captiva. El fet de ser músics dels segle XX juga a favor nostre, ja que hem d'aprofitar el bagatge de sis segles de música." En el cas d'Arcobaleno, i en disposar d'un repertori del segle XVIII, el marge per a la inspiració de l'intèrpret s'estreny. Tal com explica la brasilera Dina Titan, flauta de bec del grup, "tenim una postura contra la música que es basa a entendre com està escrita i interpretar-la d'aquesta manera. No volem dominar-la amb la nostra personalitat, sinó deixar-la parlar."

David de la Calle lamenta que a l'Estat espanyol, com en d'altres coses, s'estigui endarrerint respecte de la resta de països europeus. Per a ell, "ens porten ben bé deu anys d'experiència en aquest camp de la música antiga. Als anys seixanta hi havia un gran nombre de músics investigant i conreant-la a Europa, mentre que aquí, per entendre'ns, no se sabia el que era una flauta de bec. Som encara

en una fase «infantil», ja que no fa ni cinc anys que es treballa el tema aquí a Espanya. En aquest sentit, voldria destacar la tasca dels músics que han anat a l'estranger a formar-se i que han pogut aportar els coneixements adquirits un cop han tornat."

I prova de l'interès creixent per la música antiga és la dificultat que va tenir el jurat d'aquesta nova edició del Festival per triar els setze grups que compondrien el cartell del Fringe. En total havien arribat setanta sol·licituds, amb una important presència de grups catalans. De totes maneres, el criteri que es va tenir més en compte a l'hora de la selecció final va ser la qualitat musical i no pas afavorir la gent de casa.

En qualsevol cas, i tractant-se d'intèrprets joves en la majoria de formacions, el Fringe compleix a la perfecció una de les seves funcions: promocionar una sèrie de nous valors a seguir dins del camp de la música antiga que, amb els anys, puguin formar part del cartell fort del festival o almenys aquesta és la intenció del Servei de Música de la Fundació "la Caixa" i, ben segur, de molts incondicionals del Fringe.

Fernando Bañó

Una anàlisi a consciència de la fisiologia vocal

Fernando Bañó és un professor de cant ben conegut en l'ambient barceloní. Després de desenvolupar una interessant carrera lírica com a tenor, abandona els escenaris operístics per motius de salut vocal. Aquest succés fa que des d'aleshores ençà es dediqui amb gran aplicació a l'estudi del cant des de la perspectiva de la fisiologia de la veu. Actualment ha pogut arribar a un bon grau de rehabilitació, la qual cosa li permet tornar a cantar. És a punt de publicar el llibre adreçat als joves estudiants de cant *La antitécnica*, en el qual deixa palesos els coneixements teòrics i pràctics adquirits en aquest llarg estudi.

per HELENA BAYO

Nascut a Alcoi, Alacant, Fernando Bañó inicia els estudis de cant amb el seu pare, Fernando Bañó Ferrando, famós cantant líric dels anys cinquanta que va actuar com a primer tenor en les companyies de Luis Sagivela, Moreno Torroba i Pablo Sorozábal i que va ser alumne del famós professor de cant Francisco Andrés, també mestre, entre d'altres, d'Alfredo Kraus, Cora Raga, Carlos Morris, Amparo Aliaga, Antón Navarro, etc.

Així, doncs, Fernando Bañó va tenir en el seu pare un precedent de tradició vocal familiar no gens menystenible. Després va cursar els estudis a l'Escola Superior de Canto sota la direcció de Lola Rodríguez de Aragón i va treballar amb Montserrat Alavedra, Julián Molina, Anna Monfort, etc. Va perfeccionar estudis, ja a Barcelona, amb Francisco Puig, i després d'obtenir una borsa d'estudis al XVII Concurs Internacional de Cant Francesc Viñas, el contracta el mànager Carles Caballé, amb el qual comença les seves actuacions internacionals en òperes com *Faust*, *La favorita*, *Madama Butterfly*, etc. A Dublín, Niça, Barcelona, Mèxic...

—Per quin motiu va deixar de cantar professionalment?

—Doncs com indico en el meu

currículum actual, per motius de salut vocal. Jo sempre he dit la veritat sobre això i, per exemple, els meus alumnes saben que vaig interrompre la meua carrera per problemes vocals causats per un antagonisme pedagògic, fenomen d'altra banda força habitual en el món de la lírica. En el món del cant hi ha causes de tot tipus per justificar el fet de no estar en carrera: mala salut, problemes familiars... Jo em sento orgullós d'expressar-me amb la veritat, encara que això pugui causar desconfiança sobre la meua capacitat com a professor. Precisament per això tinc experiència com a rehabilitador de veus espatllades.

—Vostè ha estudiat en profunditat tractats de cant i medicina per tal d'arribar a conclusions vàlides per a l'aplicació pràctica i per a la publicació d'un tractat propi. ¿Creu que l'activitat docent i la de l'estudi dels alumnes es beneficiaria si es formessin més en aquest aspecte, que normalment està molt deixat de banda?

—Totalment. No es cometrien tants errors i no s'arruïnarien les veus de grans artistes que haurien pogut ser i no han estat, o les carreres d'altres que han quedat com a mediocres (liats vocalment) per a desgràcia de tots nosaltres.

—L'espatllament d'una veu a

quins factors pot ésser atribuït?

—Doncs pot ser per la manca de bons mestres, per haver escollit un repertori inadequat o per la pressa dels estudiants per debutar als escenaris. Jo he estat testimoni en la meua vida de molts casos així.

—Quin tipus de problemes vocals acostuma a trobar-se?

—En la veu cantada, els de sempre: falta de col·locació, que és el més habitual, o sigui, veu a la gola, nasalitat, estretor laríngia... També em trobo a vegades amb nòduls, edemes, etc. en la mateixa veu parlada.

—¿La veu humana ha deixat de ser un enigma per als professionals de la medicina actualment?

—Ells diuen que sí, però m'atreveixo a dir que no. Quan es va aconseguir per primera vegada realitzar una fibroscòpia de les cordes vocals en funcionament, es va donar un pas de gegant en el camp terapèutic, funcional i quirúrgic. Però si algun dia s'aconseguia fer una fibroscòpia del costat oposat de les cordes vocals, estic convençut que es descobriria un altre món nou, fins ara imaginat però desconegut. El futur és ple d'aspectes esperant de ser descoberts.

Fernando Bañó ens fa una exposició succinta del funcionament de la veu en el cant. L'aire mou les cordes vocals per pressió, aquest so ha de ser conduït al darrere de les dents i als resso-

nadors cranials alhora durant l'emissió. Després, quan comença l'ascensió a la zona aguda, s'ha de fer com un canvi de marxes laringi, que suposa una mena de descens i obertura interna de la gola, sense perdre la col·laboració cranial i impulsat per un esforç abdominal controlat. Tot això com a resum d'un formidable estudi consciencios de la persona, que ha de realitzar durant anys.

—Vostè creu que tot això és molt natural?

—Jo crec que el cant líric és una activitat artificial per a l'ésser humà, com també ho és la música tal com la coneixem als nostres dies. S'ha arribat a l'actual perfecció dels sentits musicals i vocals per pura evolució, com tants altres enginyers de què avui dia gaudim i dels quals poques vegades ens hem parat a pensar l'origen.

—És difícil formar un cantant d'òpera?

—En principi sí, encara que es trobi l'individu amb les facultats i intel·ligència per al cant. És una carrera plena d'obstacles d'actitud, d'origen cultural i pròpiament vocals. Tot això fa perillar constantment l'instrument del neòfit en l'aspecte físic i psíquic. La solució està en un "humil equilibri" quan es creu que un ja sap més del que en realitat sap.

—Es pot donar el cas d'un cantant espontani, ple de facultats naturals?

—Es pot donar que persones amb una laringe d'estructures idònies i innates per al cant líric, que l'espectador inexpert acostuma a atribuir a un do diví i el suposat professional expert ho atribueix a una intel·ligència superior per al cant. El cert és que en el cant es poden donar totes les possibilitats imaginables i inimaginables.

Una observació molt interessant que expressa Fernando Baño en el seu tractat *La antitecnica* és que resulta "demostrable afirmar que hi ha laringes que estan a una distància més

baixa que d'altres, prenent com a referència la línia horitzontal de la mandíbula. Els que posseeixen per natura més distància de la protuberància del cartílag tiroide (la nou) a la mandíbula, sense haver-se exercitat en el cant, sens dubte tindran la gran sort d'aconseguir la tessitura aguda ràpidament sense gaires problemes tècnics."

—Té alguna cosa de diferent la laringe d'un cantant a la d'una altra persona?

—Des d'un punt de vista fisiològic, la gola d'un cantant és idèntica a la d'una persona que no es dediqui a aquesta activitat, i així ho reconeix la medicina. En canvi, en alguna ocasió m'he trobat amb algun impediment físic que fa desaconsellable l'estudi del cant. Jo, per tant, sempre aconsello realitzar una revisió anatòmica i funcional de la laringe per tal d'estar segur que tot està en ordre.

—Què és el que fa que una veu perdi la seva qualitat original?

—Un mal ús o un abús continuat. També és habitual la pèrdua de la qualitat per un treball equivocat.

—Què seria "fer un gall", des del punt de vista fisiològic?

—És la parada brusca de la sincronització de la vibració de les cordes vocals o d'una corda,

i això succeeix generalment perquè s'està fent quelcom equivocat en l'emissió de la veu.

—Hi ha algun tipus de diferència en l'educació de la veu entre els alumnes de teatre musical o els que s'orienten envers l'òpera?

—El treball és el mateix, és idèntic en tots els estils musicals, perquè es tracta de col·locar el so en la zona cranial per tal que no estigui al coll i es pugui emprendre un treball professional amb garanties per no fer-se mal. Un detall important, però, és que la impostació de la veu dedicada a altres gèneres no significa que hagi de sonar a veu d'òpera. Totes les veus, es dediquin a un gènere o a un altre, es poden embellir. Una veu educada sempre atrau l'atenció del públic, canti el tipus de música que canti.

—Vostè ha dedicat molt de temps a analitzar la cobertura de la veu. Què n'opina?

—La cobertura de la veu genera discussions eternes. Molts mestres i professionals no hi creuen i això crea estupor i desorientació en els estudiants de cant que van d'una opinió a una altra, mentre pateixen en la seva gola les conseqüències. Jo crec que la seva existència és evident. La discrepància ve determinada per les diferents morfologies internes de cada individu respecte a un altre: mides, perímetres, distàncies, etc. En unes persones, la cobertura es dona de manera natural i en d'altres s'ha de treballar durament. Als primers, la natura els ha regalat dos o tres anys d'estudi.

—Quina és la bona escola per aprendre a cantar?

—Hi ha tantes escoles com mestres de cant. El treball del mestre de cant és artesà al cent per cent i cadascú després d'haver après l'ofici del seu mestre desenvolupa la seva personalitat. Crec que el cant és un fenomen que està dins la lògica i que es produeix per evolució del món, de la vida i del progrés de les noves tècniques. Finalment, "cada maestrillo tiene su librillo..."

MIKROKOSMOS

El SCIC, un exemple

En diverses ocasions la nostra publicació, i aquesta secció en particular, ha parlat del Secretariat de Corals Infantils de Catalunya, un dels organismes que —els darrers trenta anys— més ha treballat per a la sensibilització musical dels infants.

Normalment, la presència del SCIC a les nostres pàgines ha estat motivada per activitats de signe públic: aplecs, trobades, concessió de guardons, etc.

Ara, però, el columnista revé al tema per una iniciativa que, previsiblement, no traspasarà el clos dels més directament implicats i que, això no obstant, conceptua d'una gran transcendència.

Em refereixo a les "Jornades de Reflexió" celebrades pel SCIC els dies 14 i 15 de febrer passat a l'Alberg Mare de Déu de Montserrat de Barcelona.

És fàcil de caure en un cert cofoisme quan, com en el cas del SCIC, hi ha una trajectòria de trenta anys densa en realitzacions musicals notables, en creació i adaptació de repertori, en accions de signe cívic, etc. Més encara: és fàcil de caure-hi quan, tot allò aconseguit, ho ha estat gràcies a una vocació profunda i a una donació il·limitada dels capdavanters, que els ha fet superar no solament mancances funcionals sinó també incomprendiments privades o públiques.

Lluny, però, d'aquest cofoisme, el SCIC ha afrontat els reptes que planteja un entorn, el d'ara, absolutament diferent d'aquell en què començà la seva feina. D'ací aquest exercici de portes endins, aquestes "Jornades de Reflexió" dedicades a contrastar alguns dels punts més candents que avui té plantejat el món coral infantil.

Les "Jornades" (que tingueren el contrapunt musical de tres concerts a càrrec del Cor Infantil Escola Pia-Balmes, la Coral del Centre d'Educació Musical de Terrassa i el Cor Vivaldi) foren estructurades en tres ponències —complementades amb prop d'una desena de comunicacions lliures—, el simple enunciat de les quals n'adverba la importància: Els directors: responsabilitat musical i pedagògica, Estructura de les corals/ Programa comú-Repertori i Les Trobades. Els "Juguem Cantant"; i closes amb una taula rodona sobre Funció social i educativa del SCIC. Espai que ocupa en el món cultural.

Quan, cada cop més, veiem com s'instaura allò que podria ser anomenat cultura del guany immediat (que té el referent crematístic com a mesura ostensible), trobo exemplar que un grup nombros de persones —majoritàriament, joves— esmerci un cap de setmana a debatre en profunditat un tema que transcendeix qualsevol legítima aspiració personal i s'inscriu de ple en l'àmbit de la dimensió cultural col·lectiva.

Algú hauria de prendre'n nota, d'aquestes energies juvenils. I valorar-les. I fer que no es malversin... Perquè no crec que el país s'ho pugui permetre...

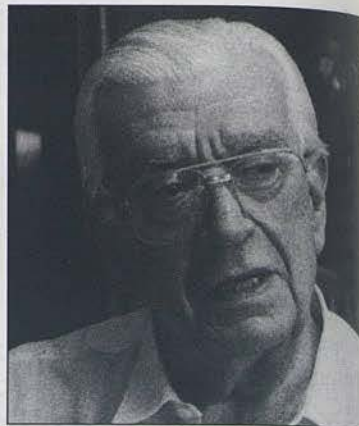
Pere Artís

Convocat el Premi Manuel Ausensi de cant

Promogut per Àmbit Cultural de El Corte Inglés, del 5 de març al 28 de maig se celebra el concurs de cant per a veus joves Premi Manuel Ausensi. Aquesta iniciativa compta amb el suport del Gran Teatre del Liceu, teatre en el qual actuarà el guanyador la temporada vinent.

Obert a participants d'edats no superiors als 30 anys i de l'Estat espanyol, el premi que s'atorga —un milió de pessetes—, és en concepte de borsa d'estudis a escollir pel mateix cantant. La participació comprèn tots els tipus de tessitures —soprano, mezzosoprano, tenor, baríton i baix—, però el premi és només un entre tots els participants.

En total hi prendran part 45 cantants, que en una primera fase interpretaran dues àries. Els que superin aquesta eliminatòria passaran a la segona, en la qual n'han d'interpretar tres. D'aquí, el jurat es-

collirà sis finalistes, que passaran a la darrera prova el dia 21 de maig. Una setmana després tindrà lloc el concert de cloenda del concurs amb l'actuació del guanyador.

Totes les proves i el mateix concert final tindran lloc a l'auditori de l'establiment d'El Corte Inglés a la Diagonal. Les proves de la primera fase tindran lloc els dies 5, 12, 19 i 26 de març i 2 i 16 d'abril. La segona els dies 29 d'abril i 7 i 14 de maig. ■

Mireia Pintó, seleccionada per l'European Union Opera

La mezzosoprano catalana Mireia Pintó ha estat seleccionada per l'European Union Opera per participar en les representacions de l'òpera *Béatrice et Bénédict*, d'Hector Berlioz (en versió de concert), en el rol de *Béatrice*, que aquesta entitat durà a terme per diferents teatres europeus a final d'any i que dirigirà Yan Pascal Tortelier. El projecte també inclourà l'òpera *Eugene Onegin*, de Txaikovski, amb direcció escènica de Nikolaus Lehnhoff i direcció musical de Gennadi Rozhdestvensky.

La selecció, que va començar amb una primera trobada amb més de 400 aspirants, va tenir lloc el passat febrer a la ciutat alemanya

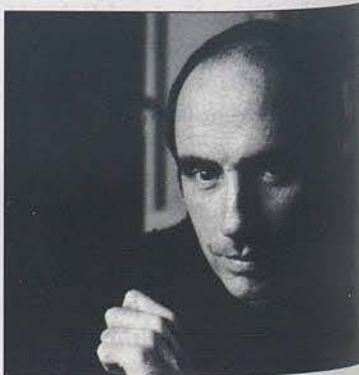
de Baden-Baden. Allà, mitjançant un stage, una sèrie d'audicions sota l'atenta mirada d'Elisabeth Söderström, Gennadi Rozhdestvensky, Nikolaus Lehnhoff i David Lloyd-Jones i un concert al nou teatre de l'esmentada ciutat, el Festspielhaus (amb capacitat per a 2.500 persones) es va acabar de perfilar el repartiment per a aquestes dues òperes.

L'European Union Opera, de recent creació i amb seu a Londres, és una entitat destinada a afavorir i promocionar els joves cantants europeus pertanyents als països que formen la Unió Europea. Una cosa similar ja va fer crear l'Orquestra de la Unió Europea. ■

Lluís Llach, Premi Ciutat de Barcelona

El cantant Lluís Llach ha estat guardonat amb el Premi Ciutat de Barcelona en l'especialitat de música pel seu espectacle *Nu*. Es tracta de la darrera proposta del cantant empordanès, amb la qual ha aconseguit un èxit considerable arreu.

Igualment, *Nu* va ser ofert a Madrid, on va aconseguir un ressò notable. L'obra ha estat enregistrada en disc compacte. ■

CONVOCATÒRIES

V CERTAMEN CIUTAT DE MOLLET DE SARDANES I MÚSICA PER A COBLA. Organitzat per l'Ajuntament d'aquesta població i l'entitat Tradicions i Costums, el concurs és adreçat a tots els compositors menors de 40 anys, podent-hi presentar un màxim de dues obres (originals i inèdites, no estrenades ni premiades en cap altre concurs) per a cada un dels premis, que estan dotats amb 200.000 (sardanes) i 100.000 (música per a cobla) pessetes. Els originals de sardanes han de ser presentats en exemplar únic, en una partitura d'instrumentació per a cobla d'onze instruments amb les corresponents partitelles i amb reducció per a piano. Els originals per a música de cobla han de tenir una durada entre 4 i 8 minuts. La data màxima de presentació d'originals és el dia 30 de maig (13 h). Per a més informació: Ajuntament de Mollet del Vallès. Pl. Prat de la Riba, 4. 08100 Mollet del Vallès. Tel.: (93) 71.95.00. Fax: (93) 71.95.02.

XXIX CONGRÉS INTERNACIONAL WILLEMS 1998. Del 15 al 22 de juliol, la ciutat italiana d'Udine acollirà el 29è Congrés Internacional d'Educació Musical i Instrumental Willems 1998, que organitza l'Associació Internacional d'Educació Musical Willems, adreçat, principalment, a professors d'educació musical, de música i instrument de tots els nivells, estudiants de conservatori i de facultats de musicologia i psicopedagogia, com també a alumnes del sistema d'ensenyament Willems. El programa del congrés tractarà dels principals aspectes que caracteritzen el sistema Willems de la mà de més de quaranta professors encapçalats per Jacques i Béatrice Chapuis. Per a més informació: AIEM Willems. 23, Rue du Cornet. 69290 Saint Genis-Les-Ollières (Lyon). Tel.: 0033.478446784. Fax: 0033.478446300. E-mail: aiemw@willems.org.

XVIII CURS INTERNACIONAL D'INTERPRETACIÓ D'ORGUE A LA PENÍNSULA IBERICA. Impartit per l'organista Josep M. Mas i Bonet, el curs tindrà lloc a Montblanc entre els dies 20 i 25 de juliol. El programa desenvoluparà l'estudi de diverses obres de Cabezón, Aguilera de Heredia, Correa de Arauxo, Bruna i Cabanilles, a més d'altres compositors ibèrics dels segles XVI, XVII i XVIII de lliure elecció dels alumnes. El curs només

admet 12 participants. La data límit d'inscripció és el dia 15 de juny. Per a més informació: M. Mas. Apartat de correus 531. 43200 Reus. Tel. i fax: (977) 77.37.99

XXVII CURS INTERNACIONAL DE GUITARRA JOSÉ LUIS LOPATEGUI. Organitzat per Aula de Música 7 i impartit per José Luis Lopategui (nivell mitjà i superior) i per Maria José Santos (curs d'iniciació i nivell elemental), el curs tindrà lloc entre els dies 18 i 25 de juliol al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès. Hi poden participar estudiants a partir dels 16 anys per als nivells mitjà i superior i estudiants entre 10 i 15 anys per al curs d'iniciació i nivell elemental. La data límit d'inscripció és el dia 10 de juliol. Per a més informació: Aula de Música 7. Av. Diagonal, 327, 2n 1a. 08009 Barcelona. Tel.: (93)207.40.22.

15è CERTAMEN MUSICAL CERET-BANYOLES DE COMPOSICIÓ PER A COBLA. Premi Manel Saderra Puigferrer. Organitzat pel Foment de la Sardana de Banyoles, hi poden participar tots els compositors, amb un màxim de dues obres (inèdites, mai no interpretades ni premiades en cap concurs, entre 5 i 20 minuts de durada) exclusivament per a cobla que no siguin sardanes. S'atorgaran tres premis, dotats amb 600.000, 400.000 i 200.000 pessetes, a més d'una menció especial juvenil de 200.000 pessetes per a un autor menor de 30 anys, encara que no hagi obtingut cap premi. La data límit de presentació d'originals és el dia 31 d'agost. Per a més informació: Foment de la Sardana. Apartat de correus 125. 17820 Banyoles.

CONCURS INTERNACIONAL DE MÚSICA REINA ELISABETH DE BÈLGICA. Manifestació dedicada a diferents aspectes de la música, la propera edició d'aquest concurs (l'any vinent) estarà dedicada a la composició i al piano. En el cas de la composició s'han d'adreçar les partitures abans del dia 5 de gener de 1999. Per al concurs de piano, cal formalitzar la inscripció abans del dia 15 de gener de 1999. Per a més informació: Consolat General de Bèlgica a Barcelona (Srta. T. Ramos). Tel.: (93)467.70.80 (de dilluns a divendres, de 9-13 h i de 14-16 h).

TANGENTS

Bones noves

Malgrat que per als qui segueixen el món coral no sigui cap novetat, crec que és bo fer la constatació que una iniciativa de fa anys es troba actualment ben consolidada. Em refereixo al Cor de Nens Vivaldi.

Dos discos, *Viatges* (1995) i *Petits Cantors de Catalunya* (1997); el segon premi l'any 1995 del Certamen Coral de Tolosa, el primer premi el juliol de 1997 al Certamen Internacional de Cantonigròs (primera coral catalana que l'obté), la invitació pel mes de maig d'enguany a la trobada de corals d'arreu d'Europa a Basilea i que els hagin confiat la inauguració del Festival de Torroella d'enguany, entre moltes altres distincions, ho avalen.

Nou anys de treball i el suport ben decidit d'una escola a la qual pertanyen (IPSI) fan que la coral no sigui un fet efímer sinó arrelat i que el teixit d'altres corals d'aquesta escola que permet nodrir el Cor Vivaldi és una garantia que l'afany constant de superació que du no s'esgota en les remarcables fites fins ara aconseguides. Cal no oblidar que tot aquest treball pacient i continuat s'ha confiat a unes bones mans, les d'Oscar Boada, ben conegut com a mestre col·laborador i pianista titular des de l'any 1985 de l'Orfeó Català.

És, doncs, una bona nova que en un moment de crisi de transició d'un nostre valor universal —l'Escolania de Montserrat— hagi sorgit un altre grup que també pot representar dignament el nostre país arreu. I en el segon centenari del compositor montserratí Anselm Viola —en el qual vam poder detectar el moment de l'Escolania, d'altra banda lògic pel canvi de mestre titular— vam remarcar una altra bona nova, el bon nivell d'un altre nou conjunt, l'Orquestra Barroca Catalana, especialment en la *Simfonia núm. 17 en La major* de Boccherini que van tocar molt vivament i amb una notable qualitat de so.

Jordi Maluquer

V Festival Internacional d'Orgue d'Igualada

Aquest primer trimestre de l'any 1998 s'està celebrant la cinquena edició del Festival Internacional d'Orgue a la Basílica de Santa Maria de la capital de l'Anoia. Enguany, el Festival d'Orgue consta d'un total de cinc concerts de primer ordre, a càrrec dels prestigiosos professors G. Kauzinger (Alemanya), Luc Antonini (França), José Luis de Aquino (Brasil), M. Soledd Mendive (Espanya) i J. G. Kraner (Alemanya).

Cal dir que la direcció artística del Festival és a cura del reconegut organista igualadí Joan Paradell. Cal dir també que el seguiment dels concerts es fa gràcies a una pantalla gran de vídeo que proporciona una visió idònia del concertista, el qual és situat darrere el públic. Els propers concerts tenen lloc aquest

març els dies 8 i 22, a càrrec de M. Soledd Mendive i J. G. Kraner, respectivament.

El bell marc barroc de l'altar de Santa Maria és escaient per a la música barroca de Bach, principal compositor d'orgue que és a la majoria de programes escollits. No oblidem, però, que també hi ha repertori d'autors contemporanis com Oliver Messiaen, Franceschini, Julià o el basc J. Guridi.

El Festival Internacional d'Orgue d'Igualada s'ha consolidat com una de les cites musicals per excel·lència de casa nostra, indefugible per als amants d'aquest instrument, únic per la seva complexitat, però també per la seva riquesa de matisos i la sonoritat esplendorosa que ens omple i enriqueix musicalment. ● Jordi Badia

Lawrence Foster dirigeix Edip a París

L'actual director de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya Lawrence Foster va dirigir amb gran èxit —segons una informació del rotatiu francès "Le Monde"— l'Orquestra Nacional de França en les audicions de l'òpera *Edip* de George Enesco.

Les representacions van tenir lloc el passat gener al Théâtre des Champs-Élysées en versió de concert i hi van fer els rols principals Philippe Fourcade (*Edip*), George-Ernest Crasnaru (*Tirésias*), Desmond Byrne (*Créon*) i Donald Litaker (el pastor). Enesco, d'origen romanès, com Lawrence Foster, va recrear la tragèdia d'*Edip* amb aquesta òpera escrita en el període d'entreguerres mundials a l'Òpera de París. L'obra va ser considerada cabdal en el repertori europeu en un moment en què a París es descobrien les obres de Milhaud, Hahn o Stravinsky. ■

Del seu affm.

Sr. Krzysztof Penderecki

Il·lustre figura de la creació musical

Estimat amic:

Li avanço que per a mi ha estat un plaer molt autèntic tenir oportunitat de conversar amb vostè, primer de forma indirecta en una especialment concorreguda roda de premsa —la seva capacitat de convocatòria és ben notable—, i després personalment juntament amb la nostra col·laboradora Mònica Pagès, en una curta xerrada conjunta. I posats a avançar, li avanço també el meu reconeixement sincer per l'exquisida amabilitat amb què em va tractar en les dues ocasions.

Confesso que el resultat de l'esmentada conferència de premsa va atiar en mi l'afany de poder tractar-lo més personalment, sobretot per causa d'un argument, pel qual, disculpi la cosa, sento una feblesa especial. Em refereixo a tot el que deriva d'aquella experiència única que van ser els cursos de Darmstadt, en els quals durant una colla d'anys es van aplegar bona part dels noms més significatius de la creació musical sorgida de les cendres de la segona gran conflagració bèl·lica universal d'aquest segle. Entre els quals, no cal dir-ho, vostè mateix, amb els Boulez, Ligeti, Nono, Varèse, Cage, Lutoslawsky, Stockhausen, Halffter, entre d'altres insignes col·legues.

Curiosament, allò que en el seu moment —i no fa pas tant— va tenir un ressò ampli i es va constituir com a referència plena de l'avantguardisme musical més radical i alhora universalment reconegut, ara sembla cosa només digna d'un oblit com més espès millor. I opinions com les que ens va manifestar vostè mateix, no hi ha dubte que hi ajuden de manera molt significativa. Més o menys va venir a dir que allò no va tenir cap importància, que els compositors que hi van intervenir eren segones files comparats amb Messiaen, Bartók, Prokofiev i algun altre que ara mateix no recordo, alhora que demostrava un escàs interès a continuar el tema.

No puc negar-li que els seus arguments em van sorprendre i que no m'esperava aquesta mena de menyspreu per aquell moment i, no cal dir-ho, per aquells col·legues. En aquest darrer sentit, jo vaig insistir a recordar-li els noms que he esmentat abans, per evitar confusions —al Darmstadt dels intensos i feliços cinquanta i seixanta també circulaven fantasmes i com-

pares—, i tanmateix vostè va ratificar que, efectivament, els Boulez, Nono, Varèse, Ligeti i companyia eren músics de segona fila respecte dels Messiaen i companyia.

Estimat amic, crec que vostè és un membre més de la cada dia més àmpliament dotada confraria de "renunciants" que ens envaeix a tots enmig d'un cert alè de conservadorisme. En aquest cas, de renunciants a uns postulats, de validesa segurament no absoluta —com gairebé tots—, però de negligència sospitosa. I dic "sospitosa", perquè si bé tothom és lliure, si ho fa amb honestat, de canviar de tessitura de pensament, estètica, o el que sigui, la cosa esdevé justament sospitosa quan aquests canvis poden abonar el risc d'entrar en una via de pseudo-rutina mental i de còmoda explotació de prestígis previs, adquirits moltes vegades, ai las!, en la lluita implicada, generosa i vital per la renovació i potenciació dels llenguatges creatius. Musicals i del que sigui. I permeti que en aquest terme tan ingrat, hi carregui, també, la convicció amb què va defensar els corrents "neo" de més o menys tot —clasicisme, expressionisme, serialisme—, que tant marquen el moment actual i que, sense que posi en dubte la validesa de l'opció en els casos que ho mereixin, d'antuvi tenen el "mèrit" de potenciar una música favorable als interessos mercadològics musicals alhora que fan molt la impressió d'amagar, més d'una vegada, insuficiències creatives essencials. O posicions acomodaticies, segons el que he apuntat abans.

Que quedi clar que la potència de la seva música, de la qual vam tenir una mostra significativa amb l'audició de l'esplèndid *Concert per a violí núm. 2* i l'honestat demostrada en interpretar en un programa dirigit per vostè només una composició pròpia, esdevenen factors i mostres que allunyen en el seu estricte pla personal fantasmes de l'indole dels que he apuntat. Però espero que acceptarà, amb la mateixa honestat, que, considerada la qüestió en temes genèrics, aquest allunyament no sigui o no pugui ser absolut, pugui ser-ho considerat.

Del seu affm.
Jaume Comellas ●

A Itàlia s'especula amb Muti com a successor d'Abbado a Berlín

Riccardo Muti

Segons que ha informat recentment el rotatiu «Il Corriere della Sera», hi ha la possibilitat que Riccardo Muti, director artístic del teatre milanès de La Scala, succeeixi l'any 2002 el seu compatriota Claudio Abbado al capdavant de la Filharmònica de Berlín.

En aquests moments Muti està treballant amb la Filharmònica de Viena en una sèrie de concerts que després d'oferir al Musikverein vienes portarà en gira a diferents auditoris europeus i als Estats Units.

Respecte del rumor que el situa a la Filharmònica de Berlín, el director de La Scala ha declarat que tot i sentir un gran respecte per l'orquestra berlinesa, «em trobo totalment implicat amb el meu teatre i amb la meua orquestra a La Scala, fet que ara m'impedeix de pensar en res més». Després assenyalà que no es troba en cap cursa per assolir el lloc de responsable de la Filharmònica de Berlín, «com tampoc m'hi trobava quan es va produir la successió de Karajan. Sóc molt feliç amb el treball que mena amb l'orquestra de La Scala des de fa més de deu anys i dels resultats assolits. Pel que fa a l'aposta dels mitjans de comunicació sobre el futur de la Filharmònica de Berlín, poden estalviar-se espai i temps pel que fa al meu nom. El meu futur -ha refermat- coincideix amb La Scala i també amb la Filharmònica de Viena i amb la de la Ràdio de Baviera, amb les quals s'intensifiquen les meves relacions».

Finalment, Muti assenyalà que els èxits més importants aconseguits amb la Filharmònica de La Scala es vinculen a Mozart. «L'orquestra ha crescut en aquests anys amb el nom de Mozart no solament per les simfonies que hem interpretat, sinó també per les sis òperes a què hem fet front: de Mozart i naturalment de Gluck es demana aquest llarguissim alè, aquest suport de la frase que coincideixi amb l'essència del cant instrumental. Del món límpid, lluminós, metafísic de Mort ve tot: també la substància musical que ve tractada fora de l'aparença marmòria de l'escriptura d'un Cherubini. I aquesta és la nostra identitat llargament perseguida: i no hi volem renunciar». ● A.C.

Torna el cicle Europa en Concert

El Cor Lieder Camera i el jove viloncel·lista Cristian Poltera, protagonistes, entre d'altres, de la segona edició d'Europa en Concert

Un total de dotze concerts configuren la segona edició del cicle Europa en Concert que va començar el passat 15 de març i que es desenrotllarà fins al proper 10 de juny. Aquest cicle és organitzat per Tempus Mundi i promogut per l'Escola de Música Juan Pedro Carro, els instituts Italià i Francès i els consolats generals de Suècia i Suïssa, amb la col·laboració de nombroses institucions i empreses.

En aquest aplec de concerts hom ofereix una visió de la interpretació cambrística europea jove, barrejada amb la presència d'algun nom consagrat, com és el cas de l'il·lustre violinista italià Ruggero Ricci, que ha obert el cicle, o bé el nostre Marçal Cervera, que actuarà amb la pianista Brigitte Meyer.

L'objectiu principal d'Europa en Concert és donar oportunitats als joves talents d'arreu d'Europa de donar-se a conèixer a Barcelona. Es tracta d'artistes amb una sòlida formació, guanyadors de concursos internacionals, amb una carrera concertística i discogràfica incipient. Aquest és el cas dels pianistes Maurizio Zanini (Itàlia) i Niklas Sivelöv (Suècia), o del duo de violoncel i piano Poltera-Kolly. Kolly ha enregistrat amb l'OBC els concerts d'Eugène d'Albert sota la direcció de Ronald Zollman. També serà pre-

sent a l'Estat espanyol un dels grans exponents de l'escola de vent francesa dels darrers anys, l'Octet París-Bastille, integrat per músics molt joves que ocupen els primers faristols de les orquestres europees més prestigioses i que va obtenir al cap de dos mesos de la seva creació el primer premi del Concurs Internacional de Música de Cambra de París. També cal fer esment del Logos Ensemble, guanyador de la 23a edició del Concurs Internacional de Bourges.

Pel que fa a representants del país, cal fer esment del Quartet de Saxòfons 3+1, que oferirà un programa contemporani que inclourà l'estrena de Quartet de Xavier Boliart. També hi intervindrà el grup Alia Musica, que oferirà un programa dedicat al repertori judeoespanyol, i el Cor Madrigal i el Cor Lieder Camera, que actuaran conjuntament amb un programa titulat *Simfonisme vocal a cappella*.

Enguany s'han diversificat els espais del cicle, en comptes de realitzar-se exclusivament en un de sol, com a l'edició anterior. Sense moure's de la zona de Ciutat Vella, i amb un clar protagonisme de l'auditori del Casal del Metge, també se celebren concerts al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, a l'església dels Sants Just i Pastor i a l'església de Santa Anna. ■

Torroella va homenatjar Anselm Viola

per ORIOL PÉREZ i TREVIÑO

La celebració del segon centenari de la mort del pare Anselm Viola (1738-1798) va fer omplir d'activitats musicals la vila natal d'aquest mestre montserratí. En efecte, la vila de Torroella de Montgrí des del 23 de gener fins al 31 de gener va voler commemorar l'efemèride d'un dels representats més notables de l'anomenat classicisme musical català.

Així, Joventuts Musicals de Torroella de Montgrí va programar una conferència i tres concerts, entre els quals va destacar el concert ofert per l'Escolania de Montserrat, la Coral Antics Escolans de Montserrat i l'Orquestra Barroca Catalana, tots sota la direcció de Jordi-Agustí Piqué en una audició que va ser retransmesa en directe per les càmeres de Televisió de Catalunya.

Abans, però, d'aquest anhelat concert esdevingut el 30 de gener, la clavicembalista i musicòloga Maria Lluïsa Cortada va realitzar els dies 23 i 24 de gener, respectivament, una conferència i un concert dedicats a la figura d'Anselm Viola. Una mostra excel·lent dels coneixements referents a Viola d'aquesta barcelonina han quedat palseos, alhora, en una publicació del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya (*II Centenari de la mort d'Anselm Viola*) apareguda paral·lelament a la celebració d'aquesta efemèride. És per això que aquesta commemoració ha tingut un relleu especial que, en absolut, fins ara havia succeït en el panorama musical català. Tant de bo aquest impuls iniciat des de Joventuts Musicals de Torroella de Montgrí no quedi aturat aquí i la recuperació del *Telemaco* de Fer-

FOTO: P. GIRALT-MIRACLE

ran Sor (juliol de 1997 amb motiu del bicentenari de la seva estrena a Barcelona) i aquesta commemoració força intensa i exhaustiva siguin els dos pilars per a una sèrie de progressives atencions a la música històrica del nostre país.

Si tot això fos insuficient, la idea d'utilitzar una orquestra amb instruments originals (l'Orquestra Barroca Catalana que impulsa Sergi Casademunt) ha permès escoltar una obra amb els colors, les proporcions i forces orquestrals apropiats; fins ara, una versió amb criteris històrics era inexistent. Si a la importància de l'efemèride, hi sumem la presentació del nou director de l'Escolania de Montserrat, g. Jordi-Agustí Piqué i Collado, amb una obra d'envergadura i dificultat com la *Missa Alma redemptoris mater*, és evident que el concert de Torroella de Montgrí era alguna cosa més que un mer concert: era la presència d'una institució musical a la qual Viola va dedicar uns anys de la seva vida i que anava a commemorar el bicentenari de la seva mort a la vila que l'havia vist néixer.

Potser foren aquests factors, juntament amb la retransmissió televisiva, les que van provocar un cert nerviosisme que no va acabar de materialitzar les bones intencions en l'estil o el fet de la incorporació a l'estructura de la *Missa* d'una *Sonata da*

chiesa en La Major, K.225 (241b) de Mozart i de dos motets (*O quam suavis* i *Ego sum*) de Narcís Casanoves que, sens dubte, adequaven molt més una reconstrucció musical present en el context de la celebració litúrgica. No obstant això, no podem negar que la versió oferta al monestir de Montserrat, dos dies després de Torroella, va anar per uns altres camins (afinació, equilibri i empast sonor) que permeten esperar bons auguris del treball musical de Jordi-Agustí Piqué.

De totes maneres, si alguna cosa va quedar palesa és la bellesa i interès d'una *Missa* que, com la majoria de misses del classicisme europeu, intenta ser una fusió i síntesi entre l'estil italianitzant (àries) amb el contrapunt i la retòrica barrocs (cors). De gran envergadura, no hi ha dubte que en la hipotètica elaboració d'un cànon musical d'obres musicals catalanes aquesta *Missa Alma redemptoris mater* ocuparia un lloc destacat i predominant.

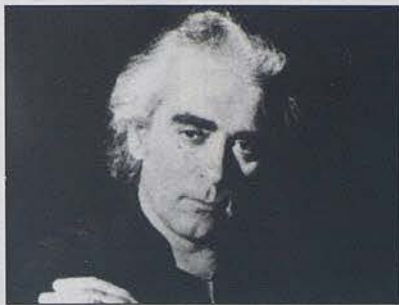
L'endemà de la vinguda de l'Escolania a Torroella, l'Ensemble de Vent Empordà i el Cor Anselm Viola sota la direcció de Joaquim de la Cuesta van oferir una selecció d'obres contemporànies del temps viscut per Viola (Vinyals, Martín i Soler, Albareda, Carcoler, Soler, entre d'altres).

Totes aquestes activitats, al nostre entendre, no han estat la simple successió de celebracions, sinó que han tingut al darrere la voluntat de remarcar la importància de la figura de Viola en el context dels països hispànics. Esperem que, l'any vinent, la mateixa sort pugui tenir un altre mestre montserratí: Narcís Casanoves, una altra figura indiscutible del classicisme i de qui es commemoraran els dos-cents anys de la seva mort.

L'atractiva oferta del 9è Festival de Guitarra de Barcelona porta, entre d'altres, John Williams, Pat Metheny i Manolo Sanlúcar

Amb la proposta *Palabra de Guitarra Latina*, que reuneix diferents guitarristes (Larry Coryell, Tomatito, Luis Salinas, Jordi Bonell, Tito Alcedo, Joel Xavier, Ray Gómez, Diego Amador i Joan Bibiloni, "pare" del projecte) que han adaptat cançons del repertori genuïnament llatí per a la guitarra, va començar el passat 31 de març, al Palau de la Música Catalana, la novena edició del Festival de Guitarra de Barcelona que organitza Project i que té com a director artístic el guitarrista japonès Ichiro Suzuki.

Durant aquest abril i el proper maig nou concerts més configuren l'edició d'enguany, que ofereix aproximadament 16.000 localitats per gaudir de la guitarra en diferents estils musicals. L'oferta més clàssica es concentra en quatre concerts que tenen com a protagonistes el duo hongarès Katona Guitar Duo (18 d'abril, a les 21.30 h a la Capella de Santa Anna, amb obres de Händel, Scarlatti, Rodrigo, Albéniz i Piazzolla), el Vienna String Quartet amb Ichiro Suzuki (25 d'abril, 21.30 h a Sant Felip Neri, amb obres de Haydn, Boccherini i

Manolo Sanlúcar

Dvorák), l'australià John Williams en solitari (21 de maig, 21.30 h al Palau de la Música Catalana, amb obres de Scarlatti, Theodorakis, Brower, Vivaldi i Domeniconi) i la novetat del concert de guitarra i clavicordi ofert per Godelieve Monden i Thomas Ragosing (28 de maig, 21.30 a la Capella de Santa Anna, amb obres de Soler, Bach, Beethoven, Ponce, Granados i Boccherini).

Entre el jazz, la música llatina i el flamenc, la resta de propostes vénen de la mà de l'Andy Summers Trio, format per Andy Summers (guitarra, ex-

membre de The Police), Jerry Watts (baix) i Bernie Dressel (bateria), a Luz de Gas el 29 d'abril (22.30 h); el cubà Compay Segundo y sus Muchachos, en la gira del seu 90è aniversari!, al Palau de la Música Catalana el 30 d'abril (21.30 h); l'homenatge de torn dedicat a García Lorca amb la banda encapçalada per Manolo Sanlúcar i la cantant Carmen Linares, el 13 de maig al Palau de la Música Catalana (21.30 h); l'incombustible Pat Metheny amb el seu grup, el 23 de maig al Palau d'Esports (22 h), en un concert més aviat intimista per a 3.000 persones; i, finalment, el brasiler Joao Bosco i el seu grup, el 29 de maig al Mercat de les Flors (21 h).

Les localitats, de 2.500 pessetes la més barata a 6.000 la més cara (concert de Compay Segundo, a platea del Palau), poden adquirir-se pel sistema Tel-Entrades de Caixa Catalunya i a les oficines d'aquesta entitat bancària. L'organització compta amb els patrocinadors i col·laboradors habituals i amb un pressupost de 57 milions de pessetes, un 20% més que a l'edició de l'any passat. ■

LES MUSES DEL PALAU

Aquest establiment, ubicat a 100 metres del Palau de la Música Catalana, ofereix una àmplia i selecta varietat d'objectes relacionats amb el Palau, el Modernisme i el món de l'art i la cultura.

**Estem a la seva disposició.
No deixi de visitar-nos; l'encantarà.**

C/ St. Pere més Alt - Plaça de Lluís Millet

Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana
Aldeasa, Palacios y Museos

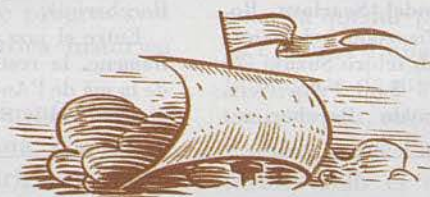
DESPRÉS DE 524 ANYS
TREBALLANT AMB
INSTRUMENTS DE

CORDA

I INSTRUMENTS DE

VENT

HEM ACABAT
AFECCIONANT-NOS A
TOTS ELS ALTRES
INSTRUMENTS

Port de Barcelona

Autoritat Portuària de Barcelona

Membre d'Honor de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música

Maite Arruabarrena, Sir Neville Marriner i Francesc Garrigosa

Dignitat en el Requiem de Mozart

Palau 100. Orquestra de Cadaqués. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Isabel Monar, soprano. Maite Arruabarrena, mezzosoprano. Francesc Garrigosa, tenor. Josep-Miquel Ramon, baríton. Direcció: Sir Neville Marriner. Palau de la Música Catalana. 13 de febrer de 1998.

per F.TAVERNA-BECH

El seu contingut i les seves innombrables qualitats, el *Requiem* de Mozart és una obra que sempre suscitarà l'expectació dels melòmans i alhora marcarà tots aquells que n'acaren per primera vegada la interpretació. Això vol dir que el públic que es posa a escoltar l'obra ja sent d'antuvi una emoció especial, i per als intèrprets, en cantar-la i tocar-la per primera vegada, significa, al marge dels resultats que assoleixin, una vivència inoblidable.

És, doncs, en aquest clima d'excepcionalitat que va tenir lloc l'execució del *Requiem* de Mozart. D'aquesta manera podem dir que el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, exhaustivament preparat per Jordi Casas, va cantar amb fermesa i notables resultats les seves

parts. Els solistes vocals van col·laborar a l'excepcionalitat de la vetllada amb unes intervencions càlides i emocionades. Així, cal destacar la subtileza de les inflexions en el cant de la soprano Isabel Monar, el dramatismes i la comosa dicció de la mezzosoprano Maite Arruabarrena, l'estil brillant del tenor Francesc Garrigosa i, per la seva part, el baríton Josep Miquel Ramon va causar impacte en el públic per la seva continguda expressió tràgica en les seves intervencions.

Si aquests van ésser uns elements ben decisius perquè el director Sir Neville Marriner pogués estructurar una plausible versió de l'obra mozartiana, s'ha de reconèixer que l'Orquestra de Cadaqués també va contribuir decisivament a l'èxit amb una actuació correcta en la qual es van superar sense problemes alguns esculls instrumentals.

Simfonisme romàntic

Ibercamera. Orquestra Tonhalle de Zuric. Felicity Lot, soprano. Neeme Järvi, direcció. *Simfonia núm. 5* de P.I. Txai-kovski, *Adagio (X Simfonia)* de G. Mahler i *Quatre últimes cançons* de R. Strauss. Palau de la Música Catalana. 24 de febrer de 1998.

per F.T.-B.

La ciutat suïssa de Zuric té un dels auditoris amb més bona acústica d'Europa, sala amb més de cent anys d'existència i que acull un dels conjunts simfònics de més prestigi del moment. És una dada que, en molts sentits, ens agradaria imitar aviat a Barcelona...

Centrant-nos ja en el concert, era previst que l'actuació de l'orquestra titular de la Tonhalle, a Barcelona fos dirigida per Georg Solti, però la mort d'aquest director, esdevinguda el mes de setembre, va convertir el concert en un homenatge pòstum al gran director que el públic habitual d'Ibercamera va haver d'acceptar amb inevitable resignació.

Solti ja havia escollit el programa per a la seva actuació a Barcelona i per no deixar sense compliment el desig del director desaparegut, l'orquestra suïssa va interpretar-lo amb admirables resultats sota el gest serè i precís de Neeme Järvi.

Només hauríem demanat una mica menys de fatalisme al caràcter èpic o heroic que es va donar a la traducció de la *Simfonia núm. 5* de Txai-kovski. Al marge d'aquesta observació, irremeiablement subjectiva, la música de Txai-kovski va posar de manifest amb veritable brillantor la seva magnífica factura orquestral, amb la perfecta realització dels enllaços melòdics entre les diverses famílies instrumentals i en la gradació, sense violències o interrupcions, dels contrastos —a vegades un xic durs en els metalls i tanmateix subtils, quan eren a càrrec de la corda. Veritablement, Järvi amb

la resposta puntual de l'orquestra, va oferir una lectura ben suggestiva de l'obra, qualitat que igualment es va assolir en el líric *Adagio* que Mahler havia destinat a la seva *Desena Simfonia*, la qual va deixar inconclusa a causa de la seva mort. No va mancar tensió al discurs angoixant i dramàtic que vertebrava aquest fragment simfònic mahlerià, potser no tan vivencial i calidoscòpic com en altres de les seves simfonies i, tanmateix, dotat d'una lluminositat crua com si evités la difuminació més poètica d'altres de les seves obres, que aquí, en el desplegament sense transició dels seus colors sonors, esdevé tràgica. Va ésser en aquest aspecte on la centúria suïssa va excel·lir per posar-lo de manifest en un desenvolupament que anava desgranant sense dilacions els seus episodis, més que nostàlgics, diríem serenament desesperats, si això és possible.

Actuació perfecta que potser, i aquí reapareix la visió personal a l'hora d'opinar, no es va assolir del tot en les *Quatre últimes cançons* de Richard Strauss, on el vibrat, segurament massa acusat o fins i tot la duresa de certes inflexions, en la veu de la soprano Felicity Lot, van restar noblesa lírica al discurs i on l'orquestra, per un estil més inclinat a l'apassionament que no pas al de crear atmosferes expressives, va desdibuixar un xic el caràcter entre serè i contemplatiu d'una música que potser Strauss ja va escriure com a record conclusiu i malencònic de la seva trajectòria vital i que a vegades, però, transcorregué al marge i desentenent-se de la seva època.

La màgia de Decker

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Àngel Jesús García, violí. Hae-Jung Kim, piano. Direcció: Franz-Paul Decker. Montsalvatge, Mendelssohn i Richard Strauss. Palau de la Música Catalana. 14 de febrer de 1998.

per F.T.-B.

Aquesta vegada el director Franz-Paul Decker no ho tingué fàcil, per bé que en la segona part del concert, dedicada a Strauss, va entusiasmar el públic del Palau.

En el programa s'informava que el *Poema concertant* de Montsalvatge va ésser escrit en una època grisa de Barcelona, la del principi dels anys cinquanta. Uns temps en els quals el país vivia aïllat i, en certs moments, es tenia la por d'excudir-se més enllà dels límits que marcaven la tradició secular en qualsevol manifestació artística. Afortunadament hi havia les excepcions que, malgrat l'opressió, deixaven respirar els barcelonins.

Sense allargar-nos-hi, podem dir que habitualment les programacions dels concerts se centraven majoritàriament en el període clàssic i romàntic.

Certament, els pentagrames d'aquest *Poema*, gairebé a mig segle de distància, van manifestar una certa indecisió, com si Montsalvatge sentís l'atracció d'arrelar-se en la forma concertant dels clàssics —no oblidem la seva formació com a violinista—, i, alhora, volgués evolucionar vers horitzons de més novetat, com els que oferia el seu personal antillisme, en aquell moment no del tot definit.

En definitiva, l'obra posseeix un sentit eclèctic que dificulta una interpretació francament comunicativa i així ho va reflectir la versió brillant però quelcom freda d'Àngel Jesús García.

D'altra banda, sembla que Mendelssohn mai no se sentí plenament satisfet del seu *Primer concert per a piano i orquestra*. S'ha de reconèixer que l'obra no solament és complexa, sinó que també ofereix un bigarrament de dificultats no sempre prou justifica-

Hae-Jung Kim

des. Amb tot, l'obra resulta altament interessant des del punt de vista concertant, ja que piano i orquestra es contraposen i es complementen amb interessants formulacions de base contrapuntística al llarg d'uns desenvolupaments ben tramats. Tanmateix, la concepció excessivament temperamental de la pianista Hae-Jung Kim, amb una pulsació rígida i mancada de matisos, com també la seva actitud egocèntrica tot prescindint de l'orquestra, van convertir l'execució en un confús i caòtic seguit de vanes ostentacions de velocitat i força virtuosístiques. Fins aquí, doncs, el concert va desenvolupar-se en compartiments estancs en què l'orquestra i Decker es limitaven a subministrar uns fons a unes actuacions solistes que, en el cas d'Àngel Jesús García no semblava prou motivat per l'eclècticisme o la tímidesa estètica del Poe-

ma concertant de Montsalvatge i que, per part de Hae-Jung Kim, tenia grans dificultats de conjugar el verb "concertar".

Amb tot, el concert va canviar de signe amb la magnífica, bella i càlida traducció que Decker i l'orquestra van oferir de la música operística de Richard Strauss. L'equilibri i la plenitud de la corda en la interpretació del "Secretet" de l'òpera *Capriccio*, com també l'atmosfera de contraposició entre els sentiments d'angoixa i de la pau desitjada que es va crear en la "Fantasia" de *La dona sense ombra* i, finalment, com a punt culminant del concert, la fluïdesa i la netedat de les arestes del diamant, i molt especialment el dramatismes que es va imprimir a la lectura de la "Dansa" de *Salomé*, van posar de manifest com Decker té la virtut de transformar una actuació que semblava abocada al desencert en un acte memorable pel seu contingut emotiu i l'extraordinària brillantor de la tasca orquestral.

Creatiu Sergiu Comissiona

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Direcció: Sergiu Comissiona. *Variacions sobre un tema de Haydn* de Brahms, *Simfonia núm. 100*, "Militar" de Haydn i *Suite de Romeo i Julieta* de Prokofiev. Palau de la Música Catalana. 6 de febrer de 1998.

per F.T.-B.

Des de fa molt de temps el nom de Comissiona figura en la constel·lació dels grans directors i aquesta situació artística l'ha assolit potser sense èxits esclatants o espectaculars, sinó amb un treball que procura primordialment aprofundir en el contingut de les obres i transmetre-les de manera que, primer els músics de

l'orquestra i després el públic que l'escolta, puguin identificar-se amb la intencionalitat i contingut de la partitura.

En les seves versions, és difícil percebre-hi frases que cerquin l'impacte o bé l'actitud que només obeeixi al propòsit d'impressionar l'oient, segurament per aquesta raó les seves lectures semblen desenvolupar-se dins d'un expressionisme objectiu, gairebé eclèctic, com si ell més que

Sergiu Comissiona

participar, es limités a controlar la bona marxa del discurs sonor i a estar atent a la correcció de les frases, tot evitant possibles

desequilibris i excessos en la dicció. Per raó d'aquesta actitud podem dir que la música sota el gest clar i auster de Comissiona, més que no suscitar emocions, va induir-nos a una recepció de caire contemplatiu abans que incitar a l'audició participativa.

Tanmateix, en el fons i d'una manera reflexiva s'ha de reconèixer la bondat de la seva concepció en Brahms, la diafanitat que va imprimir a la simfonia haydiniana i com la *Suite de Romeo i Julieta* de Prokofiev —a parer nostre, la millor traducció del concert— ens va mostrar tota la imaginació del joc sonor per narrar l'acció d'aquest drama arquetípic.

La música de Werner Henze arriba a Barcelona

Solistes de l'OBC. *Sonata per a violí i piano*, *Sonata per a viola i piano* i *Quintet de vent*. Saló de Cent. 26 de febrer de 1998.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Stephen Hough, piano. Direcció: Lawrence Foster. *Oberon* (obertura) de C. M. von Weber, *Concert per a piano i orquestra* de W. A. Mozart i *Simfonia núm. 7* de Hans Werner Henze. Palau de la Música Catalana. 27 de febrer de 1998.

per F.T.-B.

Per una vegada s'ha obrat com calia en la presentació d'un compositor que, com en el cas de Hans Werner Henze (1926), ha destacat i està aportant idees a la música del nostre segle. Malgrat que l'arribada s'ha produït amb un retard considerable, ja que la música de Werner Henze ha estat reconeguda des de molt temps enrere com una de les aportacions més interessants de la nostra època, s'ha procurat que almenys els nostres melòmans tinguessin una visió un xic global de quina mena és la seva vasta producció i els canvis substancials que ha experimentat en el decurs de la seva evolució, mai gratuïta, ni tampoc especulativa per pur caprici. Per aquesta raó deixem de banda la notable versió, encara molt discutible en la interpretació i elecció de les *cadenzes*, del concert núm. 24 de Mozart a càrrec de Stephan Hough, correctament acompanyat per l'OBC i el seu director titular.

L'entrada barcelonina de Henze es produïu en dos temps: un primer dedicat a una breu selecció de tres obres de cambra i un segon, amb la primera audició de la *Setena Simfonia*, centrat en la seva música orquestral. Dos programacions que, en definitiva, resumien la trajectòria complexa, vivencial i estètica del compositor alemany, alhora que van despertar l'interès del nostre públic, que va omplir els dos recintes. Així, Jesús

Ángel García, violí, i Ashan Pillai, viola, tots dos solistes de l'OBC i amb la col·laboració del pianista Jordi Massó, van interpretar respectivament la primerenca *Sonata per a violí i piano* (datada el 1946) i la *Sonata per a viola* (escrita el 1979). Si la partitura violinística és una personal creació d'ambient neoclàssic, l'obra dedicada al duo de viola i piano ens va manifestar la coherent evolució de Henze per sintetitzar en una sola línia d'interessants troballes harmòniques i tímbrics, els postulats serialistes amb idees d'ascendència expressionista i tradicional. Les dues obres van ésser interpretades amb positius resultats pels artistes ja esmentats.

A continuació, un quintet de vent (Salvador Martínez, flauta; Dolors Chiralt, oboè; Josep Fuster, clarinet; Salvador Albero, fagot, i Dietrich Hermann, trompa) va oferir una brillant lectura del *Quintet de vent* compost el 1952, molt il·lustratiu del postserialisme que, durant un temps, va practicar el compositor alemany.

La *Setena Simfonia*, escrita el 1984 per encàrrec de l'Orquestra Filharmònica de Berlín a fi de commemorar adequadament el centenari de la seva fundació, ha de qualificar-se com un espectacle sonor impressionant, ja sigui pel desplegament instrumental —pot dir-se que tant la fusta com el metall estan escrites a cinc parts i que, igualment, inclou una notable quantitat d'instruments de percussió—, com, al mateix temps, el tractament temàtic —mit-

FOTO: A BURGUES

Stephen Hough

jançant una tècnica de superposició d'*ostinatos* rítmics— assoleix *tutts* orquestrals d'extraordinària força emotiva per la vibració rítmica que comuniquen al discurs musical. Certament, amb les obres d'aquestes característiques —ritmes obsessius i eclosió de sonoritats impactants— el director Lawrence Foster és on troba els millors elements per posar de manifest els seus conceptes interpretatius i les seves qualitats artístiques que atorgaven validesa comunicativa al contingut de l'obra. D'alguna manera, amb la tasca convincent de Foster i la brillant actuació de l'orquestra, la *Setena Simfonia* de Henze va posar de manifest l'equilibri formal amb la qual està escrita. Així, guiant-se pels motlles de la simfonia clàssica, la partitura posa en relleu com a valors destacables: els mestratge d'una instrumentació en la qual malgrat la ingent profusió d'elements sònics que, en fer-se sentir individualment, justifiquen la seva presència; la solidíssima elaboració dels temes, els quals sense perdre la seva

personalitat, sempre varien per mantenir l'interès de l'audició i un alè emocional que no decau per un lirisme desenvolupat amb encert. En conjunt, malgrat estar dividida en els clàssics quatre moviments, la simfonia pot entendre's com un sol temps que avança sense dilacions vers un final, cap a una resolució del seu drama sonor i tanmateix l'obra acaba amb un enigmàtic silenci(?), més aviat el final esperat el podem trobar en el segon moviment, aspecte que dona a l'obra una estructura concèntrica i confluent com si la música, veient la seva fi, ens exposés premonitòriament els diversos camins per arribar-hi, o bé, la possible explicació cal buscar-la com una visió inquietant del nostre present amb a penes solucions per oposar-les a un futur amenaçador (capa d'ozó minvant, guerres químiques com a culminació de la violència suscitada per un Tercer Món que cada dia està més lluny d'una solució i un llarg *etcaetera* de calamitats que, per ironia, ofereix l'estat de benestar...)?

Notables vetllades wagnerianes al Palau

Gran Teatre del Liceu. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Jyrki Niskanen, Matthias Hölle, Robert Halle, Alessandra Marc, Hildegard Behrens, Eva Randova. Dir.: Pinchas Steinberg. *Die Walküre* (en versió de concert), de Richard Wagner. Palau de la Música Catalana. 5, 8 i 11 de febrer de 1998.

per J. COMELLAS

Die *Walküre*, una de les obres wagnerianes més estimades a la wagneriana Barcelona, ha ofert una nova ocasió de delectar-nos amb els seus tan considerables valors. Això ha estat possible perquè la direcció del Liceu una vegada més ha sabut dotar un títol de Wagner d'un equipatge artístic a l'alçada de la responsabilitat.

Aquest és un matís que esdevé constant a la casa. El repertori wagnerià sempre és tractat amb una cura especial. L'actitud és intel·ligent, perquè si no és així, la sensació de fracàs pot resultar especialment perceptible. En una òpera belcantista, posem per cas, cobrint bé només les dues o tres àries i els conjunts més coneguts, aquells per als quals molts afeccionats justifiquen la seva presència a les graderies, ja resulta en força casos mínimament passable. El repertori wagnerià, ben altrament, exigeix molt més que això. I sobretot exigeix un bloc homogeni, poderós i de gran solvència. Realitat que resulta especialment imprescindible si a més es tracta d'una versió de concert.

I aquest ha estat, sens dubte, el cas de les tres representacions de *Die Walküre* de què acabem de gaudir. El bloc, els sis personatges principals i també una bona batuta, ha estat cobert per set artistes d'una gran categoria. Algun força conegut a casa nostra —Behrens, Randova i Steinberg—, d'altres menys —Alessandra Marc i Jyrki Niskanen— i d'altres no gens —Hölle i Hale.

Atès que resulta sobrer parlar dels valors musicals de la partitura de la segona jornada de la *Tetralogia*, en ser prou coneguts i reconeguts, i que no és possible fer-ho d'un muntatge inexistent, l'interès de la recensió recau, doncs, en els factors que podien oferir elements de sorpresa o novetat; o sigui, en els interpretatius. I si en aquests tampoc

no podia haver-hi gaire marge d'inesperable en el cas de Hildegard Behrens i Eva Randova i fins i tot Niskanen i Alessandra Marc —com no fos en l'aspecte negatiu—, tot queda reduït pràcticament a ponderar la novetat principal. Em refereixo al debutant baríton nord-americà Robert Hale, que va oferir un Wotan d'una altíssima categoria. La seva és una línia de cant d'una gran classe que si haguéssim de posar com a referència esmentaríem el Theo Adams de les millors èpoques; aquell de què vam poder gaudir en altres —ahora importants— versions de concert de títols wagnerians de la mà del Patronat Pro-Música. El duet final amb Brunhilde, amb la coda individualitzada en el seu personatge —*Qui temi la punta de la meua llança, que no travessi mai el foc!*— restarà a la memòria dels afeccionats més rigorosos com una pàgina d'una autenticitat artística memorable. Aquí individualitzem un resultat global d'un nivell notabilíssim, en el qual posats a matisar aspectes especialment destacables, podríem afegir també l'actuació del tenor finès Jyrki Niskanen, a qui encara que li falta quelcom de caràcter heroic per esdevenir un autèntic *heldentenor*, va fer un Sigmund de gran envergadura i va millorar la ja estimada imatge prèvia. Sobre Hildegard Behrens només cal dir que va estar a la privilegiada alçada esperable. I això vol dir tot el que vol dir, i els bons entenedors no en necessiten més. Alessandra Marc va ser una Sieglinde molt sensible, molt lírica, i per tant molt propera a una concepció del seu personatge d'una entrañable humanitat.

Pinchas Steinberg va aconseguir que una orquestra per força en baixa forma —cal recordar que la seva "temporada" havia començat feia cinc o sis atapeïdíssimes setmanes abans de les representacions— es mogué en els límits d'una tan discreta qualitat com gairebé heroica eficàcia, ateses les circumstàncies.

La incògnita del Trio Beaux Arts

Ibercamera. Trio Beaux Arts. *Trio op. 1, núm. 1* de Beethoven, *Trio en La menor* de Ravel i *Trio en Do menor* de Mendelssohn. Palau de la Música Catalana. 2 de febrer de 1998.

per F.T.B.

Certament, els gairebé cinquanta anys de trajectòria del Trio Beaux Arts han comportat canvis i relleus que no sempre s'han produït sense traumes ni problemes. Es pot dir que el grup actual es manté fix des de l'any 1992, en què s'hi va incorporar la violinista Ida Kavafian. Ara bé, cal preguntar-se si l'actual configuració es manté dins de les característiques i els nivells que va assolir el grup en la seva primera i gloriosa època o bé ha experimentat certs canvis quant a criteris d'interpretació o de sistema de treball. El cert és que ara és el pianista —l'únic supervivent de la formació original— qui amb una constant, variada i expressiva gesticulació sembla dirigir l'actuació del conjunt. Amb tot, els més de quaranta anys que porta Pressler de militància en el Beaux Arts constitueixen un argument prou sòlid per atorgar-li sense discussió el paper de conductor.

Tanmateix, tot i que aquest grup continua manifestant un estil peculiar de tocar i que les seves versions posseeixen veritable bellesa a més d'una

precisió admirable, posats a ésser exigents o de buscar en la traducció de les obres qualitats extraordinàries, potser hauríem de preguntar-nos si en la seva versió de la música de Beethoven, Mendelssohn i Ravel, no hi va mancar aquell clima col·loquial que és precisament el que constitueix l'esperit de les obres de cambra. I la raó d'aquesta pregunta no és altra que tot i oferint unes lectures d'innegable brillantor, el discurs a vegades semblava desajustar-se i àdhuc arribava mancat de l'expressió veritablement emocionada, com si causés l'efecte —que és el mateix que pregunta i resposta— estiguessin mil·limètricament calculats, però no assumits en profunditat pels tres membres del Trio.

Així, fins a cert punt el seu Beethoven semblava massa dominat per la dicció purament ornamental i en Ravel la filigrana entrelluminositat sonora i fluctuació rítmica va quedar inèdita. Segurament va ésser en Mendelssohn on el virtuosisme del Trio Beaux Arts va brillar amb més convicció. Cosa que, en definitiva, no és precisament un balanç prou satisfactori tenint en compte l'història i el prestigi del conjunt.

Buscant l'èxit espectacular

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Coral Càrmina (direcció: Montserrat Rios). Caroline Haffner, piano. Jennifer Ringo, soprano. Lawrence Foster, director. Bizet, Franck, Satie-Debussy, Poulenc. Palau de la Música Catalana. 20 de febrer de 1998.

per F.T.-B.

Per a la seva reaparició al capdavant de l'orquestra barcelonina de la qual és titular, Lawrence Foster va escollir un programa força diversificat de música francesa. Per començar teníem la intranscendent i formulària *Simfonia en Do* de Bizet, seguien les conegudes i eclèctiques *Variacions simfòniques per a piano i orquestra* de Cèsar Franck, després hi havia la música entre naïf i simple de les *Gymnopédies I i III* de Satie en versió orquestral de Debussy i, per acabar, el desigual *Gloria* de Poulenc.

Sota la direcció de Foster, la lectura d'aquestes obres es va desenvolupar amb l'objectiu i la voluntat d'impressionar i assolir l'acollida multitudinària del públic. Així, podem dir que la música va ésser executada amb una inusitada

velocitat de *tempo* i un ritme impactant en la *Simfonia* de Bizet, la qual va donar com a resultat una visió reiterativa i maquinal d'una música que té la seva possible qualitat en l'espontaneïtat i poesia, d'un lirisme amable i simple.

Amb enèrgic *tempo di marcia* militar es va desenvolupar l'execució de les *Variacions simfòniques* de Cèsar Franck, en què la pianista Caroline Haffner va lluir la plenitud inqüestionable del seu so i un virtuosisme molt segur; tanmateix, potser per l'afany de brillar, tant la pianista com el director, i duts ambdós per l'entusiasme de la seva tasca, l'obra va transformar-se en una mena de competició en la qual cadascun procurava superar-se en força i celebritat, tot deixant d'aquesta manera inèdit el clima líric i serè de l'obra.

En les *Gymnopédies* de Satie-Debussy, Foster va

FOTO: A. BURGOS

assolir la correcció en la primera, mentre que en la segona va imprimir excessiva ampul·lositat al simple i nostàlgic melodisme del seu discurs.

En el *Gloria* de Poulenc aplaudírem les intervencions molt equilibrades i ajustades de la Coral Càrmina i no van acabar de convèncer les de la soprano Jennifer Ringo. Hem dit, en referir-nos a l'obra de Poulenc, que era desigual: certament, hi ha passatges que són un encert quant a la instrumentació, en altres moments ens captiva la bella factura melòdica i el notable art amb el qual és tractat el conjunt vocal, però en-

mig d'aquestes virtuts hi ha passatges en els quals Poulenc sembla escriure la seva música sense excessius miraments, en optar per solucions fàcils que denoten un cert academicisme de tipus neoclàssic. Veritablement, en aquest *Gloria*, el compositor francès no va aplicar l'autodisciplina per proporcionar unitat i coherència al desenvolupament de l'obra. La versió de Foster, més que no dissimular aquestes mancances, les va accentuar amb un discurs massa inclinat a l'ampul·lositat sonora i poc atent a la lluminositat tan característica en la música de Poulenc.

Circumspecció com a estil interpretatiu

Ibercamera. Dezső Ranki, piano. Haydn, Schubert, Debussy, Mompou i Bartók. Palau de la Música Catalana. 16 de febrer de 1998.

per F.T.-B.

Segurament, pocs són els pianistes que poden fer un recital com el que li vam escoltar al pianista hongarès Dezső Ranki, en el qual l'error i el desajustament no tinguin cabuda; però tanmateix, amb semblant perfecció, pot estranyar que la música escoltada no anés més enllà d'un desplegament de subtils buides d'emoció. Per què tanta per-

fecció absoluta, si el resultat solament produeix la sensació d'assistir a un espectacle d'arabescs sonors buits de significat? D'alguna manera, sembla que Ranki, menat per un afany de precisió, s'inclini per la circumspecció o la prudència i eviti qualsevol mena de manifestació que obeeixi vivencialment al mer impuls comunicatiu. És ben cert que la *Sonata en La bemoll major* de Haydn va presentar-se amb una nitidesa prodigiosa, però el

compositor mai no ens ha semblat, com en la concepció de Ranki, tan imbuït en el paper del funcionari artesà dedicat a la seva professió de músic.

Igualment, els *Moments musicals* de Schubert, malgrat l'admirable i perfecta estructuració formal de la lectura, difícilment van expressar-nos alguna cosa sobre el seu contingut humà i creatiu. També en el cas de les *Imatges I i II* de Debussy, o en les *Cançons i danses I, VI i VIII* de Mompou, la filigrana dels jocs tímbric i harmònic no podia haver estat plasmada amb més exactitud que l'aconsegu-

da per Ranki, però, amb tot, cal preguntar si la música anava més enllà del formulisme merament hedonista.

Quedava Bartók amb la *Sonata*, obra imponent per la vehemència amb la qual el compositor exposa les seves idees, partitura també difícil a causa d'un pianisme que se situa al límit de les possibilitats instrumentals, cosa que el circumspecte Dezső Ranki va exposar sense cap mena d'entrebancs, però que tot i la seva precisió, difícilment va emocionar-nos amb l'afioració de l'arraigament i la passió que conté el seu discurs.

El gran moment de María Bayo

Gran Teatre del Liceu. María Bayo, soprano. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Paolo Carignani. Mozart, Bellini, Rossini, Massenet, Bizet, Gounod. Palau de la Música Catalana. 12 de febrer de 1998.

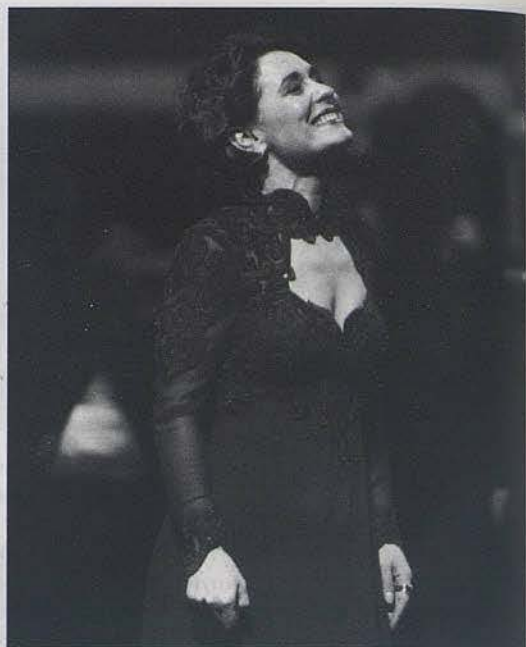
per J. COMELLAS

No hi ha dubte que la menuda soprano navarresa María Bayo es troba en un moment dolç de la seva carrera. Li plouen propostes importantíssimes —debuts al Metropolitan i al Festival de Salzburg— i, per tant, la seva carrera es mou en un nivell privilegiat. I vistes les seves darreres i continuades presències a Barcelona, cal dir que la cosa té una plena conseqüència.

Si en el darrer número subratllàvem la seva esplèndida interpretació del personatge La Calisto de l'òpera de Cavalli que va oferir al TNC, ara, cantant en solitari amb l'acompanyament de l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu ens ha tornat a obsequiar amb el regal de les seves virtuts

exquisides. I ho ha fet en un recital en el qual s'ha mogut en un terreny molt afí al seu tarannà artístic, o sigui, en el belcantisme no circenc; en el d'"expressió" que no d'exhibició sobre òperes de Mozart, Bellini, Rossini, Massenet, Bizet i Gounod; o sigui, definitivament, amb àries no compromeses des del punt de vista tècnic, gimnàstic, competitiu, però que exigeixen un domini molt exacte de l'autèntic art de cantar.

La veu de María Bayo, que ella mateixa qualifica de lírica i no de lleugera, i que no és absolutament bella, no la fa apta per a exercicis malabarístics d'agilitats i sobreaguts, però en canvi li permet un ús variat del color i una gamma àmplia de registres expressius. I ella juga amb aquestes armes amb gran mestria. I hi fa jugar també el

seu cos, menut i comunicatiu; i un rostre d'una notable bellesa, que transfigura amatent al detall més subtil del procés anímic imposat pel text de les àries. María Bayo també sap administrar molt bé aquest llenguatge tan complex del silenci. Els seus són uns silencis, com el del final de l'ària *C'est des contrabandiers...*, delicats, atmosfèrics, que mantenen

l'espectador amb l'alè sostingut, incapaç de reaccionar, plenament integrat amb l'àmbit de l'artista.

I és que María Bayo és, per damunt de tot, una artista important. I quan hom assoleix aquesta condició, inaprehensible objectivament, hom és capaç de crear els clímax més transcendents amb la molècula més insignificant de materialitat artística.

Bona orquestra de joves músics

Orquestra de Cambra de l'Escuela Superior de Música Reina Sofía. Dir.: James Judd. Granados, Haydn, Strauss. Teatre Nacional de Catalunya. 23 de febrer de 1998.

per LLUÍS TRULLÉN

L'Orquestra de Cambra de l'Escuela Superior de Música Reina Sofía va tornar a Barcelona per oferir-nos un concert en memòria de Masaru Ibuka, que fou fundador de Sony corporation.

El Teatre Nacional de Catalunya va ser el marc escollit per aquesta orquestra integrada per joves talents que disposen de beques d'estudi per realitzar la seva tasca, i en la qual la batuta de

James Judd, director especialitzat en la direcció d'orquestrades joves, va esdevenir un complement idoni per oferir un programa tan bell com complex.

Quan un escolta aquesta orquestra percep una sèrie d'aspectes primordials. En primer lloc, l'estudi profund del programa escollit per a la interpretació (en aquesta ocasió integrat per obres de Granados, Haydn i Richard Strauss); en segon lloc, la disciplina absoluta en l'execució de les partitures, no només des del punt de vista tècnic

sinó també l'estilístic; i, per últim, el fet que quan s'escolta aquesta música interpretada per joves instrumentistes, els resultats finals assoleixen el nivell de les grans orquestres professionals. Resulta summament complex afrontar una partitura tan romàntica com *Elisenda* d'Enric Granados, obra descriptiva, de la qual van oferir dos fragments; així mateix, submergir-se en el profund classicisme haydnà de la *Sinfonia la Passió* esdevé un repte per a totes les orquestres, però la transparència de so, la diafanitat, la pulcritud i la recerca del fet essencial d'ambdues obres van mostrar-nos que aquests joves músics tenen asse-

gurada en el futur una plaça en grans orquestres simfòniques, llevat que escullin una carrera com a solistes. La màxima complexitat del programa arribava amb la interpretació de la celeberrima *Metamorfosi* de Richard Strauss, obra escrita per a vint-i-tres instruments de corda, en què el grau de la polifonia assoleix una construcció harmònica certament meravellosa. Sonoritats oníriques i la capacitat per mantenir la tensió del profund discurs musical van confirmar que aquesta orquestra està integrada per veritables talents de la interpretació que poden augurar un futur prometedor del panorama simfònic dels països.

Confluències, el Grup dels Cinc català

Concert de presentació de Confluències, creació musical catalana. Solistes de l'OBC. Marisa Martins, mezzosoprano. Joan Borràs, recitador. Jordi Codina, guitarra. Direcció: Alfons Reverté. *Cheops* de David Padrós, *Spazio-Tempo* d'Albert Llanas, *Plant de Nostra Donna Sancta Maria* de Carles Guinovart, *Imatges d'Alicia* de Jesús Rodríguez Picó i *Tres faules de la Fontaine* de Xavier Benguerel. Saló de Cent (Barcelona). 9 de febrer de 1998.

per F.T.-B.

Un any enrere i després de diverses trobades els compositors Benguerel, Guinovart, Llanas, Padrós i Rodríguez Picó van decidir agrupar-se amb el propòsit d'incidir amb més força en el medi cultural del país i conscienciar la societat i les institucions de la manca, tant en infraestructures com en l'existència d'una veritable política de promoció dels nostres compositors a casa nostra.

Malgrat que els cinc tenen estils creatius molt diferenciats, van unir-se i, amb ells, s'hi van solidaritzar una sèrie de músics per fer arribar al públic les seves creacions, com també el seu esperit de denúncia de les mancances esmentades. De moment ha estat l'Ajuntament qui s'ha fet ressò de la seva inquietud i aprofitant la diada de Sta. Eulàlia, els va organitzar un concert de cambra amb un nodrit grup d'instrumentistes de l'OBC, que va dirigir Alfons Reverté.

Diriem que les cinc obres, tot i manifestar la lògica diversitat estètica, van confluir en l'aspecte d'haver estat escrites amb veritable rigor tècnic i seguint fidelment cadascun d'ells els seus propis postulats estètics. Així, en *Cheops* de Padrós es va entreveure la possibilitat de construir amb coherència i un atractiu joc de timbres, una música basada en conceptes espacials.

Per la seva banda, Guinovart en el seu *Plant de Nostra Donna Sancta Maria*, posà de manifest el seu interès per la recerca tímbrica i les sonoritats instrumentals heterodoxes. Aquí cal posar en relleu l'emocionada col·laboració de la mezzo Marisa Martins, que amb el

seu cant va contribuir a crear el clima dramàtic d'aquesta partitura. Mentre que Llanas en *Spazio-Tempo* interrelaciona aquests dos conceptes —ambdós certament fonamentals en la música de totes les èpoques— mitjançant la disposició quadrfònica de les fonts sonores a fi de submergir els oients en un espai sonor, *Imatges d'Alicia* de Rodríguez Picó va resultar l'obra de concepció més tradicional, ja que en darrer terme la música, malgrat una certa audàcia, es desenvolupa en els tres moviments tradicionals, en els quals s'apliquen esquemes contrastants com són la successió ràpida lent per al primer, dinamisme-contemplació per al segon, mentre que en el darrer moviment s'intenta donar la idea inalterable del relleu del temps.

Per últim, el grup de cambra de l'OBC, prosseguint la seva brillant labor i comptant amb les intervencions específiques del guitarrista Jordi Codina i del recitador Joan Borràs van interpretar les *Tres faules de la Fontaine* de Xavier Benguerel, que com a text se servien de la magistral traducció al català que va fer el seu pare dels poemes de La Fontaine. Amb aquesta partitura el compositor va palesar el seu gust per l'elaboració detallada dels motius i de les inflexions líriques, les quals contraposa amb criteri personal i absoluta llibertat.

El concert va estar precedit per unes paraules de presentació de Ferran Mascarell, que va manifestar el propòsit de l'Institut de Cultura de donar suport a la continuïtat d'aquest recital com un dels actes institucionals de la Diada de Sta. Eulàlia, el qual podria convertir-se en plataforma per a la presentació de compositors catalans.

Bon recital de guitarra contemporània

Associació Catalana de Compositors. Xavier Coll, guitarra. Homs, García Abril, Gasull, Brower, Benguerel i Ginastera. Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. 12 de febrer de 1998.

per F.T.-B.

Heroicament i sense desànim l'Associació Catalana de Compositors continua amb els seus cicles dedicats no solament a la música dels seus associats, sinó també a les obres de creadors contemporanis d'altres latituds, alhora que, ben segur, també són possibles per la col·laboració d'uns artistes que no han girat l'esquena a la nova música. Gràcies a ells i a la seva persistència i continuïtat podem assegurar que el nucli de gent interessada en les noves creacions sonores comença a créixer.

Així es va comprovar en el concert que amb el títol "Tonalitats del segle XX" va oferir el guitarrista Xavier Coll, el qual va estar precedit per una breu i clarificadora introducció del compositor i guitarrista Lluís Gasser.

Xavier Coll pertany al grup d'interprets que, anant més enllà d'un virtuosisme tècnic absolutament assumit, tenen com a objectiu fonamental de la seva tasca posar en relleu la qualitat humana i creativa de la música gràcies a unes versions minuciosament preparades, tant en l'anàlisi del text com en la disposició del joc de la sonoritat i en l'elecció dels temps.

Amb un programa estèticament ben variat iniciat amb la bella *Suite d'homenajes* de Joaquim Homs, de la qual destacaríem l'originalitat harmònica i la personalitat de la seva línia melòdica, Xavier Coll va oferir com a obra final la impressionant *Sonata* de Ginastera, pàgina curulla de novetats i de verita-

ble virtuosisme, ja que aquest està al servei d'unes idees musicals que mai no deixen de banda la coherència del discurs per quedar-se en el simple cop d'efecte gratuït. A continuació de la poètica *Suite d'homenajes* d'Homs, el guitarrista va interpretar *Dedicatòria* de García Abril, partitura d'escàs interès, per oferir tot seguit l'estrena de *Bonsais* de Feliu Gasull, un seguit de petites peces amb originals troballes, tant en contraposicions de caràcters expressius i estils com de formulacions harmòniques.

I ja en la segona part del concert, Xavier Coll va interpretar en una versió memorable l'antològic *Elogio de la danza* de Brower i *Versus* de Xavier Benguerel, interessant collage de les maneres compositives del nostre temps amb citacions provinents de la música medieval.

En definitiva, un programa en què Xavier Coll va mostrar la flexibilitat del seu temperament per adequar-se a músiques d'estètiques molt diferenciades, com també sensibilitat per atorgar a cadascuna de les obres la sonoritat, el tempo i el matis que millor convenien per a la correcta captació del seu contingut per part del públic assistent.

A la recerca de la Viena dels anys deu

Orquestra de Cambra i Companyia Teatre Lliure. Direcció: Josep Pons (musical) i Calixto Bieito (escènica). *Suites per a orquestra* de Hans Eisler i *Pierrot lunaire* d'Arnold Schönberg. Coproducció de la Fundació Teatre Lliure i el Centre Cultural Sant Cugat del Vallès. Teatre Lliure. 4 de febrer de 1998.

per F.T.B.

La posada en escena de l'espectacle *Pierrot lunaire* va resultar veritablement atractiva i, almenys en la funció que es comenta (4 de febrer), el públic —nombrós, com ja és tradició en les activitats de l'orquestra del Lliure— va seguir amb interès constant el desenvolupament de l'acció i va aplaudir amb entusiasme el treball dels actors i músics.

Embolcallar el conjunt del concert, com van fer Calixto Bieito, Carles Pujol i Pau Rueda, amb la ficció d'un cabaret de principi de segle i —per donar-li el caràcter adequat— comptar amb les intervencions d'un il·lusionista —Hausson— i la presència imponent de dues *partenaires* —les germanes Banderà—, va ésser un encert per atorgar certa dimensió artística i argumentar la música d'Eisler, ja que el seu caràcter, que oscil·la entre la fanfara i la pròpia de les fires populars, difícilment s'hauria justificat al costat dels pentagrames tan densos i significatius de Schönberg.

Aquests escrits, per comanda d'una actriu (Albertine Zeheme), en principi havien de servir solament de fons pianístic al recitat melodramàtic d'una selecció de poemes traduïts a l'alemany de l'obra *Pierrot lunaire* del belga Albert Giraud. Després Schönberg va anar transformant l'encàrrec per cristal·litzar-lo en una partitura per a vuit instruments i una cantant, la qual tenia la difícil comessa de dir els poemes amb una veu que no era ni re-

Nina

citada, ni cant, per bé que ambdós havien de manifestar les característiques que li són pròpies. I difícil ho tingué també Nina en la interpretació del text —magníficament traduït, per no dir recreat, al català per Miquel Desclot—, ja que a les exigències i peculiaritats de l'estil vocal requerit, hagué d'afegir la labor com a actriu en l'escenificació d'una acció que no és tal acció, sinó pura expressió... Potser diríem que el declamat de Nina va incidir amb certa insistència en el crit i el xiscle, però que deambulava entre les taules i algun vol dels coloms o enlairant-se per damunt del públic, va mantenir la tensió expressiva del discurs, al qual els músics del Lliure i el seu director, maquiellats com calia, van donar puntual rèplica.

Potser musicalment la versió de l'obra schönberguiana no va assolir nivells d'excepció, però en conjunt l'espectacle va resultar veritablement atractiu i ben condimentat.

Un meravellós somni mozartian

Companyia El Musical Més Petit. *El somni de Mozart*. Música de W. A. Mozart. Dir. musical: Manu Guix. Posada en escena: Daniel Anglés. Teatre Nacional de Catalunya.

per J.C.C.

No és fàcil jutjar un espectacle com aquest creat a partir d'una proposta aliena a la companyia, per un equip artístic que formen una trentena de joves artistes, la immensa majoria dels quals no supera els vint-i-cinc anys d'edat. Perquè aquesta realitat acabada d'exposar condiciona forçosament la consideració crítica i a més la transcendeix.

Si hom ho oblidava, corre el risc de caure en un parany elemental: que els arbres impedeixin veure el bosc. I si és així, la munició d'aplaudiments entusiastes que dia rere dia s'ha guanyat la representació per part d'un públic que ha obligat a eixamplar la temporada prevista, no podria explicar-se. Perquè, en definitiva, hi ha força arbres guerreros, en aquesta proposta. I tanmateix no es pot negar que el bosc és ben atractiu. I alhora, aquest resultat final, aquesta imatge atractiva que emana del muntatge, també té quelcom de subjectiu, ja que està influenciada per l'al·ludida dimensió d'es-

pectacle jove i, a més, fet per joves, circumstància aquesta que sempre suposa un plus patrimonial afegit.

Aleshores, l'única opció possible és deixar-se arrossegar sense prejudicis per aquesta energia desbordada que desprèn la proposta, pels seus excessos i per les seves limitacions. I pels seus encerts, també. Pel molt, pel poc i pel just, a la fi sempre vital, fresc i engrescador que ho traspasa i ho omple tot i que esdevé la justificació d'un esforç il·lusionat de tot l'equip artístic que l'ha posat en escena i de la direcció del teatre que l'apadrina. en un gest lúcid i generós.

Anar més enllà o més ençà, perdre's en detalls i subtils seria caure en un exercici d'un sentit i una operativitat dubtosa. I sense que això pressuposi, ni molt menys, obviar les limitacions que té l'espectacle. Com també els notables encerts de concepció global i pel que fa a aportacions individuals: és el cas de la soprano Ruth Nabal i dels actors Àngel Llàcer i Xènia Reguant, el director musical Manu Guix, en un conjunt, d'altra banda, d'una molt satisfactòria dignitat al servei d'un espectacle absolutament coral.

Ramon Muntaner

SGAE: la nova casa dels creadors

per MONTSERRAT PUIG

L'autor no té cara, és intangible, el gran públic només coneix els genis, i d'aquests n'hi ha molt pocs; per tant, nosaltres el que fem, la nostra feina és gestionar aquests drets dels creadors, de tots, dels famosos i dels desconeguts, que de fet són la gran majoria..." Amb aquestes paraules Ramon Muntaner, el delegat de la Societat General d'Autors i Editors ens obria la porta de la nova casa dels creadors.

Una mansió o vell palau al passeig de Colom de Barcelona (del qual es tenen poques dades de l'ús original), a la façana marítima de la ciutat. És una casa magníficament renovada per dins, de la qual —amb molt bon criteri— s'han respectat algunes parts, com la planta baixa i l'escala noble, mentre que s'ha adequat tota la resta perquè tingui un caire funcional d'acord amb els nous usos i preservant sempre el joc amb la llum natural. No hi ha dubte que les muses, aquestes criatures a qui els poetes, els compositors i autors teatrals sempre posen noms de virtuts, com la dedicació, el treball, la constància, visitaran els grans genis i els qui no ho són tant, per prendre el sol des de les seves finestres, terrasses i el terrat, i que l'ambient de treball només serà interromput pel vol de les gavines i les sirenes dels vaixells de plaer.

—Parli'ns una mica del nombre d'autors que hi ha a Catalunya, i el que s'espera aconseguir amb la nova seu.

—Els associats a l'SGAE són prop de 7.000 i és difícil dir els percentatges: hi ha autors teatrals, compositors de tots els gè-

neres i els editors, que cal deixar clar que només són editors de partitures musicals. També tenim coreògrafs i creadors del camp audiovisual. Si parlem de tot Espanya, hem de comptar més de 40.000 autors, i vull dir que últimament tenim molta afiliació de creadors llatinoamericans que actualment estan residint a Espanya i creuen que l'SGAE defensarà molt bé els seus drets. Parlant d'inauguracions, molt aviat s'estrenarà la nova seu de València. La nostra intenció és poder oferir als associats tot un ventall de serveis que fins ara ja es feien i d'altres de nous que facin d'aquesta casa un lloc de trobada i de reunió.

—¿Potser fins ara la missió de l'SGAE no era gaire coneguda del gran públic, o potser es pres-tava a males interpretacions?

—En part potser sí, i potser no ha estat ben compresa, perquè no hem sabut explicar-ho bé. Nosaltres no som recaptadors d'impos- tos, sinó administradors de repertoris. Li deia que els autors, només uns quants són genis, d'altres són uns desconeguts; en general, l'autor corre la sort de la seva obra, per això volem dinamitzar els repertoris, desitgem que es conegui la figura de l'au-

tor. Ho vam fer amb una campanya de televisió, "Primer de tot, l'autor", però serà també amb el treball quotidià que de mica en mica la societat podrà reconèixer que darrere d'una obra de teatre, d'una cançó o una peça de música hi ha un creador.

—Parlant de televisió i ràdio: com està el tema de les recaptacions per drets d'autor, qüestió que durant molts anys ha enfrontat l'SGAE amb les televisions, fins i tot les públiques? Creu que s'ha millorat, o s'ha entès millor que la creació genera uns drets... que es concreten en diners?

—Nosaltres, i parlo d'Espanya, tenim un conveni amb les societats d'autors d'altres països en funció del qual ells gestionen els drets que genera el nostre repertori als seus països i nosaltres els seus aquí. L'arrel del problema amb ràdios i televisions és que quan aquestes empreses programen, haurien de demanar permís i no ho acostumen a fer, però en això també s'ha millorat, almenys a Catalunya.

—Vostè que ha tastat la creació, no enyora l'època en què era cantautor?...

—M'agrada molt aquesta feina d'ara, i procuro fer-la bé; és tan absorbent que no tinc temps d'enyorar-me.

Cal recordar, i així ens ho precisava Ramon Muntaner, que el seu és un càrrec tècnic. En deixar aquesta feina Ferran Mascarell, la junta va entrevistar determinades persones i finalment li van fer la proposta a Muntaner. D'això ja fa dos anys i ell s'hi mou com peix a l'aigua.

—Em pot dir quines persones formen part de la junta a Catalunya?

—A la junta hi ha Joan-Albert

Amargós (música i compositor), el mestre Solà (música), Max Sunyer (música) i Joan Guinjoan (música i compositor), i els altres dos són Joaquín Alfonso i Joan Gracia del Tricicle, per la branca teatral. A Madrid també hi ha representació de les diferents activitats o gèneres: el president és Manolo Gutiérrez Aragón (cine), Santiago Moncada i Tedy Bautista (música) per dir només alguns dels noms representatius i que a la vegada poden sonar al gran públic. Vull dir que tant ells com nosaltres treballem sobre el mateix, dinamitzar els repertoris i fer que es respectin els drets dels creadors o autors. Fa poc temps s'ha constituït la Fundació Autor amb la finalitat de difondre les obres, és a dir, promocionar en els diversos mitjans les obres dels autors associats. L'SGAE s'ocupa també de la protecció dels drets morals i econòmics dels creadors que en són socis, i de la promoció del repertori, de la qual l'entitat és l'òrgan gestor, bo i estimulante l'ús i consum mitjançant diverses estratègies de promoció.

—A la planta baixa hi ha cinc despatxos destinats a organitzacions semblants. Ja se sap qui les ocuparà?

—Tenim moltes sol·licituds, de professionals o creadors d'àmbits diferents, de la música, del cinema, que nosaltres en diem entitats col·laboradores, però encara no està presa la decisió. Pensem que serà enriquidor conviure amb associacions que des de la imatge o l'espai escènic tenen moltes coses en comú amb nosaltres.

—I d'aquest encàrrec del Departament de Cultura de la Generalitat sobre un Llibre Blanc de la Música, què me'n pot avançar?

—No és exactament un encàrrec, sinó que s'inscriu en el conveni que tenim amb Cultura. Les col·laboracions poden ser d'assessorament o bé econòmic, i el Llibre Blanc de la Música entra dins d'aquest marc de col·laboració que tenim amb Cultura.

—I pel que fa als joves creadors, tenen algun programa especial?

—Certament, en diem la Jove

Ramon Muntaner

Creativitat. Ens interessa que els joves ens coneguin i se'n facin socis; nosaltres els oferim assessorament i dediquem una atenció especial a la creació contemporània, que en el camp teatral està en un moment particularment brillant; autors com Sergi Belbel són traduïts i representats a tot Europa, a Dinamarca, Alemanya, etc., però no és l'únic, n'hi ha d'altres, com Jordi Galceran, i dels no tan joves puc esmentar Javier Tomeu, estrenat ja a Alemanya, i recentment a París. Per tant, podem dir que la creativitat teatral contemporània està passant un moment magnífic.

La casa dels autors o SGAE s'ha de veure, per captar l'harmonia i serenitat d'aquests nous locals. Mentrestant m'entretindrà a descriure la primera planta, on hi ha la sala d'actes, autèntica perla de l'edifici. Pensada també com a sala d'enregistraments, ha estat condicionada per obtenir una qualitat de so i aïllament òptims i disposa d'un sistema per modular les reverberacions emplaçat al sostre: es tracta d'una piràmide invertida que es pot regular mecànicament per aconseguir la millor qualitat de so. Amb paraules de Ramon Muntaner: "És una sala afinable." Disposarà també d'un equip amb la tecnologia de gravació més moderna. La sala d'actes té una capacitat per a cent persones.

A pocs metres hi ha un altra sala, per a presentacions de lli-

bres o debats, que dona a una terrassa ampla i té aquest aire d'ateneu modern. Al voltant hi ha despatxos per a reunions. El resultat arquitectònic i l'interiorisme conviden a fer-hi debats, actes literaris o musicals. Amb mobiliari funcional i acollidor. Aquesta última sala està concebuda com a club social perquè els creadors de les diferents especialitats posin en comú les noves iniciatives artístiques.

Les dues plantes superiors són destinades a acollir els diversos serveis que ofereix l'SGAE: serveis jurídics, llicències, administració, etc.

Tot plegat són 3.800 metres quadrats, rehabilitats per l'arquitecte Rafael de Càceres, que ha transformat l'antiga mansió en un espai confortable i ple de llum. Les despeses —800 milions— han sortit del patrimoni de l'SGAE i, segons el delegat Ramon Muntaner, "no repercutiran per res en els associats".

Entre els projectes immediats hi ha acabar les instal·lacions (equipaments tècnics i electrònics), la qual cosa estarà enllestida per la primavera.

—Per acabar: quins serien els seus desitjos més immediats en la nova casa?

—Que els despatxos i les sales s'omplin d'activitats, i que des d'aquesta nova seu puguem dialogar amb totes les entitats col·laboradores i esdevenir més eficaços en la difusió del repertori dels autors.

Les figures dels compositors russos Dmitri Shostakòvitx i Sergei Prokofiev resulten emblemàtiques d'una tipologia de situació que ells ni molt menys van ser els primers a patir i que ha servit per coartar la potència creativa de molts artistes. Ens referim a les imposicions ideologicopolítiques a què molts grans creadors han hagut de sotmetre els seus delers naturals.

El cas dels esmentats resulta emblemàtic —insistim-hi— per diverses raons. En primer lloc, perquè van viure una realitat política en què aquesta condició es va exacerbar d'una manera notabilíssima gràcies a uns processos molt estudiats d'una eficàcia acusada. També pel fet que la mateixa categoria individualitzada i el ressò planetari de la seva obra va atorgar a les respectives peripècies una projecció inusual i, a més, força focalitzada. Finalment, i sense ànim d'engotar el tema, pel fet que el règim en què es van produir els fets va tenir un protagonisme molt acusat en la marxa de la història de dues terceres parts d'aquesta centúria.

Shostakòvitx i Prokofiev, inserits de ple en un àmbit de fortíssim intervencionisme estatal a tots els nivells, van haver d'actuar en el marc de les seves possibilitats específiques, per una part de la seva integritat personal —amb el risc que això sempre suposa—, amb la seva independència davant la condició de creadors i, finalment, amb els recursos que sempre forneix la vena creativa

per caminar en aigües tèrboles i a la fi fer possible l'emergència dels valors artístics i intel·lectuals autèntics i genuïns.

Des de les seves pròpies opcions, aquestes figures ens apareixen avui com a testimonis esplèndids no sols d'una realitat específica, sinó també d'unes opcions per-

sonals d'una gran vàlua; la prova més fefaent de tot plegat és el gruix qualitatiu tan substancial de la seva obra, que emergeix per damunt d'un tot en el qual inevitablement també hi ha la palla imposada pels condicionaments ja apuntats. Una palla que de cap manera enterboleix la visió global d'unes trajectòries artístiques plenament consolidades ja en la història de la gran música universal.

Creació condicionada

Tarannà rus i tensió soviètica

FOTO: R.-V.

Sergei Rachmaninov i Igor Stravinsky, dos compositors russos de distintes tendències estètiques però de forta sensibilitat eslava la carrera dels quals es desenvolupà al marge de la influència soviètica

per **ERNEST LLUCH**

Catedràtic de la Universitat de Barcelona

El coneixement de l'antiga Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques em provocà diverses sensacions inesborrables. De totes, la més insòlita fou que mai escoltaves l'expressió "Segona Guerra Mundial", sinó sempre la "Gran Guerra Pàtria". El que en aquesta banda d'Europa tenia un significat bàsicament antifeixista i democràtic, allà el tenia patriòtic contra una invasió que, més enllà d'altres querelles, havia ajuntat tohom en un mateix front. El nom no era solament un invent de Stalin, sinó una pregonera manera de defensar-se de l'invasor. No semblava que el que més distingia aquest era el caràcter totalitari nazi. Apareixia així una estructura comuna que relligava almenys els russos com a grup majoritari. Tinc, però, l'opinió que de cara a un enemic que venia de l'oest, els lligams

entre les diverses repúbliques eren alguna cosa més que una formal "unió". Haig d'aclarir que el fet que el concepte de llibertat no fos el concepte central de la guerra, se'm presentava esfereïdor.

Una altra impressió de la Rússia postestalinista que vaig conèixer fou el retardament general de la societat. Moltes coses semblaven aturades en el temps. Hi havia una certa olor de resclosit. La nova arquitectura era feixuga i els objectes estaven mancats de qualsevol gràcia i el rebuig de l'economia de mercat no servia per amagar-ho. Per sota de tot sovint hi havia un pòsit de genialitat. Així, en els departaments de física, inundats per un polsim grisós, podies trobar-hi figures de primer ordre, i igualment entre els de matemàtica.

També passava en la música. Mentre que els altres compositors havien abandonat un gènere tan tradicional com la simfonia en aquest segle, en el qual ja apareixia com un "vell gènere", tal com diu Eric Hobsbawm, a Rússia o a la Unió Soviètica

CATALUNYA MÚSICA

Programació mes d'abril

DILLUNS, 6 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DELIUS: The song of High Hills (La cançó de les Altes Muntanyes). Solistes vocals. Ambrosian Singers. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Eric Fenby. (30m). BORDIN: Sextet de corda en re m. Alexandre Detisov, Alexandre Polonski: violins. Igor Suliga, Alexandre Bobrovski, violes. Alexandre Osokine, Alexandre Gotthelf, violoncel·ls. (8m) CHOPIN: Fantasia op. 49. Mikhail Pletnev, piano. (15m). VIVALDI: Concert per a dos oboès, dos clarinets i corda, RV 559. The King's Consort. Dir.: Robert King. (11m). FIBICH: La tempesta, poema simfònic op. 46. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Gerd Albrecht. (12m). JANEQUIN: Tres cançons "Ung gay bergier", "Jehanne-ton fut l'autre jour", "L'espoir confus". Ensemble Polyphonique de France. Dir.: Charles Ravier. (9m) GLUCK: Semiramis, ballet pantomima. Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (20m). BLANCAFORT: Sonatina antiga. Antoni Besses, piano. (20m). GRIEG: Olav Trygvason, op. 50. Randi Stene, mezzo-soprano. Anne Gjevang, contralt. Hakan Hagegard, baríton. Cor i Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (35m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Trio amb piano, op. 70 n. 2. W. Kempff. H. Szeryng. P. Fournier. (32m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

BERG: Wozzeck, extractes. Gwendy Fine, soprano. Orquestra Simfònica. Dir.: Carlos Kleiber. (19m). HAAS: Suite de l'òpera Scharlatan, op. 14. Orquestra Filharmònica de Brno. Dir.: Israel Yinnon. (28m). MESSIAEN: Louange a à l'éternité de Jésus (del Quartet per a la fi del temps). Antoni Besses, piano. Marçal Cervera, violoncel·l. (8m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

SIBELIUS: Simfonia n. 7 op. 105. Orquestra Simfònica de Londres. Collin Davis. (23m) WARLOCK: Dues cançons breus. Benjamin Luxon, baríton. David Willison, piano. (2m). MOZART: Concert per a violí i orquestra, KV 207. Arthur Grumiaux. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (18m). BACH: Suite per a orquestra n. 1, BWV 1066. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (19m). DEBUSSY: Danses per a arpa i corda. Irina Karpous. Ensemble Graz - St. Petersburg. Dir.: René Staar. (12m). SMETANA: Polques de saló, op. 7. William Howard, piano. (11m). SAINTE COLOMBE: Concert per a dues violes "Le Retour". Ch. Coin. Jordi Savall, baix de viola. (8m). WAGNER: L'entrada del nou any 1835. Cor i Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Karl Anton Rickenbacher. (17m). SCHUMANN: Andante i Variacions per a dos pianos, dos violoncel·ls i trompa, op. 16. Hector Moreno i Norberto Capelli. (20m). GLUCK: Música de Ballet d'Orfeu i Euridice. Orquestra de Cambra "Carl Philipp Emanuel Bach". Dir.: Hartmut Haenchen. (27m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviuire els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

SAINT-SAËNS: Requiem, op. 54. Françoise Pollet. Magali Chalmeau-Damonte. Jean-Luc Viala. Nicolas Rivenq. Cor Regional Vittoria d'Ile de France. Orquestra Nacional d'Ile de France. Dir.: Jacques

Mercier. (35m). HUMMEL: Concert per a trompeta i orquestra en Mi b M. Ludwig Güttler. Neues Bachisches Collegium Musicum Leipzig. Dir.: Max Pommer. (16m). BACH-GOUNOD: Ave Maria Barbara Hendricks, soprano. Erik Lundkvist, orgue. Orquestra de Cambra d'Estocolm. Dir.: Eric Ericson. (3m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBCE

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 d'abril de 1998, al Palau de la Música Catalana. VERDI: Rèquiem. Ana Maria Sánchez, soprano. Alicia Nafé, mezzosoprano. Gabriel González, tenor. Stefano Palatchi, baix. Orfeón Donostiarra. Orquestra Simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster. (72m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 7 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCHUBERT: Quartet de corda D. 810 en re m "La Mort i

la Donzella" (transcripció per a orquestra de corda de Gustav Mahler). Solistes de Moscou. Dir.: Yuri Bashmet. (42m) WEILL: "Surabaya Johnny" de Happy End. Cathy Berberian, mezzo-soprano. Bruno Canino, piano. (5m) WILLIAMS: Els cinc arbres sagrats, concert per a fagot i orquestra. Judith Leclair. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: John Williams. (26m). PURCELL: "Who can from joy refrain?", oda per a l'aniversari del duc de Gloucester. (1695). Gillian Fisher. Tessa Bonner. James Bowman. Rogers Covey-Crump. John Mark Ainsley. Michael George. Cor del New College d'Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (24m). ARRIAGA: Quartet de corda n. 1. Quartet de corda Sine Nomine. (24m). BERLIOZ: Obertura de "Rob Roy". Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (13m). BALSACH: Visions grotesques. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Isaac Karabachesky. (20m). J.Ch.BACH: Preludi i Fuga en Re M. Wilhelm Krumbach, orgue. (6m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Trio amb piano n. 7, op. 97 "Arxiduc". Trio Borodin. (45m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

RAYMOND: Maske in Blau, opereta (extractes). Solistes vocals. Cor del Teatre de Gärtnerplatz, Munic. Orquestra Simfònica Graunke. Dir.: Carl Michalski. (20m). GIMENEZ: La torre del oro, preludi simfònic. Banda Sinfónica Municipal de Madrid. Dir.: Enrique García Asensio. (10m). MONNOT: Irma, la douce, comèdia musical. (Selecció) Clive Revill. Elizabeth Seal. Eddie Gasper. Zach Matalon. Arié Lavie. Orquestra dirigida per Stanley Lebowsky. (24m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

ELGAR: Concert per a violoncel i orquestra, Op. 85. Lynn Harrell. Orquestra de Cleveland. Dir.: Lorin Maazel. (29m). A.SCARLATTI: 4 Madrigals. The Consort of Musicke. Dir.: Anthony Roo-

ley. (13m). PROKOFIEV: Visions fugitives, op. 22. Eteri Andjaparidze, piano. (25m). HAYDN: Simfonia n. 88. Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (19m). BRITTEN: Suite per a arpa, op. 83. Osian Ellis. (13m). BRAHMS: Rapsòdia per a contralt, cor i orquestra, op. 53. Brigitte Fassbaender. Cor Filharmònic de Praga. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (14m). FREDERIC II DE PRÚSSIA: Concert per a flauta, corda i continu n. 1, en Sol M. Kurt Redel. Orquestra Pro Arte de Munic. Dir.: Kurt Redel. (27m). GERSHWIN: "Summertime", "I loves you, Porgy". Mile Davis i Orquestra. Dir.: Gil Evans. (7m). BEETHOVEN: La consagració de la llar, obertura op. 124. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (10m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS

GLENN GOULD BACH: Preludis i fugues n. 1 a 4, BWV 846 a BWV 849, d'"El clavecí ben temperat" (llibre I). Glenn Gould, piano. (17m). STRAUSS: Ophelia-lieder, op. 67. (3 cançons amb text de William Shakespeare). Elisabeth Schwarzkopf, soprano. Glenn Gould, piano. (8m). MOZART: Concert per a piano n. 24, KV 491. Glenn Gould. Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: Georg Ludwig Jochum. (31m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

TXAIKOVSKI: Simfonia n. 3, op. 29. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Gilbert Levine. (51m). VERDI: "Va, pensiero, sull'ali dorate". Cor dels presoners de l'òpera "Nabucco". Cor i Orquestra del Teatre Alla Scala. Dir.: Claudio Abbado. (5m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra. XAVIER BENGUEREL

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 5 de novembre de 1997 a la Sala

Hall del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. IV FESTIVAL DE MÚSIQUES CONTEMPORÀNIES DE BARCELONA. OTTE: Das Buch des Klänge für Klavier (El llibre dels sons per a piano). Herbert Henck, piano. (87m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 8 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RAKHMANINOV: Rapsòdia sobre un tema de Paganini, op. 43. Van Cliburn, piano. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Kiril Kondrashin. (25m). D.SCARLATTI: Missa Breve "La Stella". Libby Crabtree. Angus Davidson. Neil MacKenzie. Simon Birchall. The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (25m). BROUWER: Concerto de Toronto (per a John Williams). John Williams, guitarra. London Sinfonietta. Dir.: Steven Mercurio. (10m) FAURE: 9 preludis per a piano, op. 103. Pierre-Alain Volondat, piano. (26m). HAYDN: Simfonia n. 36. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (20m). SIBELIUS: Concert per a violí i orquestra op. 47. Itzhak Perlman. Orquestra Simfònica de Pittsburgh. Dir.: André Previn. (32m). REIMANN: Nacht-Räume. Christine Schäfer, soprano. Aribert Reimann i Axel Bauni, piano a quatre mans. (14m). SANTOS: "Obertura hola", de les Ceremonies olímpiques Bar-

celona '92. Fanfarria de Ceremonies. Cor de València. Cor d'Asdrúbila. Dir. Carles Santos. (4m). VERDI: La forza del destino, preludi del tercer acte. Orquestra Filharmònica della Scala. Dir.: Riccardo Muti. (4m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Sonata per a piano i violí n. 10, op. 96 Yehudi Menuhin. Wilhelm Kempff. (29m). Allegretto en Sib M, WoO 39. Wilhelm Kempff, piano. Henryk Szeryng, violí. Pierre Fournier, violoncel. (6m). Sonata per a violoncel i piano n. 4, op. 102 n. 1. Yo-Yo Ma, violoncel. Emanuel Ax, piano. (17m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

LISZT: Simfonia Faust. Hans Peter Blochwitz, tenor. Cor de la Ràdio Hongaresa. Orquestra del Festival de Budapest. Dir.: Iván Fischer. (73m). RUSSO: Street Music, un concert de blues. Corky Siegel, harmònica i piano. Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Seiji Ozawa. (32m). J.Ch.BACH: Artaserse, obertura. The Hanover Band. Dir.: Anthony Halstead. (6m). DELIBES: Suite del ballet Coppélia. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Heinz Fricke. (23m). MEDTNER: Quintet amb piano op. post. Igor Golovschin, piano. Ewald Danel, violí. Milan Tedla, violí. Zuzana Bourova, viola. Jozef Podhorsky, violoncel. (26m).

18.00 NOUS INTÈRPRETS

Un espai per conèixer els músics d'ara. EULÀLIA I ESTHER VELA.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

DEBUSSY: El Mar. Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (24m). HAYDN: Simfonia n. 94, "La sorpresa". Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (23m). ALBINONI: Adagio per a corda i orgue. Orquestra de Cam-

bra de Stuttgart. Dir.: Karl Münchinger. (8m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 TEMPS D'HOMENATGE RAKHMANINOV: 125 ANYS

Concert per a piano n. 3, op. 30. Martha Argerich. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Riccardo Chailly. (40m). Ave-Maria. Gran Doxologia. Capella de Sant Petersburg. Dir.: Vladislav Txernuxenko. (10m). Esboç oriental. Howard Shelley, piano. (2m). Moments musicaux, op. 16. Ruth Laredo, piano. (28m). Tres cançons op. 34. Ana Pusic, soprano. Thomas Hans, piano. (6m). Dos Preludis per a piano, Op. 32 n. 10 i n. 13. Vladimir Ashkenazy. (12m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 24 de novembre de 1997 al Teatre Tivoli de Barcelona. FESTIVAL DE PIANO I BEL CANTO. Obres de TXAIKOVSKI, GLINKA, ARENSKI, RAKHMANINOV, VERDI, MUSSORGSKI, entre d'altres. Paata Burchuladze, baix. Ludmila Ivanova, piano. (52m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 9 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RESPIGHI: Metamorphose on, tema i variacions per a orquestra. Philharmonia Orchestra. Dir.: Geoffrey Simon. (26m). **DUSSEK:** Concert per a piano i orquestra en Re M. Jan Novotny. Orquestra de Cambra de Pardubice. Dir.: Libor Pesek. (21m). **SCHÖNBERG:** Herzgewächse per a soprano, celesta, harmònim i arpa, op. 20. Eileen Hulse, arpa. Membres de l'Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Robert Craft. (4m). **DUFAUT:** Pavana per a flaüt. Hopkinson Smith. (9m). **TURINA:** Danses fantàstiques. Orquestra de la Societat de Concerts del Conservatori de París. Dir.: Ataulfo Argenta. (16m). **ZELENKA:** Simfonia, Z 63. (Obertura de l'oratori "I penitenti al sepolchro del redentore"). Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Václav Neumann. (9m). **EVANS:** "Saeta". Miles Davis. (5m). **J.M. WEBER:** Septet en Mi M "De la meua vida". Consortium Classicum. (31m). **R. STRAUSS:** Suite de Capriccio, op. 85. Felicity Lott, soprano. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (30m). **MOZART:** Simfonia n. 32, KV 318. Orquestra Reial del Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (9m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Sonata per a violoncel i piano op. 102 n. 2. Mischa Maisky, Martha Argerich. (19m). Sis melodies nacionals amb variacions, op. 105. Bela Banfalvi, violí. Sandor Falvai, piano. (21m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

VICTORIA: Ofici de Dijous Sant (Nocturn I). Cor de Monjos del Monastir Benedití de Santo Domingo de Silos. Cor de veus blanques de Burgos. Dir.: Ismael Fernández de la Cuesta. (13m). **MÚSICA DE TROBADORS.** Conjunt Instrumental "Els Músics de Provença". (34m). **TALLIS:** 3 Anthems. (1, 2 i 3). The Tallis Scholars. Dir.: Peter Philips. (8m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
POULENC: Glòria. Sylvia Greenberg. Wayne Williams. Cor de la Ràdio Suisse Romande. Cor Pro Arte de Lau-

sanne. Orquestra de La Suisse Romande. Dir.: Jesús López-Cobos. (25m). **GIULIANI:** Quartet en La M per a mandolina, violí, viola i flaüt. Edith Bauer-Slais. Günther Pichler. Anton Baierle. Vinzenz Hladky. (16m). **TXAIKOVSKI:** Simfonia n. 1 "Somnis d'hivern". Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (45m). **MOZART:** Concert per a piano i orquestra n. 19, KV 459. Philharmonia Orchestra. Solista i director: Vladimir Ashkenazy. (29m). **TOMASI:** Setmana Santa a Cuzcò, per a trompeta i orgue. Bernard Soustrot. François-Henri Houbart. (6m). **JANACEK:** El diari d'un desaparegut, per a tenor, contralt, tres veus de dones i piano. Nicolai Gedda. Vera Soukupová. Cor Femení de Cambra de Ràdio Praga. Josef Palenicek, piano. (36m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

PROKOFIEV: Simfonia n. 1, op. 25 "Clàssica". Orquestra Simfònica Nacional d'Ucraïna. Dir.: Theodore Kuchar. (13m). **SARASATE:** Zorteko, dansa espanyola. David Oistrakh, violí. Vladimir Yampolski, piano. (3m). **DVOŘAK:** Concert per a violoncel n. 2, op. 104. Milos Sadlo. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Václav Neumann. (39m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 17 de desembre de 1995 a Sant Pere de Ribes. **CICLE XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA.** A L'ENTORN DE HENRY PURCELL. Obres de HANDEL, VAN EYCK, CORELLI, ECCLES, LOCKE, HUME, PURCELL i DOWLAND. Joan Izquierdo, flautes de

bec. Jonathan Manson, viola de gamba. Pieter-Jan Belder, clavicèmbal. (60m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 10 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HAYDN: Les set últimes paraules de Crist a la Creu, versió vocal. Inga Nielsen. Margareta Hintermeier. Anthony Rolfe-Johnson. Robert Holl. Cor Arnold Schönberg. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (63m). **LECLAIR:** Obertura op. 13 n. 1. The Purcell Quartet. (12m). **WAGNER:** Parsifal, encantament del Divendres Sant. Orquestra Filharmònica de Munic. Dir.: Sergiu Celibidache. (13m). **VIOTTI:** Concert per a violí i orquestra n. 13. Adelina Oprean. Orquestra de Cambra de la Comunitat Europea. Dir.: Jörg Faerber. (22m). **FIBICH:** Simfonia n. 3, op. 53. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Gerd Albrecht. (36m). **FERRARI DELLA TIORBA:** Queste Pungenti Spine. Concerto vocale. (13m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Deu temes i variacions per a flauta i piano, op. 107. Wolfgang Schulz. Rudolf Buchbinder. (44m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

TOLDRA: Cinc cançons (El gessamí i la rosa, Cocorococ!, Recança, Cançó incerta, Divendres Sant). Anna Ricci, mezzosoprano. Àngel Soler, piano. (12m). **TXAIKOVSKI:** Album pels infants, op. 39. Marina Rodríguez, piano. (25m). **CORELLI:** Sonata per a flauta de bec en Fa M, op. 5 n. 4. C. Steimann, flauta de bec. M. Huggett, violí barroc. H. S. Smith, flaüt. J. Savall, viola de gamba. (12m). **NICOLAU:** Divendres Sant. Orfeó Català. Dir.: Simon Johnson. (6m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 de febrer de 1996 a l'Escola de Música d'Igualada. **XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA.** Obres de BACH & GRANDJANY, PESCECETTI, FAURÉ, HINDEMITH i ZABEL. Cristina Badia, arpa. (54m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 11 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON- CERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 de novembre de 1995 a la Basílica de Santa Maria de Mataró. XIV SETMANA DE MÚSICA ANTIGA. ODA PER A LA MORT DE MR. HENRY PURCELL. Obres de PURCELL i BLOW. Trio Unda Maris. (63m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 14 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NO- TÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO- VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NO- TÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

CHAMOUARD: Simfonia n. 2, "Sarajevo". Doris Lamprecht, mezzosoprano. Orquestra Regional de Bayonne - Côte Basque. Dir.: Robert Delcroix. (35m). OCKEGHEM: Au travail suis. The Medieval Ensemble of London. Dir.: Peter Davies i Timothy Davies. (5m). VERDI: Quartet de corda en mi m. Quartet Delmé. (23m). BROUWER: Retrats catalans, per a guitarra i orquestra. Eduardo Fernández. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Barry Wordsworth. (16m). MOZART: Missa brevis, KV 275. Agnès Mellon. Elisabeth Graf. Oly Pfaff. Franz-Josef Selig. Kölner Kammerchor. Collegium Cartusianum. Dir.: Peter Neumann. (19m). SPOHR: Nocturn per a instruments de vent i Música de Geníssers, op. 34. Consortium Classicum. Dir.: Dieter Klöcker. (28m). GERSHWIN: Temes de l'òpera "Porgy and Bess" (trans-

cripció per a violí i piano, de Heifetz). Gil Shaham, violí. Akira Eguchi, piano. (17m). RAMEAU: Zoroastre, música de dansa. Ulsamer Collegium. Dir.: Josef Ulsamer. (17m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE XOS-
TAKOVITX Simfonia n. 2, Op. 14, "Octubre". Cors de la República de Rússia. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Kirill Kondrashin. (18m). Simfonia per a cor i orquestra n. 3, op. 20, "Primer de Maig". Cor de la República Russa. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Kirill Kondrashin. (26m).

14.00 MOMENTS LÍRICS
SERRANO: Moros y cristianos. Ana María Iriarte. Carlos Munguía. Cors Cantors de Madrid. Orquestra Simfònica. Dir.: Ataúlfo Argentina. (24m). PUCCINI: Madama Butterfly. (Extractes de l'acte I). Mirella Freni. Josep Carreras. Teresa Berganza. Joan Pons. Anthony Laciura. Ambrosian Opera Chorus. Philharmonia Orchestra. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (31m).

15.00 BUTLLETÍ DE NO- TÍCIES I AGENDA MUSI- CAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
KORNGOLD: Concert per a violí op. 35. Vera Tsu, violí. Razumovsky Sinfonia. Dir.: Yu Long. (25m). L.MOZART: Simfonia da caccia per a quatre trompes i corda. Herman Jeurissen. Michael Hölzel. Vincent Lévesque. Lenno de Ruyter. Concerto Rotterdam. Dir.: Heinz Friesen. (12m). SCHUMANN: Bilder aus Osten, 6 impromptus per a piano a quatre mans, op. 66. Hector Moreno i Norberto Capelli. (20m). SUPPE: Obertura "Poeta i Camperol". Orquestra Simfònica del Festival. Dir.: Louis Bertrand. (10m). DVORAK: Serenata per a corda op. 22. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir. Neville Marriner. (28m). PAISIELLO: "La Serva Padrona" (primera part) Jeanne Marie Bima, soprano. Petteri Salomaa, baix. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Múnic. Dir.: Hans Ludwig Hirsch. (27m). MONTSALVATGE: Vocalisso. Oriol Romaní, clarinet. Àngel Soler, piano. (2m). NEDBAL: Princessa Jacinta, suite de ballet.

Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Miroslav Homolka. (34m).

18.00 GRANS INTER- PRETS

GLENN GOULD BRAHMS: Balades op. 10. Glenn Gould, piano. (30m). BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 19. Glenn Gould, piano. Orquestra Simfònica de la Filharmònica de Leningrad. Dir.: Ladislav Slovak. (28m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

MOZART: Concert per a flauta, arpa i orquestra KV 299. Claudi Arimany. Marina Pacagnella. Leopoldinum, Orquestra de Cambra Wroclaw. Dir.: J.L. Moraleda. (31m). HAYDN: Simfonia n. 100, "Militar". Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (24m).

20.00 BUTLLETÍ DE NO- TÍCIES I AGENDA MUSI- CAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.
XAVIER BENGUEREL

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON- CERTS

CONCERT enregistrat per Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya el dia 16 de setembre de 1995 a l'Església de Santa Maria de Vilabertran. SCHUBERTIADA 1995. BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 32, op. 111. MOMPOU: Tres cançons i danses. SCHUBERT: Sonata D 958. Clemens Zeilinger, piano. (69m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 15 D'A- BRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NO- TÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO- VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NO- TÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

FRANCK: Simfonia en re m. Orchestra de Filadèlfia. Dir.: Riccardo Muti. (41m). MOZART: Dixit et Magnificat, KV 193. Mitsuko Shirai. Eberhard Büchner. Hermann Christian Polster. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Leipzig. Dir.: Herbert Kegel. (11m). OFFENBACH: Primera suite per a dos violoncel·ls, op. 54. Roland Pidoux i Etienne Peclard. (20m). CARVALHO: Penélope, obertura. Nova Filharmònia Portuguesa. Dir.: Álvaro Cassuto. (8m). MOSOLOV: Zavod (La foneria de ferro). Orquestra simfònica de l'URSS. Dir. Ievgueni Svetlanov. (3m). ALBENIZ - TARRAGA: 3 peces per a guitarra. Göran Söllscher, guitarra. (8m). HANDEL: Concerto grosso, op. 3 n. 5. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (10m). VILLA-LOBOS: Bachianes brasileres n. 5. Barbara Hendricks, soprano. Eldon Fox, violoncel. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Enrique Batiz. (10m). BRAHMS: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 15. Maurizio Pollini. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Karl Böhm. (46m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE XOS-
TAKOVITX Simfonia n. 4, op. 43. Orquestra Simfònica de Birmingham. Dir.: Simon Rattle. (62m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NO- TÍCIES I AGENDA MUSI- CAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BLOW: Oda per la mort de Mr. Henry Purcell. Alfred Deller i Mark Deller, contratenors. Deller Consort. Orquestra de Cambra del Festival de Stour. Dir.: Alfred Deller. (23m). IPPOLITOV-IVANOV: Fragments turcs, op. 62. Or-

questra Simfònica de Singapur. Dir.: Choo Hoey. (14m). FAURE: Nocturn per a piano n. 6, op. 63. Paul Crossley, piano. (9m). C. HALEFFTER: Fandango per a 8 violoncels. Octet de violoncels Conjunto Ibérico. Dir.: Elias Arizcuren. (16m). RAMEAU: Pigmalión, acte de ballet. Howard Crook. Sandrine Piau. Agnès Mellon. Donatienne Michel-Dansac. Cor i Orquestra Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (44m) GERSHWIN: "The man I love". Barbara Hendricks, cant; Katia i Marielle Labèque, pianos. (5m). BACH: Concert per a flauta, corda i b.c., BWV 1055. Jean-Pierre Rampal, flauta. Orquestra Ars Rediviva de Praga. Dir.: Milan Munclinger. (13m). DVORAK: Quartet de corda n. 10, op. 51 B92. Quartet Vermeer. (34m).

18.00 NOUS INTÈPRETS
Un espai per conèixer els músics d'ara.
TRIO KRONOS

19.00 REPERTORI DE CONCERT
SIBELIUS: Música d'escena de Kuolema. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: N. Järvi. (21m). BRAHMS: Sextet de corda n. 1, op. 18. Membres de l'Octet de la Filharmònica de Berlín. (34m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 TEMPS D'HOMENATGE RAKHMANINOV: 125 ANYS
Les Vespres, op. 37. Corydon Singers. Dir.: Matthew Best. (66m). Sonata per a violoncel i piano, op. 19. Anne Gastinel. Pierre-Laurent Aimard. (33m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 d'agost de 1997 a la Parròquia de Sant Martí de l'Alaiar. **ELS ORGUES DE CATALUNYA (XVII CICLE)**. Obres de CABEZÓN, AGUILERA DE HEREDIA, CORRERA DE ARAUXO, FROBERGER, BUXTEHUDE, MUFFAT, entre d'altres. Martin Strohhaecker, orgue. (54m).

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 16 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
BEETHOVEN: Simfonia n. 5, op. 67. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (32m). PAGANINI: Variacions a la corda de sol sobre el "Moisés" de Rossini. David Oistrakh. Vladimir Yampolski. (7m). RAVEL: Concert per a piano (mà esquerra). Pascal Rogé. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (19m). MOZART: Quintet de corda, KV 515. Ensemble 415. (33m). SCHÖNBERG: Pierrot Lunaire, op. 21. Ensemble Musique Oblique. Dir.: Philippe Herreweghe. (36m). FROBERGER: Tombeau fait a Paris sur la mort de Monsieur Blancrocher. Gustav Leonhardt, clavecí. (5m). C. Ph. E. BACH: Concert per a flauta i orquestra WQ 168, H 438. Eckart Haupt. Orquestra de Cambra "Carl Philipp Emanuel Bach". Dir.: Hartmut Haenchen. (20m). CASSADÓ: Lament de Boabdil. Daniel Groscurin, violoncel. Eduardo Hubert, piano. (5m).

13.00 GRANS INTEGRALS LES SIMFONIES DE XOSTAKOVITX Simfonia n. 5, op. 47. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (47m).

14.00 MÚSICA ANTIGA
WEISS: Sonata n. 36 en re m. Roberto Barto, llaüt. (21m).

BANCHIERI: Il Zabaione musicale (Milan 1603) Cor de la Ràdio Suïssa, Lugano. Sonatori de la Gioiosa Marca, Treviso. Dir.: Diego Fasolis. (27m). PALESTRINA: Sicut cervus, motet. Solistes de la Cappella Musicale di San Petronio di Bologna. Dir.: Sergio Vartolo. (6m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
KABALEVSKY: Concert per a piano i orquestra n. 3, op. 50. James Johnson. Orquestra Simfònica de la Ràdio Eslovaca. Dir.: Paul Freeman. (18m). M. HAYDN: Quintet de corda, P 109. L'Archibudelli. (25m). BERLIOZ: Tres melodies irlandeses. Bruce Brewer, tenor. Cor de l'Orquestra Nacional de Lió. Noel Lee, piano. Dir.: Bernard Tetu. (10m). LISZT: Després d'una lectura del Dante. Anys de pelegrinatge (Segon any: Itàlia). Claudio Arrau, piano. (18m). MOREIRA: Simfonia en Re. Nova Filharmonia Portuguesa. Dir.: Álvaro Cassuto. (7m). ROMAN: Concert per a violí en Mi b M. Nils-Erik Sparf. Conjunt de Cambra Orpheus. (7m). SAINT-SAËNS: L'assassinat del Duc de Guise, op. 128 (música de la pel·lícula). Ensemble Musique Oblique. (20m). CORRETTE: Concert "Le Phénix". Hidemi Suzuki, violoncel. Rainer Zipperling, violoncel. Guy Penson, clavicèmbal. Emmanuel Balssa i Oreste De Tommaso, violoncel. (8m). BAYER: Die Puppenfee (La fada nina), ballet. Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz. Dir.: Kurt Eichhorn. (42m).

18.00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT
TXAIKOVSKI: Simfonia n. 2 op. 17 "Petita Rússia". Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (35m). FAURE: Pavana, op. 50. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (6m). MILHAUD: Saudades do Brasil, 4 danses. Orquestra Nacional de França. Dir.: Leonard Bernstein. (7m). WALDTEUFEL: Estudiantina, vals op. 191. Orquestra Filharmònica Eslo-

vaca de Kosice. Dir.: Alfred Walter. (7m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."
Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 19 de setembre de 1994 a l'Auditori Nacional d'Andorra. XII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA D'ORDINO. HAYDN: Trio amb piano Hob. XV:27. BEETHOVEN: Trio amb piano op. 1 n. 2. CHAUSSON: Trio amb piano op. 3. Trio Wanderer. (83m).

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 17 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
MOZART: Missa solemnis, "Missa de l'orfenat" KV 139. Barbara Bonney. Jadwiga Rappé. Josef Protschka. Hakan Hagegard. Cor Arnold Schonberg. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (45m). KALINNIKOV: "El cedre i la palmera", poema simfònic. Orquestra Simfònica de l'Antiga Unió Soviètica. Dir.: Evgeny Sre-

tanov. (12m) ROSSLER-ROSETTI: Concert per a oboè i orquestra en Fa M. Burkhard Glaetzer, oboè. Orquestra de Cambra "Carl Philipp Emanuel Bach". Dir.: Hartmut Hachen. (20m). GRIEG: Tres cançons noruegues. Anne Sofie von Otter, mezzo-soprano. Bengt Forsberg, piano. (8m). BRIDGE: There is a willow grows aslant a brook. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: William Boughton. (10m). DE VISÉE: Suite per a tiorba, en do m. Hopkinson Smith. (14m). SCHUMANN: Trio amb piano n. 1, op. 63. Trio Beaux Arts. (32m). GURIDI: Deu melodies basques. Orquestra Nacional d'Espanya. Dir.: Ataúlfo Argenta. (19m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE XOS-TAKOVITX Simfonia n. 6, op. 54. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Leonard Bernstein. (38m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

VICIANA: "El amor a la vida" (Conócete a ti mismo). Lluís Pujals, oboè. Jaume Moreno, contrabaix. Xavier Rodríguez, percussió i bateria. Paco Viciana, piano acústic, salterio i flauta transversal andina. (6m). RECITAL de cançons napolitanes i temes de pel·lícules. Josep Carreras. Diverses orquestres i directors. (27m). MOZART: Simfonia de Salzburg n. 3. Orquestra Joan Massià. Dir.: Joan Pich Santasusana. (13m). BALSACH: Música Màgica, per a Mag i Conjunt de Cambra. Música XXI. Dir.: Miquel Gaspà. (10m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 29 de juny de 1995 a l'Església Parroquial de Matadepera. XV FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA. Obres de PALESTER, GOMOLKA, GORCZYKI, ZIELENSKI, LUCIUK, PENDERECKI i SCHUBERT. Solistes vocals. Cor de Cambra de Cracòvia. Orquestra de Cambra Tarnowska. Dir.: Stanislaw Krawczynski. (68m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 18 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

PRENAFETA: Suite de cançons populars catalanes. Cor Jove de l'Orfeó Català. Cobla Sant Jordi. Dir.: Conxita Garcia i Jordi León. (12m). GIL I MEMBRADO: Un dia a Montserrat, suite programàtica. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (15m). SALÓ: Mil·lenari. Cobla La Principal d'Amsterdam. (5m). ARISA / CAMP: Sardanova dels armats. Cobla Montgrins. Santi Arisa i Lakatans. Dir.: Martí Camós. (6m). PERICH: La vivaracha, polka. Graciosilla, mazurca. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (6m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

BACH: Passió segons Sant Joan, BWV 245. Juliane Banse. Ingeborg Danz. Michael Schade. James Taylor. Matthias Goerne. Andreas Schmidt. Gächinger Kantorei Stuttgart. Bach-Collegium Stuttgart. Dir.: Helmuth Rilling. (178m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 19 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

SAINT-SAENS: Salm XVIII, Coeli Enarrant, op. 42. Françoise Pollet. Magali Chalmeau-Damonte. Jean-Luc Viala. Nicolas Rivenq. Solistes instrumentals. Cor Regional Vittoria d'Ile de France. Orquestra Nacional d'Ile de France. Dir.: Jacques Mercier. (36m). HAYDN: Missa in tempore belli "Paukenmesse", Hob. XXII:9. Dorothea Röschmann. Elisabeth von Magnus. Herbert Lippert. Oliver Widmer. Cor Arnold Schönberg. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (40m). C.Ph.E.BACH: "Gnadig und Barmherzig ist der Herr, Cantata Wq 250. Barbara Schlick, soprano. Hilke Helling, contralt. Wilfried Jochens, tenor. Gotthold Schwarz, baix. Rheinische Kantorei. Das Kleine Konzert. Dir.: Hermann Max. (23m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA

HÄNDEL: Tamerlano, òpera en tres actes. Henri Ledroit. John Elwes. Mieke van der Sluis. René Jacobs. Isabelle Poulenard. Gregory Reinhart. La Grande Écurie et la Chambre du Roy. Dir.: Jean-Claude Malgoire. (176m).

20.20 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 20 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

KRUMPHOLTZ: Concert per a arpa i orquestra n. 6, op. 9. Roberta Alessandrini. Or-

questra de Mantua. Dir.: Vittorio Parisi. (24m). MAHLER: Kindertotenlieder. (Lieder pels infants morts). Christa Ludwig, mezzo-soprano. Philharmonia Orchestra. Dir.: André Vandernoot. (27m). CORELLI: Sonates a Tre, op. 1 n. 1, 3 i 7. Membres de The English Concert. (18m). MOMPOU: Impressions intimes. Michel Wagemans, piano. (21m). STRAVINSKI: Apol·lo i les Muses (ballet en dos actes). Orquestra Royal Concertgebouw. Dir.: Riccardo Chailly. (30m) MENDELSSOHN: Simfonia per a corda n. 12. Guildhall String Ensemble. (20m). FIALA: Concert per a oboè i orquestra en Si b M. Ingo Goritzki, oboè. Orquestra Filharmònica de Cambra polonesa. Dir.: Wojciech Rajski. (20m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE XOS-TAKOVITX Simfonia n. 7, op. 60 "Leningrad". Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bernard Haitink. (80m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX
PITTALUGA: La romeria de los cornudos, ballet en un acte. Milagros Martín, mezzo-soprano. Reial Orquestra Simfònica de Sevilla. Dir.: Antoni Ros Marbà. (20m). DE LA CRUZ: Quasar. Susana Marín. (5m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
HÄNDEL: "The ways of Zion do mourn", anthem fúnebre per a la Reina Carolina, HWV 264. Mieke van der Sluis. Graham Pushee. Harry van Berne. Harry van der Kamp. Alsfelder Vokalensemble. Orquestra Barroca de Bremen. Dir.: Wolfgang Helbich. (41m). BRAHMS: Trio per a trompa, op. 40. Norbert Hauptmann. Tamás Vásáry. Thomas Brandis. (27m). J.V.STAMITZ: Concert per a orgue i orquestra n. 1 en Re M. Alena Veselá. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Vladimír Válek. (17m). VIVALDI: Concert per la Solennità di S. Lorenzo, RV 556. Taverner Players. Dir.: Andrew Parrott. (13m). ROUSSEL: Simfonia n. 3, op. 42. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein.

(26m). CHOPIN: Vals op. 64 n. 2. Evgeny Kissin, piano. (4m). FAURE: La Chanson d'Eve, op. 95. Elly Ameling. Dalton Baldwin. (24m). KUH-LAU: El castell dels lladres, obertura Orquestra Simfònica Odense. Dir.: Edward Serov. (5m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviuire els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

BACARISSE: Concertino per a guitarra i orquestra, op.72. Narciso Yepes, guitarra. Orquestra Filharmònica d'Espanya. Dir.: R. Frühbeck de Burgos. (23m). ELGAR: Variacions Enigma, op. 36. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir. Georg Solti. (32m).

20.15 RIMSKI-KORSAKOV
Quintet per a piano i vent. Capricorn. (30m).

20.45 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DEL TEATRE VICTÒRIA DE BARCELONA
DONIZETTI: L'Elisir d'amore, òpera bufa en dos actes. Josep Bros. Leontina Vadura. Àngel Odena. Rolando Panerai. Cor i Orquestra del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Stefano Ranzini.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 21 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
DELIUS: Doble concert per a violí i violoncel. Raymond Cohen. Gerald Warburg. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Norman del Mar. (22m). TELEMANN: Simfonia per a flauta de bec, en Fa M. Peter Holtslag. The Parley of Instruments. Dir.: Roy Goodman. (7m). SCHUMANN: Sonata per a piano n. 1 op. 11. Murray Perahia. (30m) HAYDN: Responsorium ad absolutionem "Libera me", Hob. XXIIb:1. Cor de nens de Bad Tölz. L'Archibudelli. Dir.: Bruno Weil. (4m). PROKOFIEV: Simfonia n. 5, op. 100. Orquestra Simfònica Nacional d'Ucraïna. Dir.: Theodore Kuchar. (43m). OFFENBACH: Gaité parisienne, ballet. Orquestra Simfònica de Pittsburgh. Dir.: André Previn. (41m). S.WAGNER: Concertino per a flauta i gran orquestra. Andrea Lieberknecht. Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz. Dir.: Werner Andreas Albert. (11m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE XOS-TAKOVITX Simfonia n. 8 en do m. Orquestra Simfònica de Chicago. Dir.: Georg Solti. (63m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

DONIZETTI: Gabriella di Vergy, extractes (1826). Eiddwen Harry. Della Jones. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Alun Francis. (28m). RODGERS: The Sound of Music, musical. (Selecció) Julie Andrews. Christopher Plummer. Peggy Wood. Dan Trubitt. Nens solistes. Cor i Orquestra dirigida per Robert Wise. (22m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
FIBICH: Simfonia n. 2, op. 38. Orquestra Filharmònica de Brno. Dir.: Jiri Belohlávek. (36m). NIELSEN: Bagatelles humoresques, op. 11. Anne Oland, piano. (6m). H.JADIN Quartet de corda op. 2 n. 1 en Mi b M. Quartet Mosaiques. (25m) HINDEMITH: Konzertmusik per a conjunt de metall, Op. 41. William Williams, trompeta. Mark Kellogg, trombó i Euphonium. Conjunt de vent Eastman. Dir.: Donald Hunsberger. (13m). SCHUBERT: Dos lieder. "Rastlose Liebe, D

138", "Misero pargoletto, D 42". Doreen DeFeis, soprano. Kenneth Duryea, piano. (5m). GLINKA: Vals d'Ivan Susanin Orquestra Simfònica de l'Acadèmia de l'URSS. Dir.: Evgeni Svetlànov. (6m). DOWLAND: "My Lord Willoughby's Welcome Home", duo per a laüt. Robert Spencer i Nigel North. (3m). ELGAR: Els creadors de música, op. 69. Felicity Palmer, contralt. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Richard Hickox. (39m). SZYMANOVSKI: Concert per a violí n. 1, op. 35. Wanda Wilkomirska. Orquestra Filharmònica Nacional de Varsòvia. Dir.: Witold Rowicki. (24m).

18.00 GRANS INTERPRETS

GLENN GOULD SCHUMANN: Quartet amb piano, op. 47. Glenn Gould, piano. Membres del Juilliard String Quartet. (28m). HÄNDEL: Suite n. 1, HWV 426. Glenn Gould, piano. (10m). KRENEK: Wanderlied im Herbst, extret del "Gesänge des späten Jahres", op. 71. Patricia Rideout, mezzo-soprano. Glenn Gould, piano. (7m). SIBELIUS: Tres peces líriques per a piano, op. 41 "Kyllikki". Glenn Gould, piano. (12m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

FALLA: Noches en los jardines de España. Rafael Oroco, piano. Jove Orquestra Nacional d'Espanya. Dir.: Edmon Colomer. (25m). HAYDN: Concert per a violoncel i orquestra Hob VIIb:1. Orquestra de Cambra d'Europa. Solista i director: Misha Maisky. (24m). ROSSINI: "Una voce poco fa" de l'acte I d'Il Barbiere di Siviglia. Maria Callas. Philharmonia Orchestra. Dir.: Alceo Galliera. (6m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS
Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 17 d'abril de 1998 al Palau de la

Músic
Prelu
BEET
piano
STRA
ció de
Lupin
de Bar
taluny
ter. (8
23.30
Músic
sentac
laya.
01.00
DIMI
BRIL
07.00
Músic
Recull
tades
butlet
des m
09.00
TÍCI
09.08
VETA
Presen
vetats
des al
nat pe
10.00
TÍCI
10.08
SIBEL
simfón
ton, co
hanna
nen.
Ystávi
nica T
nula.
Comp
guitar
Simfo
The
Trevo
DALY
piano
bert
Sanct
questr
de G
rrewer
Quart
106.
da de
13.00
LES
TAKO
bra (a
de co
Camb
niesk
fonia

Música Catalana. SOLER: Preludi i danses del Penedès. BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 4, op. 58. STRAVINSKI: La consagració de la primavera. Radu Lupu. Orquestra Simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster. (81m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Cella.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 22 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SIBELIUS: Kullervo, poema simfònic per a soprano, baríton, cor i orquestra, op. 7. Johanna Rusanen. Esa Ruuttunen. Cor d'homes Laulu Ystävä. Orquestra Filharmònica Turku. Dir.: Jorma Paanula. (73m). MOMPOU: Suite Compostelana. Julian Bream, guitarra. (19m). HAYDN: Simfonia n. 49 "La passione". The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (21m). KODALY: Adagio per a viola i piano. Kim Kashkashian. Robert Levin. (8m). BACH: Sanctus, BWV 238. Cor i Orquestra del Collegium Vocale de Gant. Dir.: Philippe Herreweghe. (3m). DVORAK: Quartet de corda n. 13, op. 106, (B.192). Quartet de corda de Praga. (37m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE XOSTAKOVITX Simfonia de cambra (arranjament del quartet de corda n. 8). Orquestra de Cambra Amadeus. Dir.: Agnieszka Duczmal. (27m). Simfonia n. 9, Op. 70. Orquestra

Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (25m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

PERGOLESI: La serva padrona, intermezzo en dos actes. Maddalena Bonifaccio. Siegmund Nimsgern. Collegium Aureum. (49m). SMETANA: Trio amb piano op. 15. Trio Borodin. (32m). GLAZUNOV: Primavera, quadre musical op. 34. Reial Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (9m). M.HAYDN: Simfonia n. 18, P. 10. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (36m). UTTINI: Thetis i Peleus, música de ballet. Orquestra de Cambra del Museu Nacional, Estocolm. Dir.: Claude Ghenetay. (5m). CASSAS: "Ultramar" de la pel·lícula Habanera d'Antoni Verdaguer. Orquestra dirigida per Carles Cases. (6m). GADE: Cinc cançons per a cor a cappella, op. 13. Cor de Cambra de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Stefan Parkman. (15m). GRANADOS: El Pelele. Jordi Camell, piano. (5m).

18.00 NOUS INTÈRPRETS

Un espai per conèixer els músics d'ara.

QUARTET DE CLARINETS DE BARCELONA

19.00 REPERTORI DE CONCERT

TXAIKOVSKI: Serenata per a corda, op. 48. Orquestra de Cambra de Bielorússia. Dir.: Valery Poliansky. (36m). DEBUSSY: Imatges per a orquestra n. 2 "Iberia". Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Claudio Abbado. (19m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 TEMPS D'HOMENATGE RAKHMANINOV: 125 ANYS

Aleko, òpera en un acte. Vladimir Matorine. Natalia Erassova. Viatcheslav Potchapski. Galina Borissova. Cor de l'antiga Unió Soviètica. Orquestra dirigida per Andrey Chistiakov. (58m). Sis cançons op.

38. Elisabeth Söderström, soprano. Vladimir Ashkenazy, piano. (16m). Variacions sobre un tema de Chopin, op. 22. Ruth Laredo, piano. (31m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 de novembre de 1997 a la Basílica de Santa Maria de Mataró dins la XVI Setmana de Música Antiga. MÚSICA DEL BARROC HISPÀNIC SEGLES XVII I XVIII. Obres de COPPOLA, SELMA CORREA DE ARAUXO, ARAÑÉS, ANÒNIM, entre d'altres. Los Músicos de su Alteza. (54m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Cella.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 23 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

ELGAR: La bandera de Sant Jordi, op. 33. Cor Simfònic de Londres. Orquestra Simfònica del Nord d'Anglaterra. Dir.: Richard Hickox. (29m). CHOPIN: Nocturn op. 9 n. 3. Vlado Perlemuter, piano. (6m). SIBELIUS: Una Saga, op. 9. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colinn Davis. (19m). PURCELL: Love Triumphant. Judith Nelson, soprano. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (2m). RAMEAU: Les surprises de l'amour, suite en concert. Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (52m). MOZART: Marxa en Fa M, KV 248 i Di-

vertimento en Fa M, KV 247. Academy Chamber Ensemble. (36m). RAVEL: Històries naturals. Gérard Souzay. Dalton Baldwin. (16m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE XOSTAKOVITX Simfonia n. 10, op. 93 Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (51m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

THEILE: Beatus vir qui timet Dominum, Psalm 111. Weser-Renaissance Bremen. Dir.: Manfred Cordes. (13m). DUFAY: Festorum Beatae Mariae Virginis. (Primeres Vespres). Schola Hungarica. Dir.: László Dobszay. Janka Szendrei. (10m). DOWLAND: Come again: sweet love doth now invite. All ye, whom love or fortune. John Elwes, contratenor. Matthias Spaeter, llaüt. (10m). COPRARIO: Fantasies a tres parts, n. 2, 6, 4 i 10. Jordi Savall. Christophe Coin. Sergi Casademunt. (10m). STROZZI: Amor, non dormir più. Voglio morire. Glenda Simpson, mezzo soprano. Camerata de Londres. (13m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

LISZT: Festklänge (Sons de festa). Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Árpád Jók. (20m). A.SOLER: Concert en Do M, n. 1. Montserrat Torrent, orgue. Maria Lluïsa Cortada, clavicèmbal. (12m). MESSENGER: Suite del ballet "Les deux pigeons". Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Charles Mackerras. (24m). ELGAR: Salut d'amour, op. 12. Pinchas Zukermann. Orquestra Simfònica de Saint Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (3m). TELEMANN: Jauchzet, frohlocket. Henri Ledroit, contratenor. François Fernandez, violí. Philippe Pierlot, baix de viola. Bernard Focroulle, orgue. (10m). GALUPPI: Concerto a Quattro en La M. Quartet Aglàia. (10m). HANSON, Sten: The Love Song of the Red Princess. Música electroacústica. (10m). BRUCKNER: Simfonia en re m, "Zero". Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de l'URSS. Dir.: G. Rozhdestvenski. (45m). GLUCK: Alessandro, balletto. Musica Anti-

qua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (24m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

ADAM: Giselle, ballet (extractes). Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: H. von Karajan. (60m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 27 de gener de 1997 a l'Auditori de la Caixa de Sabadell. XARXA DE MÚSICA CLÀSSICA A CATALUNYA. INSTRUMENTS CATALANS EN CONCERT. Obres d'OLTRA, BLAY, LEON, HAVART, RAMIÓ, CASELLAS, BROTONS i VENTURA. Jordi Figaró, flabiol, tamborí i tenora. Mercè Sanchis, piano. (63m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 24 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HAYDN: Stabat Mater, Hob. XX bis. Barbara Bonney. Elisabeth von Magnus. Herbert Lippert. Alastair Miles. Cor Arnold Schönberg. Concentus Musicus Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (59m). STANFORD: Rapsòdia irlandesa per a violoncel i orquestra n. 3, op. 137. Raphael Wallfisch. Orquestra de l'Ulster. Dir.: Vernon Handley. (14m). LANDI: Andante en Fa M. Orquestra lírico-simfònica del Teatre de Giglio. Dir.: Giuliano Carella. (10m). KAPSBERGER: Battaglia. Rolf Lislevand, tiorba. Eduardo Eguez, guitarra. Brian Feehan, chitarrone. Guido Morini, orgue i clave. Lorentz Duftschmid, violone. Pedro Estevan, percussió. (7m). TURINA: Poema en forma de Canciones, op. 19. Manuel Cid, tenor. Ricardo Requejo, piano. (11m). KORNGOLD: Marxa militar en Si b M. Orquestra Filharmònica de la BBC. Dir.: Matthias Bamert. (4m). GERSHWIN: Blue Monday, òpera jazz en un acte. Amy Burton. Gregory Hopkins. William Sharp. Arthur Woodley. Jamie J. Offenbach. Concordia. Dir.: Marin Alsop. (23m). ARENSKI: Variacions sobre un tema de Txaikovski, op. 35 a. Orquestra de Cambra de Bielorrússia. Dir.: Valery Poliansky. (15m). MONTECLAIR: Concert per a flauta n. 2. Hedos-Ensemble. (17m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE XOSTAKOVITX Simfonia n. 11 "1905", Op. 103. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Kirill Kondrashin. (54m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

BIZET: Tres cançons. Josep Carreras, tenor. Lorenzo Bavaj, piano. (8m). MORERA: Melangia. Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Dir.: Gonçal Comellas. (8m). MONTSALVATGE: Concierto breve. Leonel Morales, piano. Orquestra Simfònica de Madrid. Dir.: Antoni Ros Marbà. (25m). DIVERSOS COMPOSITORS: Sis cançons amb text d'Àngel Guimerà. Joan Cabero, tenor. Joan Rubinat, piano. (15m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 de gener de 1996 a l'Auditori Pau Casals d'El Vendrell. MAPA CORAL D'AMÉRICA. Coro Pablo Casals d'Argentina. (60m). BDK00112

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 25 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

PUJOL: Sant Jordi triomfant, poema per a cor i cobla. Cor Jove de l'Orfeó Català. Cobla Sant Jordi. Dir.: Conxita Garcia i Jordi León. (8m). BERNAT: Suite n. 1. Robert Armengol, percussió. Cobles Mediterrània i Sabadell. Dir.: Jesús Ventura i Barnet. (15m). CASSÚ: A la Bisbal aplec d'argent, sardana. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Josep Cassú. (14m). COMÍN: Ofrena a violetes del bosc, sardana per a dues cobles i timbales. Cobla Selvaterna. Cobla Montgrins. Dir.: Martirià Font. (6m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

MARTINU: Spalicek, ballet en tres actes. Anna Kratochvílová, soprano. Miroslav Kopp, tenor. Richard Novák, baix. Cor de nens Kantilena. Cor femení Kühn. Orquestra Filharmònica de Brno. Dir.: Frantisek Jilek. (98m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maré Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 26 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

SCHNIZER: Missa en Do M. Konstantin Knisz. Stefan Rampf. Heinrich Weber. Howard Armann. Ulrike Schäfer, violoncel. Georg Hörtnagel, contrabaix. Franz Lehnendorfer. Cor de nens de Bad Tölz. Dir.: Gerhard Schmid-Gaden. (50m). GOUVY: Cantate Egill. Huw Rhys-Evans. Thierry Félix. Evangelische Kantorei Saarlouis. La Philharmonie de Lorraine. Dir.: Olivier Holt. (24m). BRUCKNER: Te Deum laudamus. WAB 45. Pamela Coburn. Ingeborg Danz. Christian El-

ner. Franz-Josep Selig. Gä-chinger Kantorei Stuttgart. Bach-Collegium Stuttgart. Dir.: Helmuth Rilling. (25m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSE-RRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NO-TÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'Ò-
PERA DE CATALUNYA
PONCHIELLI: La Gioconda. Montserrat Caballé. Luciano Pavarotti. Agnes Baltsa. She-rill Milnes. Nicolai Ghiaurov. London Opera Chorus. Natio-nal Philharmonic Orchestra. Dir.: Bruno Bartoletti. (170m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ
Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Ma-llofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGI-
NARI
Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Pre-sentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 27 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presen-tades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agen-des musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NO-TÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS
Presentació de les últimes no-vetats discogràfiques aparegu-des al mercat. Espai patrocini-at per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NO-TÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
D.SCARLATTI: Stabat Ma-ter, a deu veus i baix continu. Elisabeth Hermans. Jan Van Elsacker. Conjunt vocal Cu-rrende. Solistes instrumen-tals. Dir.: Erik Van Nevel. (26m). BORODIN: Quintet amb piano en do m. Quartet de corda de Moscou. Alexan-dre Mndoiantz, piano. (26m) TRAETTA: Obertura en Re M. Ensemble Giovanile Am-brosiano. Dir.: Italo Lo Vete-re. (8m). BARTOK: For chil-dren (Vint primeres peces del Volum I, sobre cançons popu-lars hongareses) Géza Anda, piano. (17m) MOZART: Sim-fonia n. 5, KV 22. The Aca-demy of Ancient Music. Dir: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (7m). BRAHMS: Concert per a violí i orquestra op. 77. Anne-Sophie Mutter, violí. Orquestra Filarmonica de Nova York. Dir.: Kurt Ma-sur. (41m). A.SOLER: Sonata per a orgue n. 62. Montserrat Torrent. (15m).

12.55 TRANSMISSIÓ DE LA SALVE, DES DEL MO-NESTIR DE MONTSERRAT

13.15 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE XOS-TAKOVITX Simfonia n. 12, op. 112. "L'any 1917". Or-questra del Concertgebouw. Dir: Bernard Haitink. (43m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX
GUBAIDULINA: Homenatge a T. S. Eliot, per a oetet i so-prano. Christine Whittlesey, soprano. Gidon Kremer i Isa-belle van Keulen, violins. Ta-bea Zimmermann, viola. Da-vid Geringas, violoncel. Alois Posch, contrabaix. Eduard Brunner, clarinet. Klaus Thu-nemann, fagot. Radovan Vlat-kovic, trompa. (34m). FOO-TE: Suite per a corda, op. 63. Orquestra Simfònica de Lon-dres. Dir.: Kenneth Klein. (18m). SCHÖNBERG: Tres vegades mil anys, per a cor mixt a capella, op. 50 A. BBC Singers. Dir.: Pierre Boulez. (3m).

15.00 BUTLLETÍ DE NO-TÍCIES I AGENDA MUSI-CAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
CHOPIN: Concert per a pia-no i orquestra n. 1, op. 11. Olli Mustonen. Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Herbert Blomstedt. (40m). SCHEIDT: Variacions

sobre una gallarda de John Dowland. German Brass. Dir.: Enrique Crespo. (6m). KALINNIKOV: Obertura per a orquestra "Bylina". Or-questra Simfònica de l'Antiga Unió Soviètica. Dir.: Evgeny Svetlanov. (12m) HOWELLS: The Summer is Coming. The Finzi Singers. Dir.: Paul Spi-cer. (8m). TELEMANN: Fan-tasies per a flauta sola n. 1 i n. 2. Marion Verbruggen. (9m). DIVERSOS AUTORS FRAN-CESOS: El ventall de Joana. Philharmonia Orchestra. Dir.: Geoffrey Simon. (30m). LLIBRE VERMELL DE MONTSERRAT: "Cuncti si-mus concanentes" i "Mariam matrem virginem". Conjunt vocal i Instrumental Hespè-rion XX. Dir.: Jordi Savall. (12m). HUMMEL: Septet per a piano, flauta, oboè, trompa, viola, violoncel i contrabaix, op. 74. Linos Ensemble. (31m). WEBERN: Passaca-glia, op. 1. Orquestra de Cle-veland. Dir.: Christoph von Dohnanyi. (10m).

18.00 ALMANAC
Un espai destinat a evocar i reviure els fets més represen-tatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT
RAVEL: Valsos nobles i senti-mentals. Adolf Pla, piano. (16m). CHOPIN: Les Sílides, suite de ballet (orquestració de Roy Douglas). Orquestra Simfònica de la Ràdio de Ber-lín. Dir: Heinz Fricke. (29m). R. STRAUSS: Dansa dels set vels de Salome, op. 54. Or-questra Filharmònica de Ber-lín. Dir.: Georg Solti. (10m).

20.00 BUTLLETÍ DE NO-TÍCIES I AGENDA MUSI-CAL

20.13 LA MÚSICA A DE-BAT
Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col.laboració del Con-sell Català de la Música.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OB
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 24 d'abril de 1998, al Palau de la Música Catalana. SCHU-BERT: Obertura en estil ita-lià, op. 170. CASSADÓ: Con-cert per a violoncel i orques-trà. BRUCKNER: Simfonia

n. 9. Pablo Loerkens. Orques-tra Simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker. (67m).

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Pre-sentació a càrrec d'Alfred Ce-laya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 28 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presen-tades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agen-des musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NO-TÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS
Presentació de les últimes no-vetats discogràfiques aparegu-des al mercat. Espai patrocini-at per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NO-TÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
RAFF: Simfonia n. 5, op. 177, en Mi M "Leonora". Orques-tra Simfònica de Ràdio Ber-lín. Dir.: Matthias Bamert. (52m). FRANCHOMME: Nocturn en Sol. Anner Byls-ma, violoncel. Lambert Orkis, piano. (6m). GRANADOS: Valsos poètics. (Transcripció per a dues guitarres). Walter Feybli i Daniel Erni, gita-rres. (12m). MOZART: Les petits riens, ballet pantomima KV 299b. Ensemble Mozart de Viena. Dir.: Willi Bos-kovsky. (20m). DVORAK: Missa per a solistes, cor mixt i orque, op. 86. Natálie Roma-nová. Anna Barová. Miroslav Kopp. Ludek Vele. Cor Fil-harmònic Txec. Josef Ksica, orgue. Dir.: Lubomír Mátl. (43m). OFFENBACH: Orfeu als inferns, obertura. Orques-tra Simfònica Johann Strauss de Budapest. Dir.: István Bo-gár. (10m). CHOPIN: Polone-sa per a piano n. 6, Op. 53. Martha Argerich. (6m). CRU-SELL: Introducció i aire suec per a clarinet i orquestra, op. 12. Anna-Maija Korsimaa-Hursti. Tapiola Sinfonietta. Dir.: Osmo Vänskä. (11m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE XOS-TAKOVITX Simfonia n. 13,

op. 113 "Babi Yar". Sergei Leiferkus, baix. Homes del New York Choral Artists. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Kurt Masur. (58m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

FALL: Die Rose von Stambul, opereta (extractes). Erika Köth. Rudolf Schock. Günter Arndt-Chor. Orquestra Simfònica de Berlín Dir.: Frank Fox. (17m). MARTINU: La comèdia sobre el pont, òpera en una acte. Nadine Sauteau. Jane Berbie, Jacques Mars. Bernard Demigny. Jean Giraudeau. Orquestra Lirica de l'ORTF. Dir.: Manuel Rosenthal. (38m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

STRAUSS: Suite de danses sobre peces de Couperin. Sinfonietta de Montreal. Dir.: Charles Dutoit. (26m). ZABEL: La Source. Gaëlle Vandernoot, arpa. (5m) BORODIN: Quartet de corda n. 1 en La M. Quartet de corda de Moscou. (39m) M.FLETXA: La Bomba, ensalada. Ensemble Clément Janequin. (11m) DOHNANYI: Variacions sobre una cançó infantil, op. 25. Arthur Ozolins, piano. Toronto Symphony. Dir.: Mario Bernardi. (24m). DUKAS: La Péri, poema dansat. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Armin Jordan. (22m). ASTORGA: Stabat Mater. Cor Balthasar Neumann. Orquestra Barroca de Freiburg. Dir.: Thomas Hengelbrock. (30m).

18.00 GRANS INTÈPRETS

GLENN GOULD BACH: Variacions Goldberg, BWV 988. Glenn Gould. (40m). SCHÖNBERG: Dues cançons per a baríton i piano, op. 1 "Dank" i "Abschied". Donald Gramm, baríton. Glenn Gould, piano. (15m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

DVORAK: Simfonia n. 9, op. 95 "Del Nou Món". Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Václav Neumann. (41m). VERDI: Cors d'òperes. Cor i Orquestra del Teatro alla Scala de Milà. Dir.: Claudio Abbado. (14m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 27 de novembre de 1997 a la Sala Hall del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. IV FESTIVAL DE MÚSIQUES CONTEMPORANIES DE BARCELONA. BALANYÀ: Ultramarinos 451, op. 50. Dedicat a les senyores... Josep Maria Balanyà, piano. (54m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Cellaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 29 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

WAGNER: Tannhäuser, obertura i bacanal. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Georg Solti. (28m). DEBUSSY: Imatges per a piano - Llibre I. Kathryn Stott, piano. (17m). J.Ch.BACH: Il tutore e la pupilla, obertura. The Hanover Band. Dir.: Anthony Halstead. (6m). PURCELL: Celebrate this Festival, oda per l'aniversari de la Reina Mary, Z 321. Gillian Fisher. Tessa Bonner. James Bowman. Jonathan Kenny. Rogers Covey-Crump. Rufus Müller. Michael George. Charles Pott. The

King's Consort. Dir.: Robert King. (33m). R.STRAUSS: El burgès gentilhome, suite op. 60. Chantal Juillet, violí. Rolf Bertsch, piano. Sinfonietta de Montreal. Dir.: Charles Dutoit. (37m). TOLDRA: Vistes al mar. Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Dir.: Gonçal Comellas. (16m). OSWALD: Bébé s'endort. Luiz de Moura Castro, piano. (3m). A.KRAFT: Concert per a violoncel op. 4. Anner Bylisma. Orquestra Tafelmusik. Dir.: Jean Lamon. (20m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE XOS-TAKOVITX Simfonia n. 14, op. 135. Ljuba Kazarnovskaya, soprano. Sergei Leiferkus, baix. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (53m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

MEDTNER: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 50. Konstantin Scherbakov. Orquestra Simfònica de Moscou. Dir.: Igor Golovschin. (37m). BANCHIERI: Festino nella sera del Giovedì Grasso avanti Cena, comèdia madrigalesca. Cor de la Ràdio Suïssa, Lugano. Sonatori de la Gioiosa Marca, Treviso. Dir.: Diego Fasolis. (35m). SIBELIUS: Vals romàntic, op. 62 de Kuolema. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Yondani Butt. (5m). DELALANDE: Onzena Suite (Simfonies pels sopsars del Rei). Ensemble La Simphonie du Marais. Dir.: Hugo Reyne. (20m). FIBICH: Zabo, Slavo i Ludek, poema simfònic op. 37. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Vladimir Valek. (16m). GLIERE: Concert per a arpa i orquestra op. 74. Olga Erdeli. Gran Orquestra Simfònica de la Ràdio i TV de l'antiga URSS. Dir.: Boris Khaikin. (28m). FAURE: Prélude Pénélope. Pierre-Alain Volondati, piano. (8m). BEETHOVEN: Fidelio. (Cor de l'acte I. òpera). Cor de l'òpera Bavaresa de Munic. Orquestra de l'Estat de Baviera. Dir.: Robert Heger. (8m).

18.00 NOUS INTÈPRETS

Un espai per conèixer els músics d'ara. PATRÍCIA DE NO.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

SCHUMANN: Quartet de corda n. 1, op. 41. Quartet Vii Nova. (25m). MOZART: Concert per a clarinet i orquestra, KV 622. Thea King. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Jeffrey Tate. (30m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 TEMPS D'HOMENATGE RAKHMANINOV: 125 ANYS

Danses simfòniques, op. 45. The Philharmonia. Dir.: Neeme Järvi. (36m). Sis peces per a piano a quatre mans, op. 11. Brigitte Engerer. Oleg Maisenberg. (26m). Sis cançons op. 8. Elisabeth Söderström, soprano. Vladimir Ashkenazy, piano. (13m). Polka italiana per a piano a quatre mans. Brigitte Engerer. Oleg Maisenberg. (2m). Preludis per a piano, Op. 32 (n. 1-7). Lilya Zilberstein. (20m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 11 d'agost de 1996 a l'Església Parroquial de Torroella de Montgrí. XVI FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA. KEMPF/HESSE: Arranjaments de dues obres de Bach. BRAHMS: Dues gavotes. Klavierstücke, op. 118. RAVEL: Gaspar de la nuit. GRANADOS: Tres peces de Goyescas, Joaquín Achúcarro, piano. (92m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Cellaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 30 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Les criatures de Prometeu, op. 43. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (69m). VIVALDI: Concert n. 11, op. 3. "L'estro armonico". The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (9m). BOULEZ: Notations. Pierre-Laurent Aimard, piano. (11m). AMON: Quartet per a trompa i corda, op. 20 n. 1. Albert Linder. Václav Rábl. Henry Stenström. Göran Holmstrand. (15m). VIEUXTEMPS: Concert per a violí i orquestra n. 4, Op. 31. Itzhak Perlman. Orquestra de París. Dir.: Daniel Barenboim. (30m). BORTNIANSKI: Simfonia concertant per a piano, arpa, corda i fagot. Hans Kann. Ixi Angerer. Orquestra de Cambra del Sud-est d'Alemanya a Pforzheim. Dir.: Paul Angerer. (18m). BURRULL: "Gina's song", i "Vols un vals?". Francesc Burrull, piano. (8m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE XOSTAKOVITX Simfonia n. 15. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bernard Haitink. (46m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

CEBALLOS: Hortus conclusus. Coral Universitària de Torí. Dir.: Dario Tabbia. (5m). BRADE: Neue ausserlesene Paduanen, Galliarden, Canzonnen, Allmand und Coranten (1609). Hespèrien XX. (25m). TYE: Quaesumus omnipotens. Cor de la Catedral de Winchester. Dir.: David Hill. (7m). MOUTON: Celeste beneficium. Ensemble Metamorphoses de París. Dir.: Maurice Bourbon. (8m). SWEELINCK: Variacions sobre la cançó "Von der Fortuna" i Fantasia cromàtica; dues obres per a orgue. Francis Chapelet, orgue històric de St. Geroni de Mallorca (1746). (9m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BRAHMS: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 83. Maurizio Pollini, piano. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (49m). HOLLAENDER: Eine kleine Sehnsucht. Ute Lemper. Jeff Cohen, piano. Matrix Ensemble. Dir.: Robert Ziegler. (4m). DELIUS: Caprici i Elegia, per a violoncel i petita orquestra (arranjament Eric Fenby). Janos Starker, violoncel. Orquestra Philharmonia. Dir.: Leonard Slatkin. (8m). BACH: "Scheuget stille, plaudert nicht". "Cantata del café" BWV 211 Anne Grimm: soprano. Paul Agnew: tenor. Klaus Mertens: baix. Cor i Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopmann. (25m) TIPPETT: Preludi per a metall, campanes i percussió. English Northern Philharmonia. Dir.: Michael Tippett. (7m). GLAZUNOV: Vals de concert n. 2, op. 51. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Neeme Järvi. (10m). SCHUMANN: Fantasia per a violí i orquestra, op. 131. Anne-Sophie Mutter, violí. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Kurt Masur. (13m). FALLA: Dues escenes de "La vida breve". Pilar Lorengar. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Jesús López Cobos. (10m). CHERUBINI: Quartet de corda n. 4. Quartet Melos. (31m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

LALO: Simfonia en sol m Orquestra Nacional de l'Òpera de Monte-Carlo. Dir.: Antonio de Almeida. (28m). RAVEL: Tzigane, rapsòdia de concert per a violí i piano. Agustin Dumay. Maria Joao Pires. (10m). LISZT: Consolacions, S. 172. Jorge Bolet, piano. (17m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat

amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

22.00 AGENDA MUSICAL

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 d'agost de 1996 a l'Església Parroquial de Llivia. XV FESTIVAL DE MÚSICA. MENDELSSOHN: Octet op. 20. J.BENDA: Simfonia en Si b M. JANACEK: Suite per a corda. MOZART: Divertimento KV 138. Orquestra de Cambra Martinu (Filharmònica de Brno. República Txeca). Dir.: Lubomir Cermak. (78m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 1 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

XOSTAKOVITX: Simfonia per a cor i orquestra n. 3, op. 20, "Primer de Maig". Cor de la República Russa. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Kirill Kondrashin. (26m). POULENC: Le travail du peintre. Gérard Souzay. Dalton Baldwin. (11m). L.MOZART: Simfonia burlesca. Ensemble Eduard Melkus. (10m). BACH: Quinze Sinfonies (invencions a tres parts), BWV 787 a BWV 801. Blandine Verlet, clavicèmbal. (26m). BERNSTEIN: Divertimento per a orquestra. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Leonard Bernstein. (15m). BRAHMS: Gesänge, per a cor de dones, dues trompes i arpa, op. 17. Cor de la NDR, Hamburg. Jan Schroeder i Hans-Ulrich Win-

kler, trompes. Julia Raines Hahn, arpa. Dir.: Günter Jena. (16m). PROKOFIEV: Le pas d'acier (El pas d'acer) Ballet op. 41. Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de l'URSS. Dir.: Gennadi Rozhdestvenski. (31m). BIBER: Sonata Sancti Polycarpi a 9. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (5m). PUGNANI: Obertura n. 3. Ensemble L'Astrée. (19m).

13.00 GRANS INTEGRALS

L'OBRA PER A VEU I PIANO D'ENRIC GRANADOS DOTZE TONADILLAS. Maria Lluïsa Muntada, soprano. Josep Surinyac, piano. (27m). CANÇONS AMATORIES. Maria Lluïsa Muntada, soprano. Josep Surinyac, piano. (18m). CANÇONS ESPANYOLES. Maria Lluïsa Muntada, soprano. Josep Surinyac, piano. (14m). CANÇONS CATALANES. Maria Lluïsa Muntada, soprano. Josep Surinyac, piano. (20m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

BACH: 2 preludis d'"El clavicé ben temperat" (transcripció per a piano i castanyoles). Consol Grau, castanyoles. Rosa Carmen Martínez, piano. (7m). A.SOLER: Quintet n. 4, en la m. M. Cervera. A. Wachsmuth. A. Vauquet. M. Cervera. C. Jacotet. (23m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 14 de març de 1997 a la sala Luz de Gas de Barcelona. SABATÉS: Keatoniana, suite per a piano i percussió. Jordi Sabatés, piano. Camut Band. (72m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 2 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

Concert enregistrat per Catalunya Música el dia 11 de juliol de 1997 a la Plaça del Rei de Barcelona. FESTIVAL D'ESTIU DE BARCELONA "GREC 97". CONCERT A TRES COBLES. Obres de RUERA, GARRETA, SERRAT, BORGUNYÓ, BOLIART i TOLDRA, entre d'altres. Santi Molas, percussió. Coblà Mediterrània. Coblà La Principal de la Bisbal. Coblà Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (68m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

KHATXATURIAN: Gayaneh, ballet complet. Gran Orquestra Simfònica de la Ràdio i TV de l'URSS. Dir.: Djansug Kakhidze. (141m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 3 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA SUPPE: Rèquiem, per a solistes, cor i orquestra. Ouliana Txaikovski, soprano. Danielle Michel, contralt. Gilles Vitale, tenor. Jean-Louis Bindi, baix. Jove Orquestra Simfònica de Bonn. Corals Franco-Alemanys de Lió i París. Dir.: Wolfgang Badun. (66m). HÄNDEL: Laudate pueri, Salm 112. Rosemary Hardy, soprano. Deller Consort. Deller Choir. Dir: Mark Deller. (21m). CARVER: O bone Jesu. The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (13m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA

HAYDN: L'infedeltà delusa, burletta en dos actes. Nancy Argenta, Lena Lootens. Christoph Prégardien. Markus Schäfer. Stephen Varcoe. La Petite Bande. Dir.: Sigiswald Kuijken. (120m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Molló.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Garra: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89.7. Gironès i Pla de l'Estany: 96.7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.8/101.2.

CONCERTS

BARCELONA (BARCELONÈS)

2 ABRIL	20 h	Saló de Cent	Ángel Jesús García, violí. Walter Ebenberger, violí. Ashan Pillai, viola. David Runnion, violoncel. Albert Atenelle, piano. Nin-Culmell, Benjam, Strauss, Guinjoan. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
3 ABRIL	20,30 h	Palau Güell	V. Bíliková Bozzato, violí. Miloslav Capka, violí. S. Stepanek, violí. Z. Tottzer, violoncel. De Bériot, Leclair, Glier.
4 ABRIL	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Orfeó Donostiarra (dir.: J.A. Sainz Alfaro). Ana María Sánchez, soprano. Alicia Nafé, mezzosoprano. Gabriel González, tenor. Stefano Palatchi, baix. Dir.: Lawrence Foster. <i>Rèquiem</i> , de Verdi.
5 ABRIL	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Orfeó Donostiarra. (Segona audició).
	12 h	Patí Tarongers/Barri Gòtic	Concert de carilló.
8 ABRIL	19,30 h	Casa Elizalde	Sadahiro Otani, guitarra. Aguado, Milano, Bach, Turina, Ginastera. (Escola de Música de Barcelona).
	21 h	Palau	Joven Orquesta Nacional de España. Orfeo Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Vasily Gerelo, bariton. Carmen González, soprano. Dir.: Gianandrea Noseda. <i>Ein Deutsches Requiem</i> , de Brahms. (Palau 100. Concert extraordinari de Setmana Santa).
15 ABRIL	20 h	Catedral	David Malet, orgue. Alberch Vila, Bruna, Cabanilles, Pachelbel, Buxtehude, Bach. (L'orgue de la catedral de Barcelona. Euroconcert).

	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Tenerife. Orfeo Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Francisco Vas, tenor. Robert Lloyd, baix. Dir.: Víctor Pablo Pérez. Prokofiev, Mussorgski/Shostakòvitx, Shostakòvitx. (Palau 100).
16 ABRIL	20 h	Saló de Cent	David Ballesteros, violí. Manuela Milani, violí. Andreas Süssmayr, viola. Gheorghe Motatu, violoncel. Jaume Güell, violoncel. Magrané, Schubert. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
17 ABRIL	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Radu Lupu, piano. Dir.: Lawrence Foster. Soler, Beethoven, Stravinsky.
18 ABRIL	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
	21 h	Teatre Victòria	<i>L'elisir d'amore</i> , de Donizetti. Dir.: Stefano Ranzani. (Gran Teatre del Liceu).
19 ABRIL	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).
	11,30 h	L'Aliança del Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Xavier Albertí. Donizetti, Lambert, Montsalvatge, Hindemith.
	18 h	Palau	Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Anna Moreno-Lasalle, soprano. Xavier Comorera, baríton. Dir.: Josep Pons. Rameau, Fauré, Ravel, Varèse. (Els diumenges al Palau).
	18,30 h	Ateneu Barcelonès	Quartet Joan Massià (Joan Alfaras, violí. Yolanda Fernández, violí. Maria Calvo, viola. Pablo Rosales, violoncel). Núria Martínez, guitarra. Margarita Ponce, castanyoles. Haydn, Boccherini, Smétana. (Associació Massià-Carbonell).
	21 h	Palau	Barbara Bonney, soprano. Malcolm Martineau, piano. Schumann, Wolf, Grieg, Barber. (Lied al Palau).
20 ABRIL	21 h	Palau	Wiener Philharmoniker. Martin Gabriel, oboè. Dir.: Zubin Mehta. Korngold, Mozart, Mahler. (Palau 100).
	21 h	Teatre Victòria	<i>L'elisir d'amore</i> , de Donizetti. Dir.: Stefano Ranzani. (Gran Teatre del Liceu).
21 ABRIL	21 h	Palau	Zoltán Kocsis, piano. Schubert, Ravel. (Ibercamera).
22 ABRIL	21 h	Teatre Victòria	<i>L'elisir d'amore</i> , de Donizetti. Dir.: Stefano Ranzani. (Gran Teatre del Liceu).
23 ABRIL	19,30 h	Casa Elizalde	Jordi Armengol, piano. Félix Ferrer, violí. Sandrine Robillard, violoncel. Beethoven, Rachmaninov. (Escola de Música de Barcelona).
	21 h	Palau	Amati Quartet. Michel Lethiec, clarinet. Haydn, Mozart, Beethoven. (Euroconcert).
	21 h	Teatre Victòria	<i>L'elisir d'amore</i> , de Donizetti. Dir.: Stefano Ranzani. (Gran Teatre del Liceu).
24 ABRIL	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Pablo Loerkens, violoncel. Dir.: Franz-Paul Decker. Schubert, Casadó, Bruckner.
	21 h	Teatre Victòria	<i>L'elisir d'amore</i> , de Donizetti. Dir.: Stefano Ranzani. (Gran Teatre del Liceu).
25 ABRIL	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
	22 h	Teatre del Cercle (Gràcia)	Néstor Eidler, violí. Imma Guàrdia, violí. Andrés Fleta, viola. Manuel Stacey, violoncel. Sergi Vicente, guitarra. Castelnuevo-Tedesco, Gershwin, Falla.
26 ABRIL	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).
	11,30 h	L'Aliança del Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. Mut, Domingo-Sabater, Toldrà, Valls, Camp. Concert de Sant Jordi.
	17 h	Teatre Victòria	<i>L'elisir d'amore</i> , de Donizetti. Dir.: Stefano Ranzani. (Gran Teatre del Liceu).
	18 h	Palau	Miquel Farré, piano. Bach/Liszt, Beethoven, Brahms, Granados, Turina. (Els diumenges al Palau).
	20 h	Pati Tarongers/Barri Gòtic	Concert de carilló i piano extraordinari de Sant Jordi.
	21,30 h	Palau	Bayerische Rundfunk Sinfonieorchester. Dir.: Riccardo Muti. Mozart, Schubert. (Ibercamera).
27 ABRIL	19 h	Palau	Miguel Ituarte, piano. Beethoven, Liszt, Guinjoan, Ravel, Prokofiev. (Concert de Tarda al Palau).
28 ABRIL	21 h	Palau	Orquestra Franz Liszt de Budapest. Dezső Ranki, piano. Janos Rolla, concertino-director. Mozart. (Palau 100).
	21 h	Teatre Victòria	<i>L'elisir d'amore</i> , de Donizetti. Dir.: Stefano Ranzani. (Gran Teatre del Liceu).
29 ABRIL	21 h	Palau	Thomas Allen, baríton. Malcolm Martineau, piano. Schumann, Wolf, Strauss. (Lied al Palau).
30 ABRIL	20 h	Saló de Cent	Secció de violoncels de l'OBC. Caix d'Hervelois, Bach, Strauss, Paque, Popper, Grützmacher, Joplin, Schubert. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21 h	Teatre Victòria	<i>L'elisir d'amore</i> , de Donizetti. Dir.: Stefano Ranzani. (Gran Teatre del Liceu).

1 MAIG	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Karan Amrstrong, soprano. Dir.: Lawrence Foster. Nit vienesa.
2 MAIG	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Nit vienesa. (Segona audició).
4 MAIG	19 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola Espanya). Ma. Carme Hernández, soprano. Mireia Casas, soprano. Àngel Odena, baríton. Dir.: Albert Argudo. <i>Luisa Fernanda</i> (en versió de concert), de Moreno Torroba, fragments de <i>La Revoltosa</i> , <i>La verbena de la Paloma</i> , <i>Agua, azucarillos y aguardiente</i> i <i>La Granvía</i> . (Concert de Tarda al Palau).

ARENYS DE MAR (MARESME)

24 ABRIL	22 h	Església Santa Maria	Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Solistes vocals. Dir.: Jordi Casas Bayer. Cors d'òpera i música catalana.
-----------------	-------------	----------------------	---

LA BISBAL DEL PENEDES (BAIX PENEDES)

26 ABRIL	18,30 h	Església	Coral Oronell. Pere Pagès, orgue. Mozart, Bellini, Verdi, Bizet, Guridi, Morera.
-----------------	----------------	----------	--

CAPELLADES (ANOIA)

4 ABRIL	21 h	Paper de Música	Silvestri String Quartet. Suzanne Bradbury, piano. Schubert, Mozart, Beethoven.
11 ABRIL	21 h	Paper de Música	Concert d'alumnes del VI Curs Internacional de Música de Cambra.
12 ABRIL	12 h	Paper de Música	Concert d'alumnes del VI Curs Internacional de Música de Cambra.

LLEIDA (SEGRIÀ)

5 ABRIL	19 h	Auditori E. Granados	Banda Municipal de Lleida. Dir.: Amadeu Urrea. Llano, Chapl. Menken, Porter, Jackson, Webber, Addinsell.
16 ABRIL	21 h	Auditori E. Granados	Orquestra Simfònica de Tenerife. Orfeó Català (dir.: Jordi Casas Bayer, patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Francisco Vas, tenor. Robert Lloyd, baix. Dir.: Víctor Pablo Pérez. Prokofiev, Mussorgski/Shostakòvitx, Shostakòvitx.
24 ABRIL	21 h	Auditori E. Granados	Orquestra de Cambra Talich de Praga. Josep Antoni Chic, guitarra. Jan Talich, concertino-director. Britten, Vivaldi, Bartók.

REUS (BAIX CAMP)

17 ABRIL	18 h	Teatre Fortuny	Musical Nit d'Àngels.
18 ABRIL	22 h	Teatre Fortuny	Musical Nit d'Àngels.
25 ABRIL	21 h	Teatre Fortuny	Gala de dansa de l'Associació de Professors de Dansa de la Província de Tarragona.
28 ABRIL	22 h	Teatre Fortuny	Dansa Barroquíssima. Direcció i coreografia: Rami Levi.

SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

3 ABRIL	21,30 h	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Cor Madrigal (dir.: Mireia Barreira). Mireia Casas, soprano. Elisenda Cabero, mezzosoprano. Lluís Vilamajó, tenor. Pau Bordas, baix. Dir.: Pierre Cao. <i>Sinfonia en Mi menor</i> , núm. 44, "Fúnebre", de Haydn, i <i>Rèquiem</i> , de Mozart.
19 ABRIL	11,30 h	Antiga Escola Empresarials	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Brotons. Txaikovski. (Concerts simfònics populars).
24 ABRIL	21,30 h	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Claudi Arimany, flauta. Dir.: Salvador Brotons. Gluck, Romsberg, Txaikovski.

SANTA COLOMA DE GRAMENET (BARCELONÈS)

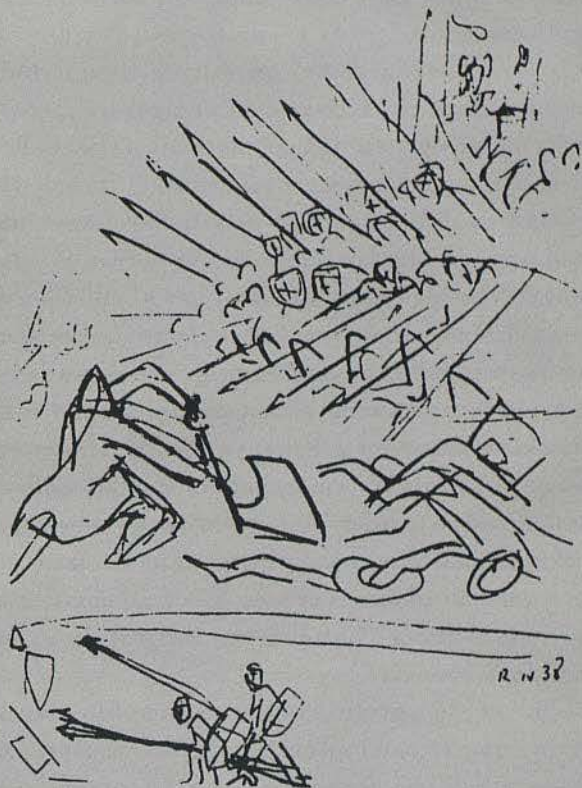
3 ABRIL	21,45 h	Conservatori	Vicenç Prunés, piano. Bach, Schumann, Casanovas.
17 ABRIL	21,45 h	Conservatori	Montserrat Gascón, flauta travessera barroca. Xavier Coll, tiorba i guitarra barroca. Händel, Marais, Bach.
24 ABRIL	21,45 h	Conservatori	Trio Unda Maris. Mancini, Swelink, Marais.

TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)

2 ABRIL	21 h	Centre Cultural	Cor de Cambra de Moscou. Música sacra i polifònica russa tradicional. (Fundació Caixa de Terrassa).
18 ABRIL	21 h 21,30 h	Centre Cultural Esglésies de St. Pere	Dansa Introdans. (Fundació Caixa de Terrassa). Roberto Freco, orgue. Bach, Roger, Hindemith, Heiller. (Conservatori de Terrassa).
19 ABRIL	18 h	Centre Cultural	Dansa Introdans. (Fundació Caixa de Terrassa).
25 ABRIL	22 h	Amics de les Arts i JJMM	Cor Montserrat. (Xarxa de Música Clàssica a Catalunya).
26 ABRIL	18,30 h	Amics de les Arts i JJMM	Cor Montserrat. (Xarxa de Música Clàssica a Catalunya).

A dalt: Edouard Tissé,
Eisenstein
i Prokofiev
parodiat
Alexander Nevski.
Dreta: esbós
d'Eisenstein per a
La batalla del llac
d'Alexander Nevski

ca no era així. Mentre que a l'ampli Occident era un gènere força abandonat, Shostakòvitx n'escrigué quinze i Prokofiev set, mentre que uns exiliats com Stravinsky o Rakhmaninov tres. Si a aquest darrer, li afegíssim els concerts de piano, aquest balanç d'antigor genial encara quedaria subratllat. Tots havien estudiat a la primera meitat del segle, però la seva època ja no era l'època de les simfonies, si es pot dir així.

La tercera impressió que cal donar és la de la repressió política que tan durament afectà alguns compositors russos, com veurem més tard. Però no hi ha manera més curta, més punyent i més nítida d'explicar-ho que el poema en prosa que a tall de prefaci obre el *Rèquiem* d'Anna Akhmàtova. El reproduïrem en traducció de Monika Zgustová i Maria-Mercè Marçal:

"Vaig passar disset mesos d'aquells anys esgarifosos de terror de Iejov fent cua davant la presó de Leningrad. Un dia, algú d'entre la multitud em va reconèixer. Darrera meu hi havia una dona, amb els llavis morats del fred, que, pel que es veia, no havia sentit mai el meu nom. Es va despertar de la innumescència en què tots ens trobàvem i em va preguntar, en un xiuxiueig a cau d'orella (allà tothom parlava xiuxiuejant):

-Vós ho podeu descriure, tot això?

I jo li vaig dir:

-Sí, puc fer-ho.

I llavors, quelcom que s'assemblava a un somriure va lliscar per damunt d'allò que un cop havia estat el seu rostre."

Aquesta magistral descripció escrita l'1 d'abril de 1957 a l'actual Sant Petersburg faria inconvenient tot altre comentari, per dur que fos.

Hem dit més amunt que el sentiment rus amarà la vida col·lectiva i fou utilitzat per Stalin per formar una argamassa que sovint va atreure persones i artistes que no pensaven com ell. Un sentiment tan fort que —com digué Rakhmaninov el 1941— l'amarava: "a les meves composicions, no faig cap esforç conscient per ésser original, romàntic, nacionalista o qualsevol d'altre. Jo escric sobre el paper la música que escolto en mi, i tan naturalment com m'és possible. Sóc un compositor rus i el país on jo vaig néixer ha influït en el meu temperament i la meua concepció del món." No parlem solament de nacionalisme, sinó de la tradició i el tarannà musical rus. El mateix Rakhmaninov considerava com a mestres seus els dos grans russos després de la mort dels quals s'obriria un gran buit: Txaikovski i Rimski-Korsakov. Al bell mig d'aquest gran buit, dos anys abans de la Revolució d'Octubre morí Alexandre

Scriabin, el músic místic que era oncle del ministre d'Afers Estrangers de Stalin, conegut per Molotov, el qual, amb raó, significava martell. Contradiccions.

La tradició havia fet un salt en aquest buit, però un element relativament nou aparegué, continuà i es convertí en una sòlida tradició: els ballets russos. Els grans mestres anteriors ja havien vist la seva música adaptada pels ballets sense que aquí puguem oblidar que el català Ferran Sor fou l'encarregat de crear la música per a ballet per la diada d'inauguració del Teatre Bolsxoi, com tampoc podem oblidar com la música considerada espanyola fou assumida abans per un Glinka o un Rimski més que no a Espanya. Si Stravinsky començà la seva carrera treballant per als ballets, també caldrà palesar que Stalin no els massacrà, sinó que amb diverses característiques fou un gènere que continuà essent atès. Les tradicions, d'una certa manera continuaren, malgrat els grans xocs de la història.

L'intent de portar a terme la simplificació de Lenin, que el comunisme era l'electrificació més els soviets, causà grans estralls, però també grans progressos. L'intent de fer una gran indústria pesant no era solament un desig dels comunistes, sinó que almenys era un desig compartit per molts ciutadans que consideraven que calia, a marxes forçades i amb els costos que fossin, eliminar el retard que tenia el país respecte dels països més avançats. Aquesta industrialització donà èxits considerables en el pla quantitatiu. Si en aquests sectors industrials, la propietat col·lectiva no era una solució irracional, l'intent de fer el mateix a l'agricultura no donà bons resultats i la resistència dels camperols a abandonar la propietat individual per granges col·lectives, justificà una brutal repressió amb milers de morts i sense augments de la producció, sovint al contrari, que solucionessin els problemes de la fam.

Aquest panorama anà enfortint la repressió i el domini del partit comunista (el famós PCUS) tot basant-se en la teoria de la dictadura del proletariat. Una teoria esbossada per Marx, desenvolupada per Lenin i portada a les seves darreres conseqüències per Stalin. Les txeqes i els camps de concentració esdevingueren instruments habituals i causaren terror no solament sobre els afectats, sinó sobre el conjunt de la població. Només un gran control social d'aquest nivell impedia l'esclatament social. La cultura i l'art foren sotmesos també a criteris marcats pel PCUS, especialment

A dalt: Shostakòvitx, al centre, membre de la delegació soviètica en la Conferència per a la Pau, a Nova York. Dreta: Shostakòvitx, Meyerhold, Maïakovski i Rodtchenko, membres rellevants de l'avantguarda artística revolucionària, quan les tendències creatives encara no eren controlades per l'aparell del partit

en l'etapa del comissari Thanov. En la música, aquestes consignes feien que haguessin de ser cantades gestes de la causa comunista o de la història russa vista amb aquests ulls. Formalment, les noves partitures havien d'ésser tradicionals perquè poguessin ésser compreses per tothom. Això subratllà un cert caràcter tradicional que ja veïem entre els músics russos, dels quals en bona part és excepció Igor Stravinsky.

Si aquest darrer i Rakhmaninov foren els dos grans exiliats, Prokofiev i Shostakòvitx foren els dos grans compositors de l'interior, els quals, per tant, treballaren dins els pressupòsits de la música soviètica. En tot cas, hem d'assenyalar que l'estalinisme passà per diverses fases, en les quals es degué obrir en alguns moments, cosa que beneficiava

els creadors; per exemple, quan li calia un gran escalf per guanyar la "gran guerra patriòtica". El geni creador dels dos grans músics de l'interior, com també aquests períodes i situacions de més llibertat són el que feren que el seu procés creador no fos absolutament nul. És des d'aquest punt de vista que es pot comprendre que Prokofiev compongués la seva *Salutació a Stalin* amb escales per a cors. Recordem que quan morí, la premsa li va fer poc cas perquè estava molt ocupada amb les informacions sobre la malaltia definitiva de Stalin.

L'estalinisme utilitzà el cinema com el gran espectacle de masses de l'època i trobà un gran director, Eisenstein, amb el qual tingué diferències, per bé que li era imprescindible. Dintre d'aquest dirigisme, Sergei Prokofiev col·laborà, tot supe-

rant la consideració secundària que es tenia de la música per a cinema, amb Eisenstein en *Alexander Nevski* i *Ivan el Terrible*, peces que sense el món soviètic no s'haurien escrit. Encara hi hem d'afegir *El tinent Kijé* (1934), quan acabava de tornar d'un exili on no havia trobat —cal recordar-ho— estabilitat econòmica. Música simfònica i ballets foren per a Prokofiev seguir unes constants que encaixaven dins de les pautes soviètiques. Resulta difícil explicar si no és pel seu propi talent la composició de *Pere i el llop*.

Shostakòvitx és el gran músic que visqué sempre, pràcticament, en el món soviètic. El rastre hi és a moltes obres, com a la *Segona Simfonia*, "Octubre", o a la tercera, "Primer de maig". Més explícit és el títol de la cinquena, "Resposta creativa d'un artista soviètic a una crítica justa", o el "Leningrad" en record de la gran batalla nazi contra aquesta ciutat de la seva *Setena Simfonia*, tan divulgada. Tot això no li estalvià dificultats. Dues són les més vistents. Per exemple, quan Stalin, indignat, es retirà de la *première* de la seva òpera *Lady Macbeth* al Bolsxoi. Un article que és atribuït a Stalin mateix l'endemà a "Pravda" portava com a títol *Caos, no música*. Etzibava al compositor els pitjors epítets, ben significatius del "realisme soviètic". Dotze anys després, el 1948, Thanov tirà daltabaix de la trona ell, Prokofiev i d'altres compositors, cosa que el portà a l'ostracisme. Això l'obligà a un estira-i-arrotonsa que el convertí en Premi Stalin l'any següent amb una obra, *El cant dels boscos*, dedicada a la tercera Llei agrària. Les seves memòries reflecteixen indirectament però prou bé aquestes mil i una tensions. El cinema tampoc li fou estrany.

Difícils temps per a la música, però no solament per a la música. Després d'un buit hi ha una recuperació, malgrat tot, amb els soviètics —i no per mèrit seu, sinó malgrat ells, però—, amb les empremtes i les respostes a aquells anys. Encara dos noms més: Katxaturian i Kabalevski, com a mínim, han sobreviscut. La música de tots ells explica totes les tensions soviètiques damunt de la creació russa. Ara sovint hi veiem totes les contradiccions, solituds, drames i solidaritats inesperades i sinceres, però també el geni musical, com si entre les dificultats sortissin unes veus que ens exigeixen que les escoltem i interpretem amb més atenció. Un prec final als lectors: no acabin aquí la lectura, tornin cap enrere i repeteixin la lectura del text de l'Akhmàtova, hi veuran el drama i el geni creador.

El difícil camí creatiu de Prokofiev i Shostakòvitx

El Grup dels Cinc, il·lustres precursors històrics d'una música substantivament russa

per JESÚS RODRÍGUEZ PICÓ

La composició musical a Rússia havia tingut el seu punt culminant, per una banda, amb la producció de Txaikovski i, per l'altra, amb la del Grup dels Cinc. Encara que Rimski-Korsakov havia procurat que l'obra del grup tingués una certa cohesió i pogués representar la personalitat musical russa, la realitat va ser que els resultats musicals, tant de Txaikovski com del Grup dels Cinc, van ser diversos i no configuren una única forma d'expressió. De tota manera, les composicions d'aquests autors van ser preses com a punt de referència per compositors posteriors per poder crear una música que representés la personalitat russa.

A partir de la mort de Rimski-Korsakov l'any 1909, un altre compositor va semblar que podia prendre el seu relleu. Glazunov, que també treballava al Conservatori de Sant Petersburg, en va ser nomenat poc temps després director. Glazunov re-

presentava el corrent més tradicional; la nova música que s'estava component a Europa en aquell moment no era del grat del compositor. Convençut que Debussy i Richard Strauss eren autors sense interès, defensava una música d'acord amb la tradició i relacionada amb el repertori anterior. Aquest compositor, que va produir una extensa obra, i en la qual destaquen les vuit simfonies, va merèixer el respecte d'alguns joves creadors, com per exemple Shostakòvitx.

Un altre compositor decisiu d'aquesta època va ser Scriabin; encara que a partir de l'any 1904 realitzés freqüents estades a l'estranger, mai no va trencar amb el seu país d'origen. Scriabin va ser a la seva època el representant d'una nova música; encara que els seus punts de referència fossin Wagner o Liszt, les seves aportacions van ser molt originals, com l'acord místic, acord de sis notes utilitzat sovint en les composicions escrites en la seva última època. La peculiar personalitat de Scriabin, combinació de pensament místic i altive-

**A dalt: Shostakòvitx
davant el piano.
Dreta: Sergei Prokofiev
amb la seva primera esposa
Lina Llubera,
d'origen espanyol**

sa, va fer que pocs compositors volguessin continuar el camí que havia començat, entre els quals destaca l'ucraïnès Roslavets.

Prokofiev

Els esdeveniments històrics van determinar la producció musical de Prokofiev. Sovint se'n diferencien tres períodes, que van ser originats per circumstàncies externes, i que van incidir profundament en la seva obra.

El primer és conegut com el període rus i està centrat entre els anys 1910 i 1918. Moltes de les obres d'aquesta època van ser influenciades per les novetats que es plantejaven en el món de l'art; en el terreny musical, l'estrena de la *Consagració de la primavera* de Stravinsky va incidir en obres com la *Suite Scythe*, escrita l'any 1914. La preponderància de l'element rítmic es troba en diferents composicions d'aquest període, encara que combinats amb fragments de gran lirisme, com el *Concert núm. 1 per a piano i orquestra*. Aquesta combinació de contundència rítmica i lirisme caracteritza moltes de les composicions de Prokofiev, i esdevé una de les constants de la seva producció. De la mateixa manera que en la música, en altres àmbits de la creació també apareixen nove-

tats importants, el futurisme i el constructivisme, que van ser moviments que van tenir una gran difusió a Rússia, i van influir en diverses composicions de Prokofiev, algunes escrites en el període occidental, com la *Segona simfonia*, estrenada l'any 1924 i dividida en dos moviments.

Una obra molt peculiar és la *Simfonia núm. 1*, "Clàssica"; segons el mateix compositor, no concebuda "a la manera de Haydn", sinó una simfonia com Haydn l'hauria pogut escriure a l'època de Prokofiev. Aquesta simfonia, la primera de les set que el compositor va escriure, es va estrenar el mes d'abril de 1918. El mateix dia de l'estrena el responsable de cultura del govern soviètic, el comissari Lunatxarski, després d'una conversa amb el compositor, va estar d'acord que iniciés una carrera internacional, i li deixà la possibilitat de tornar al seu país quan ho considerés oportú.

El període occidental se situa entre els anys 1919 i 1936. Potser l'obra més significativa és l'òpera *L'amor de les tres taronges*. Aquesta òpera, en què el compositor continua utilitzant una orquestra rica en contrastos i amb una gran varietat rítmica, va ser estrenada a Chicago l'any 1921 amb un gran fracàs; posteriorment l'estrena a Nova York va prolongar la incomprensió inicial, sobretot per part de la crítica, que trobava a faltar-hi "melo-

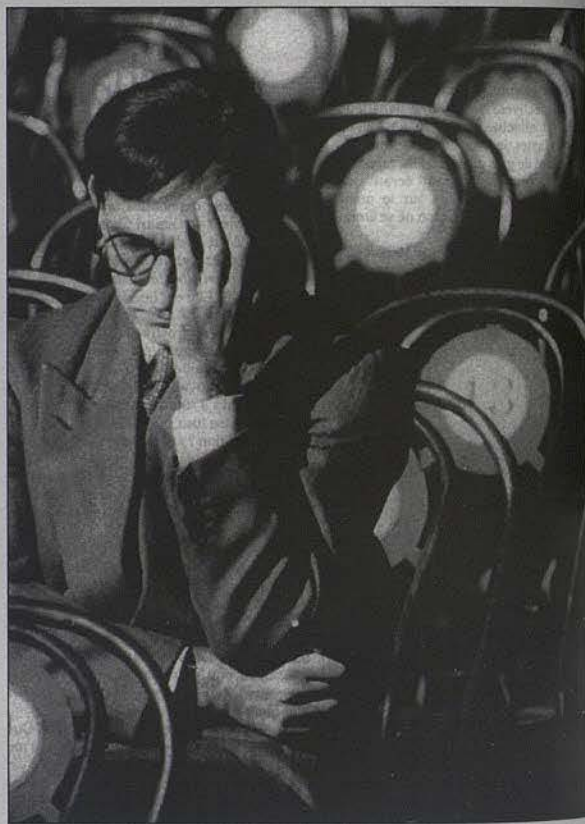
dies", i no estava d'acord ni amb el plantejament vocal ni amb l'instrumental. En aquests anys el compositor va escriure algunes de les obres que li han donat més popularitat, com el *Tinent Kijé*. Aquesta és la primera música important per a pel·lícules que Prokofiev va escriure. L'encàrrec li va provenir de Rússia, i el compositor va realitzar posteriorment una *suite* simfònica dividida en cinc moviments. En aquest període també va escriure, entre d'altres, la *Tercera i Quarta simfonia*, el *Quart i Cinquè concert per a piano i orquestra* i el conegut ballet *Romeo i Julieta*.

En els anys 1935 i 1936 Prokofiev va compondre el ballet *Romeo i Julieta*. Aquesta obra de llarga durada va ser un encàrrec del Teatre de Moscou. El seu ballet pot ser considerat com l'obra que inicia l'últim període del compositor, caracteritzat per la tornada a la Unió Soviètica.

Entre els anys 1936 i 1953 el compositor va continuar treballant en tots els gèneres que fins al moment havia tractat, tot posant l'accent en les composicions relacionades amb esdeveniments externs. Dos procediments diferents defineixen moltes de les obres d'aquesta època. En primer lloc, trobem composicions escrites per a cors, solistes i orquestra, algunes de les quals han tingut una gran difusió, com *Alexander Nevski*, partitura realitzada per a la pel·lícula del mateix nom dirigida per Eisenstein l'any 1938, o l'òpera *Guerra i pau*, escrita a partir de la novel·la de Tolstoi i una de les obres més importants del seu catàleg. En segon lloc, Prokofiev escriu obres de caire més intimista, tot reduint els mitjans. Per al musicòleg francès Antoine Goléa, Prokofiev va seguir un camí semblant al de Béla Bartók, camí definit per la simplificació del seu llenguatge i l'intent de retrobar una àmplia audiència, plantejament que coincidia amb el de les autoritats culturals del govern soviètic.

Shostakòvitx

L'obra de Shostakòvitx ha originat, i encara ara continua provocant, diferents interpretacions. És difícil poder precisar fins a quin punt les seves obres estan condicionades per les pressions externes. La popularitat del compositor va començar aviat: a l'edat de 19 anys l'estrena de la seva primera simfonia va causar una forta impressió. A partir d'aquest moment Shostakòvitx es converteix en un dels compositors més importants de la Unió Soviètica, rellevància que no minvarà fins a la seva mort, l'any 1975. Encara que en les seves obres sempre es troba l'empremta de la personalitat del compositor, és possible diferenciar tres àmbits compositius definits per la preponderància d'algunes característiques. Aquests tres àmbits són els següents:

– Obres escrites incorporant-hi elements "moderns"; gairebé totes aquestes composicions pertanyen al període inicial. Obres com el ballet *L'edat d'or*, escrit l'any 1930, o l'òpera *El nas*, estrenada el mateix any a Sant Petersburg, estan escrites a partir de la juxtaposició de diferents estils procurant crear contrastos sovint sorprenents. Un cert sentit de l'humor, a vegades fins i tot una ironia mordaç, recorre aquestes obres.

– Composicions relacionades amb fets històrics. Moltes de les simfonies que va compondre Shostakòvitx són el resultat d'aquests esdeveniments. Les que hi estan més directament relacionades són les número 2 (obra estrenada l'any 1927, desè ani-

Pàgina anterior, a dalt: Shostakòvitx amb el gran director rus Evgueni Mravinski. A baix: l'actor Ben Kingsley encarnant la figura de Shostakòvitx en la pel·lícula de Tony Palmer *Testimony*.

En aquesta pàgina: d'esquerra dreta, Dimitri Shostakòvitx, Sviatoslav Richter i David Oistrakh, personalitats sobresortints de la música soviètica

versari de la Revolució), 7, 11 i 12. La *Simfonia* núm. 7, "Leningrad", és una de les simfonies amb més difusió. Aquesta obra va ser acabada el desembre de 1941 al piano d'una vella escola. Feia pocs mesos que les bombes havien començat a caure sobre la ciutat de Leningrad, a poc a poc el setge s'anava tancant, fins que el gener de 1944 la ciutat va viure una situació molt dramàtica. Shostakòvitx expressa amb aquesta simfonia la invasió nazi i la defensa heroica del país. Els procediments que utilitza el compositor en aquesta obra estan sempre en funció d'una expressió concreta; per exemple, el motiu obsessiu de la caixa del primer moviment (motiu que dura més de 300 compassos) es relaciona amb la invasió.

— El tercer àmbit està determinat per composicions caracteritzades per l'expressió personal.

Moltes d'aquestes obres formen part dels quinze quartets de cordes. Aquestes obres van ser escrites entre els anys 1938 i 1974. Un exemple d'aquests plantejaments intimistes el trobem en el darrer quartet, obra dividida en sis moviments, tots de caràcter lent. L'inici del primer moviment és un clar exemple de la intensitat dramàtica a què un compositor extraordinari pot arribar, utilitzant pocs recursos (tot aquest inici està basat en una gradual superposició d'un motiu, construït d'una manera molt particular, a partir de la tonalitat de Mi bemoll menor).

Shostakòvitx va tenir sempre com a punt de referència la música tonal, encara que en obres anteriors a la *Simfonia* núm. 5 el compositor s'allunyés de les tècniques més tradicionals. Com a element gairebé anecdòtic, les sèries dodecatòniques apareixen en algun moment, encara que tenen un valor "melòdic" i no una funció estructural. Un exemple és el tema inicial del cinquè moviment de la *Simfonia* núm. 14 (obra escrita a partir de textos de García Lorca, Apollinaire, W. Küchelbecker i R. M. Rilke), tema interpretat pel xilòfon i que inclou les dotze notes de tonal cromàtic.

Influències posteriors

Els esdeveniments històrics viscuts i la nacionalitat de Prokofiev i Shostakòvitx, condicions que van repercutir decisivament en la seva música, han fet difícil la continuïtat del seu estil, per bé que hi ha diversos compositors que han reflectit en la seva música les influències d'aquests autors.

En primer lloc, cal destacar dos compositors soviètics. L'un és Boris Txaikovski, compositor que va estudiar amb Shostakòvitx, i que va començar a tenir una certa difusió a Occident a partir de l'estrena l'any 1966 de *Partita*, interpretada per Rostropòvitx. L'altre és Boris Tishchenko, que va estudiar amb Shostakòvitx entre els anys 1962 i 1965, autor al qual va dedicar la seva *Simfonia* núm. 5.

Un exemple peculiar és el compositor suec Allan Pettersson (1911-1980). Aquest músic va compondre setze simfonies, algunes amb difusió internacional, com la *Simfonia* núm. 7 dirigida l'any 1968 per Antal Dorati. Aquestes simfonies, algunes amb una durada propera als 60 minuts, mantenen connexions estilístiques amb compositors com Mahler i Shostakòvitx.

A Catalunya aquesta influència és gairebé imperceptible. Com a fet singular es pot assenyalar una composició de Salvador Brotons. L'any 1975 un molt jove Brotons (el músic tenia en aquell moment setze anys) va escriure una obra per a piano sol amb el nom d'*Elegia per la mort d'en Shostakòvitx*.

KRZYSZTOF PENDERECKI

El passat mes de gener Barcelona va tenir el privilegi d'acostar-se de molt a prop a la creativitat personalíssima d'un dels compositors que ja formen part de la història de la música escrita d'aquest segle: Krzysztof Penderecki. Un concert monogràfic al Saló de Cent a càrrec dels solistes de l'OBC i l'estrena a Espanya del seu Segon concert per a violí, amb la mateixa Orquestra de la Ciutat sota la seva direcció i amb la intèrpret canadenca Chantal Juillet, va oferir una ocasió única per conèixer més a fons l'art singular d'aquest compositor polonès, sense dubte, un dels més interessants que han donat els nous corrents musicals del segle XX.

La modernitat de la tradició

per MÓNICA PAGÈS I SANTACANA

No és la primera vegada que Barcelona té l'oportunitat de poder escoltar obra seva...

—Sí, he tocat diverses vegades a Barcelona, amb diferents orquestres poloneses i alemanyes. Aquí ja vaig dirigir el meu Rèquiem, fa només un parell d'anys, i la Passió segons sant Lluc, que es va interpretar a Santa Maria del Mar, ja fa 25 o 30 anys!

—Aquest Segon concert per a violí, del qual dirigeix la seva primera audició al nostre país amb l'OBC i Chantal Juillet, està dedicat a la prestigiosa violinista Anne-Sophie Mutter. És gairebé inevitable voler saber per què ella i no cap altra...

—M'agrada compondre els concerts per a uns intèrprets concrets, pensar en un músic determinat quan l'estic escrivint. En el cas del meu Primer concert per a violí, el vaig dedicar a

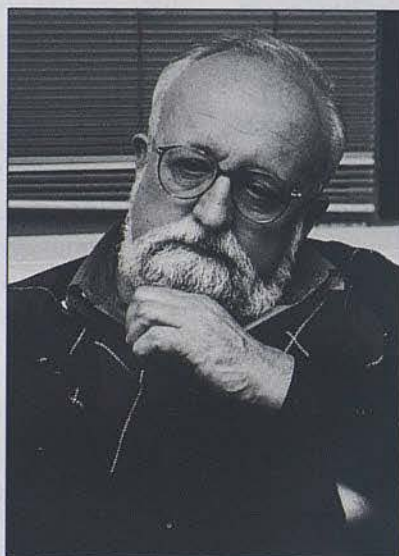

FOTO: EVA GUILLAMET

Isaac Stern; el Concert per a violoncel, a Mstislav Rostropòvitx, i ara, Anne-Sophie Mutter, simplement perquè la considero la millor violinista actual. Hi ha una gran diferència entre els dos concerts que he escrit per a aquest instrument, el violí. El primer, escrit ara fa quatre anys, és d'un estil que es podria definir com a postromàntic, que

encaixa molt bé, segons el meu parer, amb l'estil interpretatiu de Stern. Pel que fa a aquest Segon concert, que ara tot just s'acaba d'enregistrar, està pensat en la personalitat musical d'Anne-Sophie Mutter, que no es pot dir que sigui una intèrpret gaire romàntica. No té absolutament cap problema tècnic i això permet, evidentment, jugar amb moltíssims recursos. Va llegir la partitura una setmana abans del concert i la va entendre de seguida, cosa que em va sorprendre molt gratament. Ho va captar tot perfectament i de manera immediata.

—Vostè prové d'una formació violinística. És potser per això que el seu tractament de la corda és tan personal, tan característic i recurrent en la seva obra?

—Sí, així és. Jo vaig començar a estudiar el violí, primer amb un mestre particular, i després al Conservatori de Cracòvia. Però no estudiava prou, no era

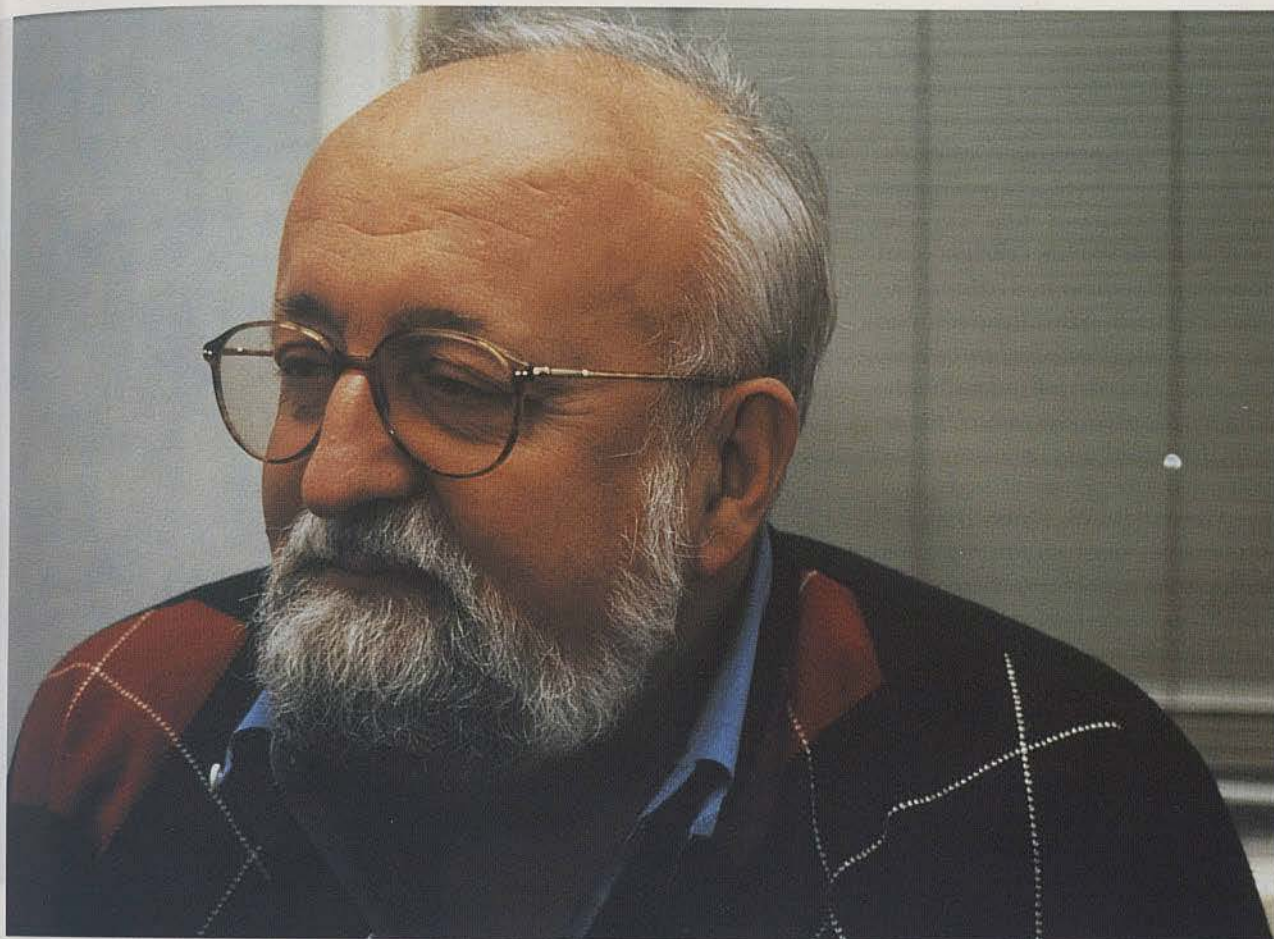

FOTO: EVA GUILLAMET

catàloga música
revista musical catalana

162

prou disciplinat per arribar a fer una carrera amb cara i ulls com a solista. Per això, ja de ben jovenet, vaig decidir decantar-me per la composició. Em feia sentir més lliure, m'hi trobava més a gust. Però és evident que sempre he tingut una especial devoció cap a la corda; m'ha interessat molt el ventall infinit de possibilitats expressives que presenta.

—Què és el que de veritat vol transmetre amb la seva música?

—L'únic que he intentat fer sempre, des del principi, és una música recognoscible del nostre temps. La veritat és que quan componc tampoc no em plantejo cap idea transcendent, simplement m'agrada intentar obrir nous camins en les sonoritats i en el llenguatge sobre una estructura prèviament establerta del que serà l'obra en si. No m'he sentit mai identificat amb cap dels adjectius i termes que s'han utilitzat per definir la meua música.

—En el programa que ofereix amb l'OBC, hi barreja les obres d'altres autors: l'Old Polish Suite de Panufnik i la Quarta Simfonia de Mendelssohn, amb la seva. ¿Creu que la seva música no necessita que sigui interpretada sola, sense tenir cap altra referència estilística?

—Sempre m'han agradat els contrastos, per això no programo mai només obra meua, excepte els casos, és clar, en què la durada d'una obra ja ocupa tot el temps. La meua música no és fàcil, és pesada, i necessito el contrast d'una obra més melòdica i brillant com és, en aquest cas, la de Mendelssohn. En el cas de Panufnik, no és una obra arquetípica seva; utilitza elements de la música antiga polonesa.

—Com compagina la composició amb la direcció d'orquestra?

—Tothom sap que, en el passat, tots els compositors eren alhora directors, era una cosa molt natural, dirigien les seves pròpies obres. Feien les dues co-

ses alhora. Abans també viatjaven, viatjaven molt més i més a poc a poc, no com ara, que més que viatjar s'hauria de parlar de "traslladar-se". Jo, sigui on sigui, sempre componc. Dirigeixo uns 50 concerts l'any i intento organitzar-me de la millor manera perquè això no em privi de poder treballar més o menys normalment en les meves obres. És clar que m'agrada més estar a casa, però no m'importa compondre als hotels, al país que sigui. D'altra banda, m'agrada dirigir, ser part de la meua música i intentar captar i transmetre la d'altres èpoques i autors.

—Hi ha una pregunta obligada, en aquest aspecte: creu que el compositor és el millor director de les seves obres?

—No, és clar que no, forçosament. Jo he trobat moltes coses que m'han agradat moltíssim, quan he sentit les meves obres dirigides per altres directors. Sempre es tracta d'una altra visió, d'una interpretació del que està

escrit sobre el pentagrama, per això trobo que és molt enriquidor, que obre el que s'ha creat a una altra mirada particular.

—Quins compositors prefereix en tant que director i compositor?

—M'agrada molt dirigir els clàssics, Beethoven i Mendelssohn. Sempre evito dirigir obres de contemporanis juntament amb les meves. Evidentment, m'agrada molt Bartók, Hindemith, Shostakòvitx, però aquests ja són clàssics d'aquest segle.

—¿Creu que els "neos" (neoclassicisme, neoromanticisme...) no són més que la repetició d'un model ja esgotat o realment plantegen una nova visió?

—Per a mi, el que es considera com a "neoromàntic" sempre és millor que el mateix romanticisme. Amb això vull dir que sempre s'avança, en aquest sentit. Sempre s'intenta superar el que ja està fet i això és un pas endavant cap a noves formes de llenguatge i noves maneres de pensar, d'entendre i de crear música. Jo sempre em quedo amb els autors tardans d'un moviment, els que marquen la modernitat en el sentit estrictament temporal, que es situen com a últim referent artístic. Però això no vol dir, en absolut, que haguem d'oblidar el que hi ha hagut abans, tot el contrari.

—Vostè va viure molt de prop el trencament que va suposar l'Escola de Darmstadt durant els anys seixanta. Quina perspectiva té actualment d'aquell moviment musical?

—L'Escola de Darmstadt era molt interessant, era quelcom nou, però cada vegada es van anar tornant com epigrames d'ells mateixos. Van arribar a esgotar les seves pròpies formes. Ara ja ha deixat de ser interessant. Per a mi, aquests compositors no tenen una gran importància en la música del segle XX. Jo mai vaig voler formar part d'aquest grup. Per a mi, Messiaen, Shostakòvitx, Proko-

Sorprèn trobar simplicitat en una persona que crea una música d'un estil expressiu tan espectacular i original com és la del mestre Penderecki. El seu aire de pagès eslau, de veritable jardiner dels plaers de la vida, contrasta amb el misticisme que transpiren els greus gairebé wagnerians que omplen moltes de les seves obres. Persona atenta i compromesa amb la realitat del seu país, el seu suport a l'oposició del règim comunista que oprimia Polònia des de la invasió fins a la caiguda del Mur ha estat àmpliament reconeguda. La seva obra ha servit per donar ressò i reconeixement a l'esperit d'un país amb unes grans inquietuds culturals tot i la precarietat dels seus recursos. La seva corpulència física es correspon amb la seva corpulència moral: sempre fidel a la terra on va néixer, sempre intentant establir un pont en el temps que li permeti conjugar tradició i innovació, antiguitat i modernitat.

fiev, Bartók, són els més grans d'aquest segle.

—¿Creu que per als qui s'incloïen en aquesta escola era més important la filosofia que hi havia sota les seves expressions musicals, la voluntat de trencament, que la música mateixa, que la noció de llenguatge musical?

—Sí, exactament, crec que es movien més per crear un efecte sorpresa, de xoc, per un esnobisme de formes. Durant la se-

gona meitat del nostre segle, molts compositors es van trobar sota la dictadura de l'escola avantgardista alemanya; els qui no hi entraven eren qualificats traïdors de l'avantguarda.

—Vostè va declarar en una ocasió que no es pot esperar cap nova avantguarda fins ben bé el segle XXI. Què és el que troba en l'actualitat que el faci arribar a aquesta conclusió?

—Jo vaig dir que potser vindria una nova avantguarda cap a l'any 2000, però tampoc no ho crec gaire possible. Ara no es fa el que es va fer als anys seixanta i setanta. No crec que l'avantguarda existeixi sempre, més aviat penso que és periòdica. La primera avantguarda va ser la de l'Escola de Viena, als anys vint. La segona es va produir als anys seixanta. Hem inventat tant, hem espremut tant estilísticament parlant, que és difícil fer una cosa nova. Potser si apareguessin nous instruments. El segle XX, amb els seus avenços tècnics tan espectaculars

no ha estat capaç d'introduir cap instrument nou. Cap als anys cinquanta va haver-hi una certa fascinació pels recursos electrònics, però s'ha comprovat que això no faria desaparèixer les orquestres, no ha servit per substituir res.

—Potser l'única innovació que es pugui fer actualment serà per l'aproximació a la música d'altres cultures...

—L'acostament a la música d'altres cultures és molt difícil, perquè es tracta d'una altra mentalitat. El que es fa en aquest sentit és molt superficial. Les nostres arrels són molt profundes. Hem d'anar amb molt de compte i no caure en la superficialitat. No hi ha un línia clara en els nostres temps. Això és una pena per a la nostra cultura.

—Ricardo Chailly va fer unes declaracions no fa gaire en un diari italià en les quals denunciava el fet que avui dia la gent assisteix més als concerts per l'aureola que s'hagi pogut fabricar entorn d'un intèrpret o d'un

director, que per les obres que s'interpreten. ¿Està d'acord en aquest fet, que el públic té més en compte el glamour de l'artista, de l'individu, que no pas l'obra que s'està interpretant?

—Jo crec que això sempre ha existit. Sempre hi ha hagut una part del públic que viu els concerts com un acte social i una altra que realment estima la música i que només li interessa la creació artística i conèixer i gaudir a fons l'estil de cada autor. No crec que els nostres temps siguin gaire diferents del passat, en aquest sentit; diria que el gènere humà no ha canviat tant com es podria arribar a pensar. D'altra banda, però, és evident que hi ha el que jo anomeno "la síndrome dels tres tenors" o "de Micky Mouse", i és que ens trobem en un moment cultural baixíssim, d'uns continguts totalment mercantilitzats, que aniquilen qualsevol espurna d'espiritualitat. Jo ho veig com una etapa de declivi, de crisi, molt greu.

—Creu que la música és una bona arma per combatre aquesta crisi cultural en la nostra societat occidental?

—No. Sincerament, no. En aquest sentit sóc molt pessimista, no crec que tingui cap efecte. Però això no vol dir que ens estiguem parats, que no fem res de res. Tot segueix una certa lògica cíclica, o sigui que hem d'esperar que l'home torni la seva concepció del món cap a un angle una mica oposat al que hi ha ara.

—Quin és en aquest moment l'objectiu immediat de la seva carrera?

—En primer lloc, acabar les meves simfonies.

—Crec que vol arribar a escriure'n nou, com ho va fer Beethoven?

—Sí, no és que sigui ben bé purament una qüestió de superstició; m'ho he proposat així i prou. Fins ara en tinc escrites set. Ara acabo de compondre la número 7, amb el nom de Les 7 portes de Jerusalem, per commemorar el nou mil·lenni de la ciutat. La simfonia és la forma compositiva més important per a mi, la més completa, la més interessant. Treballar en una simfonia em comporta quatre o cinc anys, o sigui que encara tinc molta feina per fer. Tinc un contracte pel 2011 amb la Filharmònica de Munic per estrenar l'última. Espero arribar-hi!... També tinc el projecte d'escriure una òpera per a nens, una espècie de Trencanous.

—He sentit a dir que és un gran amant de la botànica. Quin lloc ocupa al costat de la música?

—Sí, sempre m'ha apassionat, sempre que tinc una mica de temps lliure el dedico a les meves plantes, als meus arbres. Al sud de Polònia tinc una finca amb més de 1.400 espècies diferents d'arbres. És una col·lecció botànica que fa moltíssims anys que l'estic fent i n'estic molt orgullós. De vegades em deixo perdre entre els arbres; passejo i componc, també.

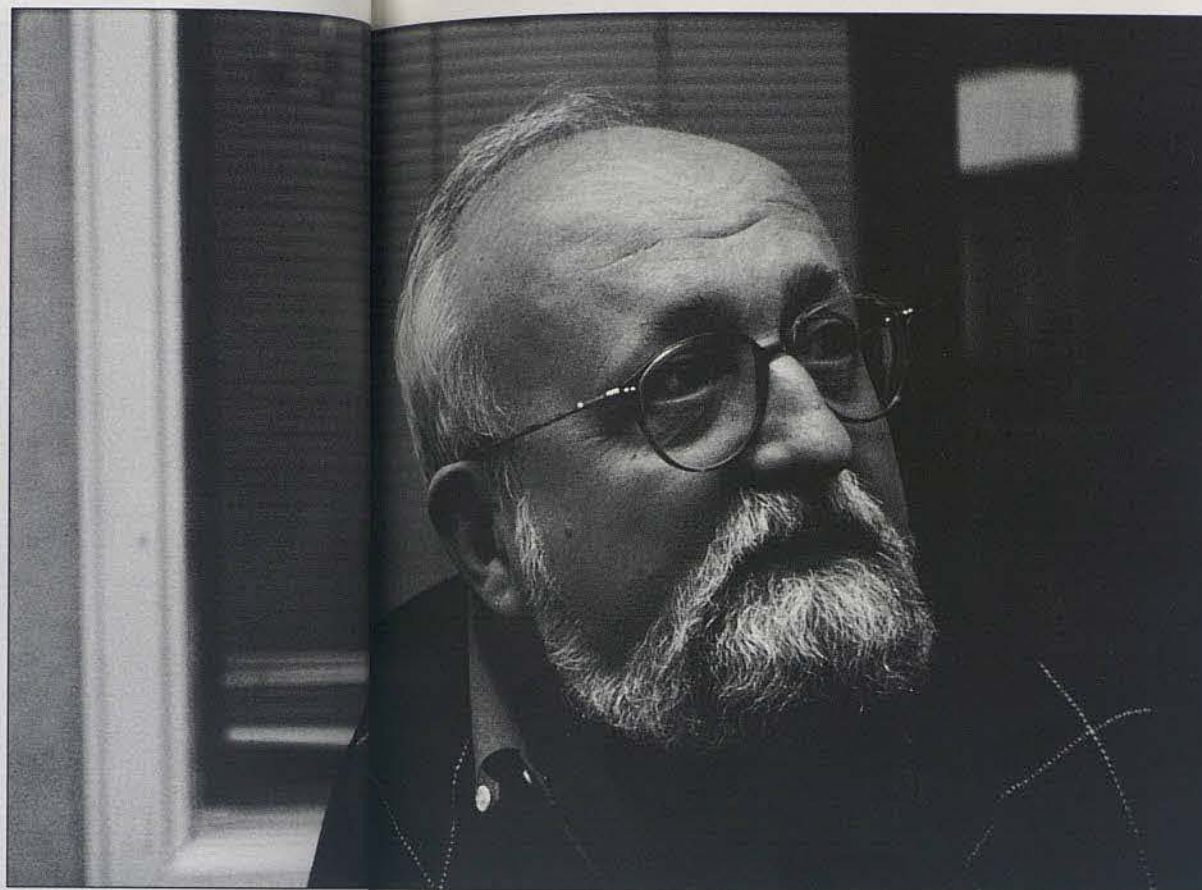

FOTO: EVA GUILLAMET

LA MÚSICA I EL MAR S'HAN UNIT

AL LLARG DE LA HISTÒRIA

PER A CREAR GRANS OBRES.

AQUEST ÉS EL NOSTRE PETIT HOMENATGE

A TOTES ELLES. EL VAIXELL DE PAPER S'HA FET

AMB LA PARTITURA DE "LA MER" DE DEBUSSY.

TRASMEDITERRANEA

MEMBRE D'HONOR DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

AU

1

- 1.
- 2.
- 08
- 21
- 3.
- da
- 4.
- era
- és
- 5.
- 19

per M

X

institució
Xavier
música
docèn
dones.
gestion
estreta
-Qu
pals q
-U
ca, da
nim a
nis p
forma
Pell; l
molt a
titu for
motec
vaja,
cap de
activit
-Fa
-La
bre a
entre e
amater
gramat
Benet
Joglar
tercer
altres
mateix
gut la
i tenim
escoles
-1 p
-Pr
format
mat m
Simfon

AUDITORIS DE CATALUNYA

Teatre l'Atlàntida de Vic

1.-**Nom:** Teatre l'Atlàntida.

2.-**Adreça:** c/ Sant Fidel, s/n.
08500 Vic. Tel. (93) 886.
21.00.

3.-**Arquitecte:** Manuel Anglada.

4.-**Any d'inauguració:** abans era un cinema i des del 1991 és teatre municipal.

5.- **Any de la restauració:** 1991.

6.-**Propietat:** municipal.

7.-**Gestió:** Institut Municipal d'Acció Cultural (IMAC), creat el maig de 1997.

8.-**Aforament:** 920 localitats.

9.-**Capacitat d'ubicació d'interprets:** l'amplada de la boca és de 14 m i uns 13 m de profunditat. Hi cap una orquestra de 50 músics; més, hi tindrien dificultats.

10.-**Funcionalitat i/o polivalència:** certament, s'hi fa de tot, música, teatre, dansa.

11.-**Temporades estables:** d'octubre a juny.

12.- **Pressupost ordinari:** el global de l'IMAC és de 102.000.000 de pessetes. D'aquesta xifra, uns 27.000.000 són destinats a la música.

per MONTSERRAT PUIG

Xavier Febrer és el gerent del novíssim Institut Municipal d'Acció Cultural (IMAC), ja que aquest institut es va crear pel mes de juliol. Xavier Febrer prové del món de la música, i més concretament de la docència musical; aquesta serà, doncs, la primera temporada que gestionarà l'IMAC. Ell està i estava estretament vinculat al món cultural.

—Quines són les activitats principals que es fan al Teatre l'Atlàntida?

—Una mica de tot: teatre, música, dansa, però cal dir que a Vic tenim altres espais millors i més idonis per fer-hi música de petit format, com el Museu d'Art de la Pell; la Biblioteca Joan Triadú és molt adequada per al teatre de petit format; el cinema el fem a la Filmoteca, i també tenim cineclub; vaja, que en aquesta ciutat cada cap de setmana hi ha de dues a tres activitats culturals per triar.

—Fan una programació estable?

—La temporada estable és d'octubre a juny. Hem de distingir, però, entre el tetre professional i el teatre amateur; en aquest cas hem programat: El testament, de Josep M. Benet i Jornet, Pla and Mr. Flöit, de Joglars... i moltes més obres; i el tercer grup seria el teatre infantil, altres autors i altres intèrprets. El mateix es pot dir en dansa, ha vingut la Companyia de Cesc Gelabert i tenim les sessions de dansa de les escoles.

—I pel que fa a la música clàssica?

—Programem un concert de gran format per trimestre, i dos de format mitjà. El gran format seria la Simfònica del Vallès, el mitjà el Cor

FOTO: ANGELA

de Cambra del Palau de la Música, i els tríos o quartets és el que ja he comentat que fem en un espai més reduït com el Museu de l'Art de la Pell. Ah, també hem fet algunes òperes, ens agradaria molt que fossin dels Amics de l'Òpera de Sabadell, però de moment no tenim pressupost, aquest és el motiu pel qual contractem companyies d'òpera de països de l'Est, que amb una escenografia i un vestuari molt sobris i austers ofereixen la representació, i al públic de Vic li agrada. Hi ha també tradició d'alguns concerts de jazz, però no a l'Atlàntida sinó al Museu o en algun altre espai. Tenim també les actuacions del Conservatori de les Escoles de Música de Vic, i estem adscrits a la Xarxa de Música de Joventus Musicals. Finalment, a l'estiu es fa el Festival de Música de Vic, que complirà ja la catorzena edició, amb la particularitat que té un patrocinador, la qual cosa és motiu de satisfacció i garantia de continuïtat.

—Pot especificar alguna cosa més sobre la música per als infants?

—Sí, concretament a la primave-

ra es fa el Cicle Matinal amb alumnes i professors de les escoles de música de Vic i tenim projectes molt ambiciosos.

—I quina és la resposta del públic a les activitats?

—Bona. Sempre volem més assistència, però és prou bona.

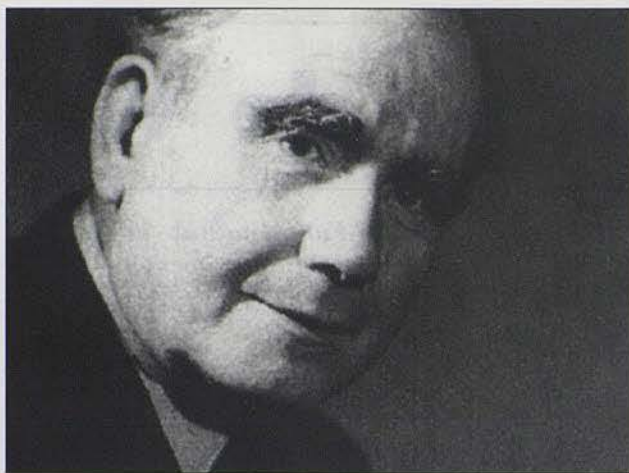
—Reben subvencions, i de quines entitats?

—Com és lògic, ens acolim a tots aquells ajuts que podem: som usuaris de l'ODA (Oficina d'Informació Artística de la Diputació de Barcelona), que subvenciona un percentatge del caixet, i també de la Xarxa de Teatres Públics que impulsa la Generalitat, i com ja he dit, el Festival d'Estiu té un patrocinador.

—I quins són els projectes del gerent de l'IMAC per al futur?

—Bé, doncs consolidar tot el que ja s'està fent, millorar-ho i, si podem, engrandir-ho. Potser caldria explicar que a més del teatre, la música, la dansa i el cinema, l'IMAC s'ocupa també de les festes, potser així s'entendrà que toquem moltes tecles a part de les actuacions i les programacions.

El ventall és ampli, i com diu Xavier Febrer, ara es tracta de consolidar i eixamplar els cicles estables que es fan de música clàssica, jazz i òpera de manera regular, ni que sigui un cop l'any, perquè dintre d'aquí a poc temps Vic sigui un exemple en l'àmbit cultural. Si ja està donant sorpreses positives en el Mercat de la Música Viva, doncs que no els falti embranzida.

Antoni Torrandell

Josep Sbert

FOTO: J.A.B. (arxiv A.C.A.)

Antoni Caimari

Baltasar Samper

La discografia dels compositors mallorquins

per JOAN MOLL i MARQUÈS

En els últims vint-i-cinc anys Mallorca ha anat recobrant la memòria dels seus compositors. Si bé ja durant la República mossèn Joan Maria Thomàs, amb la col·laboració de Baltasar Samper i Jaume Mas Porcel, organitzà el primer Festival de Música Mallorquina, la guerra civil i la sequera posterior malaguanyaren aquella i moltes altres iniciatives del mestre. En els anys cinquanta i seixanta l'Orquestra Simfònica de Mallorca interpretava esporàdicament algunes obres de mallorquins, sobretot d'Antoni Torrandell, que té una amplíssima producció per a orquestra, i la *suite Cançons i*

danses de l'illa de Mallorca de Baltasar Samper. També la Capella Clàssica de Mn. Thomàs incloïa música mallorquina en els seus programes, no sols a Mallorca, sinó també en les seves gires per la Península i per Amèrica del Nord. Però poca cosa més. D'altra banda, eren poquíssimes les obres que tingueren accés al disc, el gran mitjà per a la difusió de la música. L'esforç de preparar i de tocar en públic unes obres determinades sols arriba a les persones que assisteixen al concert, i en una sola ocasió. En canvi, el disc pot fer arribar aquella obra a qualsevol part del món, en permet l'audició in comptables vegades i també la retransmissió per ràdio.

En els anys setanta les Joven-tuts Musicals de Palma començaren a fer sentir la nostra música, fet que culminà amb una Setmana de Música Mallorquina que inclogué recitals de piano, orgue, *lieder* i música coral. Ràdio Nacional d'Espanya, que en aquell temps feia una meritòria tasca d'enregistrament de música d'autors de tot el país, s'hi va interessar i acceptà la meua proposta de gravació d'obres pianístiques de Pere Miquel Marquès, Miquel Capllonch, Guillem i Josep Massot, Andreu Torrens, Antoni Noguera, Antoni Torrandell, Jaume Mas Porcel, Baltasar Samper, Joan Maria Thomàs i Antoni Matheu. Els anys 1979 i 1980 m'encarregà sengles recitals al Palau de la Música Catalana, i

Barcelona, dintre del cicle "Miércoles Musicales de Radio Nacional", l'un amb obres de diferents compositors illencs i l'altre, monogràfic d'Antoni Torrandell, en el qual incloguérem la seva *Sonata per a violoncel i piano*, amb la col·laboració del magnífic violoncel·lista francès Roger Loewenguth.

Excuseu-me la immodèstia de continuar parlant del meu treball en aquest camp. La producció discogràfica d'autors mallorquins començà quan EMI-ETNOS publicà el meu disc de Capllonch (1979) i el de sis altres compositors, titulat *Un siglo de música mallorquina* (1980). Poc després vaig fer amb Unió de Músics (UM), el segell discogràfic d'Antoni Caimari, el monogràfic de Torrandell i, posteriorment, el de *Música pianística balear*, que aplegava obres del menorquí Llorenç Galmés i de l'eivissenc Fermí Mari.

El mateix segell treia un monogràfic d'Antoni Matheu amb la pianista Margarida Palou, un d'Antoni Martorell amb el pianista Joan Roig, el d'Antoni Caimari amb obres pròpies, un del guitarrista Josep Sbert dedicat a diferents compositors i les gravacions anuals amb peces del compositor de cada *Nit Bielenc*.

Idèntica labor feia Joan Company amb la seva Coral Universitària, en produir l'any 1982 el disc *Música coral mallorquina*, i ja en els anys noranta els compactes *Cent anys de música dels Franciscans de la Tor a Mallorca*

i el monogràfic de Mn. Thomàs, amb inclusió d'obra per a piano, clavecí i orgue. En els últims anys l'Orquestra Simfònica de Balears ha editat un CD amb obres de Torrandell i Samper, i la Caixa d'Estalvis de Balears un a càrrec de l'orquestra de cambra Camerata Sa Nostra.

Aquesta llista no és exhaustiva, però basta per mostrar la diversificació d'iniciatives i de segells, amb la consegüent manca de força en el moment d'afrontar el principal problema, que és el de la distribució. Amb la idea d'ajudar a solucionar-lo i de donar al mateix temps força i coherència a la producció de música autòctona, el conseller president de la Comissió de Cultura del Consell Insular de Mallorca, Damià Pons, impulsà la creació d'un consorci entre institucions i empreses privades. Hi participen, a més del Consell, la Fundació Pública per a la Música a Balears, la Caixa "Sa Nostra", la Societat d'Autors i la productora Ona Digital, la distribuïdora Blau i l'editorial Di7. La presència d'aquesta editorial s'explica perquè, amb molt bon criteri, no sols es publicaran els discos, sinó també les partitures de compositors mallorquins. Aquest últim aspecte, per cert, era comentat amb una sana enveja per un bon músic català, el qual em deia que era una llàstima que no existís una iniciativa similar a Catalunya. La col·lecció es dirà "Compositors de les Illes Balears".

A punt de sortir al mercat hi ha un CD del pianista Miquel Estelrich amb obres de Jaume Mas Porcel, com també la partitura de les seves obres completes per a piano. Aviat serà acabat el primer dels dos compactes meus que contindran tota l'obra pianística de Torrandell, i seguiran el de l'obra organística de Thomàs a càrrec d'Arnau Reynés i un altre amb la seva obra polifònica interpretat per la Coral Universitària, els *lieder* de Capllonch a càrrec de Joan Cabero i Bartomeu Jaume, una simfonia de Marquès amb l'OSB dirigida per Salvador Brotons i l'obra coral (Cor del Teatre Principal) i pianística (Xavier Mut) d'Antoni Noguera. Esperem que aquest consorci tingui llarga vida i ajudi a difondre l'abundantíssima producció de música balear.

A part dels canals normals de distribució, sembla que prest podrem disposar d'un element decisiu per donar a conèixer aquest treball a Barcelona. Les gestions del mateix Damià Pons amb la Generalitat de Catalunya han possibilitat la realització d'un projecte llargament esperat pels illencs: la creació d'un centre a Barcelona on es pugui trobar tota la producció editorial, discogràfica i cultural de les illes. Si això es pogués completar amb la programació freqüent de música mallorquina per Catalunya Ràdio, ajudariem a fomentar el coneixement i la unió entre els països de parla catalana.

IV CERTAMEN DE MÚSICA

Vila de Salou

Dies 13, 14 i 15 de novembre de 1998

ESPECIALITATS: piano, violí i guitarra

CATEGORIES: A (fins a 20 anys), i B (fins a 15 anys)

Organitzen:

Per més informació: Tel.: (977) 38 09 62
Adreça: c/ València 26
43840 SALOU

Units a l'Art

**UNILAND
CEMENTERA**

Barbara Bonney i Thomas Allen, dos grans liederistes

Lied al Palau. Barbara Bonney, soprano. Malcom Martineau, piano. Palau de la Música Catalana. 19 d'abril de 1998 (21 h).

Lied al Palau. Thomas Allen, baríton. Malcolm Martineau, piano. Schumann, Wolf, Strauss. Palau de la Música Catalana. 29 d'abril de 1998 (21 h).

El cicle Lied al Palau ens porta a Barcelona dues de les veus més rellevants de la lírica internacional. Les de Barbara Bonney i Thomas Allen, que han trobat en el repertori bona part dels seus èxits artístics.

D'una banda, la formació de la soprano americana nascuda a Nova Jersey, realitzada al Mozarteum de Salzburg, resulta determinant pel seu decantament cap al llegat mozartí. Després del seu debut professional l'any 1979, la seva veu va començar a donar vida als rols de Blonde en el *Rapte del Serrall*, de Cherubino, a les *Noces de Figaro* o de Pamina de *La flauta màgica*, un rol que va oferir a La Scala de Milà. Actuacions als festivals de Glyndebourne, a l'Òpera de Chicago, al Metropolitan de Nova York i al Covent Garden, on la seva recreació de Sofia del *Cavaller de la Rosa* l'any 1984 va resultar idènticament determinant, enlairaven Bonney a una de les grans veus de la lírica dels darrers anys. Convertida en una de les cantants preferides de Nikolaus Harnoncourt, les seves interpretacions assoleixen unes fites àlgides en el repertori clàssic i preclàssic, com és el cas de les seves recreacions de partitures de Händel i Monteverdi, malgrat que hagi afrontat amb idèntica perfecció els rols de Marcelina a l'òpera *Fidelio* o el de Manon de Massenet.

Per la seva banda, el baríton anglès Thomas Allen, format al Royal College of Music de Londres, va debutar l'any 1971 al Covent Garden, però els seus grans èxits començaren a arribar al Festival de Glyndebourne de l'any 1973 tot encarnant el rol de Papageno. Les portes de la internacionalitat van obrir-se per a

FOTO: G.

Allen i el seu debut a La Scala l'any 1976 va venir acompanyat de recreacions paradigmàtiques dels grans rols de baríton mozartí (El comte, Figaro, Guglielmo, Don Giovanni o Papageno). De seguit li van suposar ésser considerat com una de les veus mozartianes per excel·lència de la dècada. Certament, el Don Giovanni li ha proporcionat uns èxits absoluts des de Glyndebourne (1982) fins a Munic (1986) o La Scala de Milà (1987). Però la veu d'Allen també s'ha acoblat al repertori belcantista (Belcore de *L'elisir d'amore*), al romanticisme francès (Valentin de *Faust*), al verista (Marcello de *La Bohème*), als quals cal afegir títols d'avantguarda com *Still Mine* de John Casken o *La veu d'Ariadna* de Thea Musgrave. La seva versatilitat permetrà que el públic del Palau pugui escoltar Thomas Allen en la seva faceta liederística amb interpretacions dedicades al repertori alemany, pertanyents a Schumann, Wolf i Richard Strauss. ● Lluís Trullén

Presència de l'Orfeón Donostiarra

OBC. Orfeón Donostiarra. Ana María Sánchez, soprano; Alicia Nafé, mezzosoprano; Gabriel González, tenor; Stefano Palatchi, baix. Dir.: Lawrence Foster. *Requiem* de Verdi. Palau de la Música Catalana. 4 (19 h) i 5 d'abril de 1998 (11 h).

L'Orfeón Donostiarra va commemorar el passat 1997 els seus primers cents anys d'història. Quatre directors: Secundino Esnaola, Juan Gorostidi, Antxon Ayestarán i José Antonio Sainz Alfaro han ajudat a atorgar personalitat al que és considerat com un dels cors més paradigmàtics del nostre país.

Gorostidi (historiador, periodista, arxiver, professor de cant...) va ser trenta-nou anys al capdavant de l'Orfeón, com a successor del carismàtic Secundino Esnaola, el primer director de l'entitat coral, amb el qual va obtenir a primers de segle nombrosos premis a Espanya i França, i gràcies al qual van incorporar-se veus femenines al cor i afrontà un repertori simfonicoral. Esnaola va fer-se càrrec d'aquesta societat de cant coral -fundada el gener de 1897- l'any 1902, en ser nomenat director titular, tasca que desenvolupà fins al 1929, l'any de la seva mort.

Després, amb la direcció de Gorostidi, el cor va tenir una presència constant a escenaris nacionals i internacionals, i fou col·laborador habitual de les orquestres i els directors més rellevants. S'obria una etapa àuria que va consolidar-se amb el carismàtic Antxon Ayestarán, un orfeonista com Gorostidi, i que va estar al capdavant del cor fins al 1986, any de la seva mort, amb el qual el cor va recollir durant divuit anys uns èxits constants. Des d'aquell 1986 el titular del cor és el també orfeonista José Antonio Sainz Alfaro, que s'ha fet càrrec d'aquest centenar de veus regides per una junta directiva escollida per cantaires i representants dels socis protectors, que cada any ofereix una mitjana de quaranta concerts preparats acuradament a la seva seu del carrer de San Juan, en ple barri vell de Donosti. ● LL.T.

Tres pianistes importants en un mes

OBC. Radu Lupu, piano. Dir.: Lawrence Foster. Soler, Beethoven, Stravinsky. Palau de la Música Catalana. 17 (21 h), 18 (19 h) i 19 (11 h) d'abril de 1998.

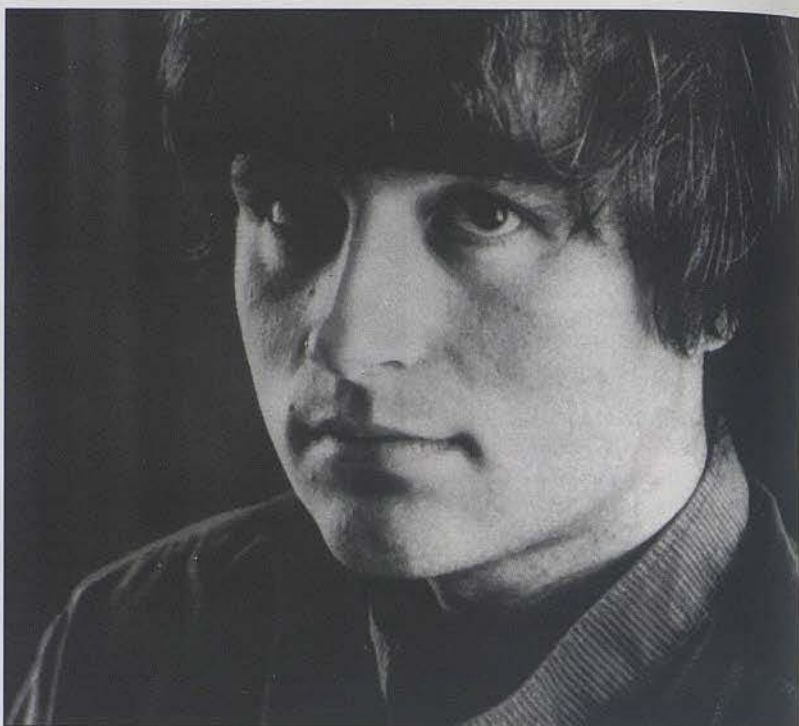
Ibercamera. Zoltán Kocsis, piano. Schubert, Ravel. Palau de la Música Catalana. 21 d'abril de 1998 (21 h).

Palau 100. Orquestra Franz Liszt de Budapest. Dezső Ranki, piano. Dir.: János Rolla. Mozart. Palau de la Música Catalana. 28 d'abril de 1998 (21 h).

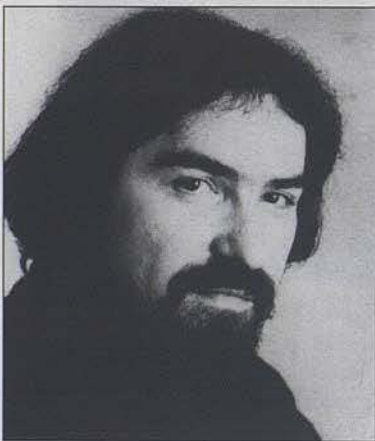
Tres dels cicles més representatius de l'activitat musical de Barcelona portaran al Palau aquest mes d'abril uns pianistes d'una qualitat interpretativa excepcional. Palau 100 ens presenta Dezső Ranki; Ibercamera, Zoltán Kocsis, i la temporada de concerts de l'OBC, Radu Lupu.

Dezső Ranki, que el passat mes de febrer va oferir un recital extraordinari dins la temporada Ibercamera i Zoltán Kocsis, ambdós nascuts a Hongria, són portadors de l'herència de l'escola pianística del seu país. Veritables mestres en la interpretació del piano de Bartók i de la música de Franz Liszt, el seu repertori abasta des de Bach a la música del segle XX, amb la virtut d'aconseguir una perfecta simbiosi entre el seu pianisme tècnicament impecable i un refinament musical exquisit amb cadascun dels estils que passen per les seves mans. A més, Kocsis i Ranki han actuat junts en nombroses ocasions.

De Zoltán Kocsis, en sobra tota presentació; pianista elegant, que assoleix una profunditat sublim en cadascuna de les obres que interpreta, que no deixa lloc a l'especulació, i sempre atent a transmetre el missatge més essencial de les obres, ha estat, des que l'any 1973 es convertí en el pianista més jove a obtenir el Premi Franz Liszt, un habitual en els festivals i les sales de concerts més rellevants del món. Kocsis, que va mantenir una gran amistat amb Sviatoslav Richter, a més de tenir des de l'any 1976 una estreta vinculació amb l'Acadèmia Franz Liszt de Budapest, oferirà al Palau un programa integrat per música de Ravel i Schubert.

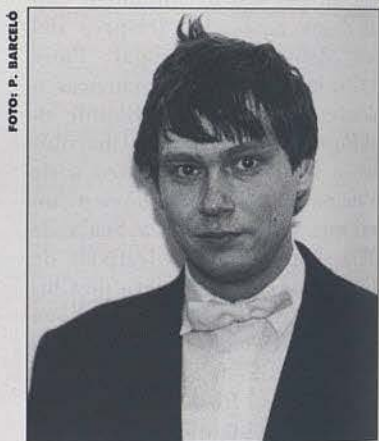
Dezső Ranki

Radu Lupu

Per la seva banda, Ranki s'erigeix en un intèrpret idènticament extraordinari. Després de l'obtenció del Premi Robert Schumann, ha actuat sota les ordres de Solti, Mehta, Sanderling o Brügggen, amb infinitat d'actuacions a les sales de més prestigi del món, i que pròximament es veuran complementades amb nous concerts al Musikverein de Viena, a París, a Ginebra o Milà... Ha visitat amb assiduitat el Palau des de l'any 1985, on ha actuat com a solista sota les ordres d'Edmon Colomer (1987) o Menuhin (1996). En aquesta ocasió el seu talent estarà al servei del *Concert per a piano Kv. 499* de Mozart, acompanyat per l'Orquestra Franz Liszt de Budapest i el carismàtic director també hongarès János Rolla.

Al costat de l'essencialitat d'a-

Zoltán Kocsis

quests dos mestres de l'escola hongaresa de piano, en la temporada OBC actuarà el romanès Radu Lupu. Hereu de la tradició del pianisme rus, Lupu va tenir com a mestre Heinrich Neuhaus i Stanislav Neuhaus. Ja l'any 1966 va obtenir el Premi Van Cliburn, el 1967 el Georges Enesco i el 1969 el primer premi del Concurs de Leeds. Mehta, Giulini, Karajan, o Barenboim (amb qui recentment ha enregistrat la música per a piano a quatre mans de Schubert) han compartit el talent de Lupu, un pianista que als dotze anys ja va oferir el primer recital interpretant composicions pròpies i que ha sabut mantenir constantment una gran essencialitat en les interpretacions, sempre dotades d'una variada gamma de colors que atorga enorme personalitat al seu estil. ● LL.T.

FOTO: P. BARCELÓ

El mite de la Filharmònica de Viena

Palau 100. Orquestra Filharmònica de Viena. Martin Gabriel, oboè. Dir.: Zubin Mehta. Webern, Mozart, Mahler. Palau de la Música Catalana. 20 d'abril de 1998 (21 h).

Zubin Mehta dirigint l'Orquestra Filharmònica de Viena significa esmentar el nom d'un dels directors més carismàtics de les últimes dècades al capdavant de la que és, juntament amb la Filharmònica de Berlín, la formació simfònica més emblemàtica de tots els temps.

Tots tenim la imatge enregistrada a la retina de la sala daurada del Musikverein, amb els professors de la Filharmònica amb Zubin Mehta al capdavant interpretant el dia de cap d'any la música vienesa per excel·lència representada pels valsos de la dinastia Strauss. Viena ha estat la capital per antonomàsia de la música, i l'art interpretatiu que transmet aquesta formació, encapçalada per la mítica i paradigmàtica secció de cordes, adquireix una dimensió inigualable. Ser els actuals hereus d'una orquestra per la qual han desfilat tots els més grans directors dels últims cent cinquanta anys (Otto Nicolai, el primer director permanent de la Filharmònica des de la seva fundació l'any 1842, Richter, Furtwängler, Krauss, Walter, Toscanini, Strauss, Knappertbusch, Szell...), per als professors segurament ha de suposar una barreja de responsabilitat i orgull; però, certament, l'Orquestra disposa del bo i millor dels instrumentistes del moment, i la seva primàcia continua resultant evident i fa honor al seu llegat artístic.

La sonoritat de l'orquestra és càlida, pulcra, diàfana, portadora d'una sensibilitat i elegància gairebé aristocràtica, que pot emmotllar-se a tots els estils musicals que passin per les seves mans amb la més absoluta perfecció. Però al mateix temps, aquesta Filharmònica recull a la perfecció les demandes de cadascun dels mestres directors. Es tracti d'Abbadó, Maazel, Kleiber, Previn o Ozawa, la sincronització amb el

FOTO: P. BARCELÓ

director resulta absoluta i concert rere concert la seva fita té com a punt de mira un objectiu: servir les obres dels grans mestres amb recreacions paradigmàtiques.

En aquesta ocasió serà Zubin Mehta qui condueixi aquesta màquina perfecta, amb un repertori que pertany a obres de tres autors amb una vida indivisiblement unida a la ciutat vienesa. el classicisme de Mozart, la segona escola de Viena d'Anton Webern i el romanticisme de la Viena de final de segle de Mahler ens permetran gaudir de tres estètiques musicals distants i que gairebé segur del tot tindran uns resultats interpretatius de primer ordre. Caldrà veure com Zubin Mehta afronta la *Simfonia "Tità"* de Gustav Mahler, si serà com la seva versió espectacular al capdavant de la Filharmònica de Nova York, o bé amb el refinament que l'orquestra va mostrar en el seu emblemàtic enregistrament realitzat sota les ordres musicals de Lorin Maazel. La música de Mahler es convertirà en un dels moments àlgids del concert, més encara si tenim en compte que el 1998 se celebren cent anys del nomenament de l'esmentat compositor com a director titular de la formació, tasca que va ocupar fins a l'any 1901. ● LL.T.

La Simfònica de Tenerife a Palau 100

Palau 100. Orquestra Simfònica de Tenerife. Orfeó Català. Cor infantil II de l'Orfeó Català. Francisco Vas, tenor. Robert Lloyd, baix. Dir.: Víctor Pablo Pérez. Prokofiev, Mussorgski-Shostakòvitx, Shostakòvitx. Palau de la Música Catalana. 15 d'abril de 1998 (21 h).

L'Orquestra Simfònica de Tenerife viu un dels moments més àlgids des de la seva fundació l'any 1935. Si en el decurs de les primeres dècades de la seva història els directors i solistes invitats oferien una rellevant tasca de difusió musical a l'arxipèlag canari, amb l'arribada l'any 1986 del director Víctor Pablo Pérez, la celebritat de l'orquestra ha obtingut nivell internacional.

Quan el director de Burgos, després de la seva tasca al capdavant de la Simfònica d'Astúries, era nomenat director artístic i titular de la formació de Tenerife, l'orquestra va realitzar un salt qualitatiu evident. El secret del seu treball, basat en la recerca d'un so cohesionat, d'una profunda meditació en les interpretacions, de la conjunció en les seccions i, en definitiva, una tasca plena d'entrega entre orquestra i director, va permetre que artistes com Alicia de Larrocha, Krystian Zimmermann, Midori, Mischa Maisky, Simon Estes, Plácido Domingo, Alfredo Kraus o Shlomo Mintz, entre d'altres, poguessin disposar per a les seves interpretacions d'un suport simfònic de primer ordre.

Però la Simfònica no centra aquests deu anys de reconeixement només amb interpretacions, sinó que la seva tasca en els estudis de gravació ha estat idènticament magistral i cabdal de cara al seu reconeixement. Així, ha llegat versions de referència de les *Simfonies* núm. 1 i núm. 3 de Robert Gerhard, ha afrontat el repertori sarsuclístic espanyol amb una versió idènticament modelica de *Doña Francisquita* (que ha aconseguit quantitat de premis de la crítica discogràfica, tant nacional com internacional) i, en definitiva, la seva discografia sempre va a la recerca d'un estil orquestral basat en la cohesió, coherència i profunda meticulositat. Gires com la que va realitzar l'any 1993 per Alemanya avalen els èxits d'una formació que amb Víctor Pablo Pérez, Premio Nacional de Música l'any 1995, ha ajudat a potenciar el panorama simfònic espanyol fins a enlairar-lo a un nivell de prestigi internacional. ● LL.T.

Recuperació del Concert per a violoncel de Gaspar Cassadó

per F.TAVERNA-BECH

El prestigi i l'art inqüestionable de Gaspar Cassadó (1897-1966) com a violoncel·lista han deixat en segon terme la seva faceta de compositor, potser no prolífic, ni tampoc revestit d'un gran caràcter innovador, però sí prou interessant, com afirmava amb tota la raó el crític Joan Arnau, per "la qualitat de l'estil apassionat que va saber imprimir a la seva música". Veritablement, Cassadó no va aspirar a cap altra fita que la d'escriure unes obres de construcció sòlida, les quals, a la vegada, l'oient pogués captar fàcilment i, sobretot, que interessessin l'interpret per les seves aportacions virtuosístiques a la literatura violoncel·lística de la qual, no cal dir-ho, aquest gran artista barceloní era un profundíssim coneixedor. La música que va escriure Cassadó és en veritat brillant i elegant; així es palesa en la *Sonata* i els conegudíssims *Requiebros*, dues de les seves pàgines escrites amb admi-

Gaspar Cassadó

rable lirisme per al violoncel, i podrem imaginar quins són els camins per on transcorren els pentagrames del seu *Concert per a violoncel i orquestra* que interpretarà Loerkens i que, convertit de nou en promotor dels nostres compositors, dirigirà amb aquella seva i tan suggestiva imaginació que tant valorem Franz-Paul Decker, de qui esperem també la seva acostumada versió antològica

de la música de Bruckner.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Paul Loerkens, violoncel. Franz-Paul Decker, director. *Obertura en estil italià* de Schubert, *Concert per a violoncel i orquestra* de Cassadó i *Novena Simfonia* de Bruckner. Palau de la Música Catalana. 24 (21h), 25 (19h) i 26 (11h) d'abril de 1998.

Preludi i danses del Penedès de Josep Soler

per F.T.-B.

Segurament, Cristòfor Taltabull ha estat qui va formar la gairebé totalitat de les generacions de compositors catalans que van aparèixer després de la guerra. Sense que la llista sigui exhaustiva, però sí il·lustrativa de la diversitat estètica que representen, podem esmentar com a deixebles seus: Josep Cercós, Josep Casanovas, Manuel Valls, Joan Comellas, Àngel Cerdà, Irineu Segarra, Josep M. Mestres Quadreny, Joan Guinjoan, Xavier Benguerel i Josep Soler. Tot un veritable estol de creadors als quals Taltabull, més que imposar criteris i conceptes, els va ensenyar el camí per on millor podien desenvolupar individualment la seva personalitat i la seva capacitat creadora. De tots ells, és potser Josep Soler qui ha desenvolupat amb més intensitat i dedicació la tasca de formar les noves generacions dels compositors que a partir dels anys

setanta han anat apareixent a casa nostra. Tanmateix, avui ens cal posar en relleu, no la seva aportació pedagògica, sinó la personalitat creativa de Josep Soler, amb la qual ha assolit un lloc destacat gràcies a una música que té com a base la reinterpretació de l'acord inicial del *Tristany* wagnerià i l'arrelament en les obres pertanyents a la nova Escola de Viena (molt especialment en les d'Alban Berg). Actualment el seu catàleg supera el centenar d'obres, en les quals el gènere vocal —sigui en el vessant operístic, en l'oratori, o en el lied— té especial significació.

Amb tot, aquestes ratlles estan motivades per la primera audició de *Preludi i danses del Penedès* en la versió per a orquestra simfònica, ja que originalment va ésser concebuda per a orquestra de corda, responnent a la comanda del grup de cambra Giga, que la va estrenar dirigida pel seu fundador, en Jordi Parramon.

El títol d'aquesta obra ja indica que té com a material temàtic una

sèrie de melodies i temes de danses populars, els quals Soler va extreure del llibre *El Penedès. Folklore dels balls, danses i comparses populars* de Francesc Bové publicat l'any 1926 al Vendrell. La partitura, d'uns vint minuts de durada, està estructurada en set seccions, en les quals les melodies populars són tractades de manera que la seva simplicitat ressalti amb tot el seu possible atractiu i alhora es conciliï amb els cromatismes del llenguatge que li és propi al compositor; i, certament, s'ha de reconèixer que el resultat quant a coherència i unitat és veritablement positiu.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Radu Lupu, piano. Direcció: Lawrence Foster. *Preludi i danses del Penedès* de Soler, *Concert per a piano* núm. 4 de Beethoven i *La consagració de la primavera* de Stravinsky. Palau de la Música Catalana. 17 (21h), 18 (19h) i 19 (11h) d'abril de 1998.

Música inoïda de Mussorgski i Shostakòvitx

per F.T.-B.

Com a gènere, el lied és indubtablement una creació pertanyent a la música alemanya, però ben aviat s'hi adheriren compositors d'altres latituds. Un dels qui hi aportà aspectes ben innovadors va ésser Modest Mussorgski (1839-1881), els quals són el resultat de la unió de l'estil del cant propi del folklore eslau i rus amb la llibertat harmònica que provenia segurament d'una visió més ampliada de la tonalitat per certes inflexions modals de les escales i, així mateix, pel fet de centrar l'atenció en la intervenció del factor tímbric en el desenvolupament musical.

Segurament, per aquestes causes, pocs anys després, en les darreries del romanticisme i ja en plena crisi de la tonalitat, la seva música va influir en compositors com Debussy i Bartók. El cicle *Cançons i danses de la mort*, escrit entre el 1875 i 1877, posa de manifest l'originalitat de Mussorgski, el qual, prescindint de tradicions harmòniques, guiant-se per les associacions que susciten les escales modals i basant la melodia en l'estructura de la frase, construeix una mena de recitatiu *arioso* d'eficax efecte dramàtic i comunicatiu. Les quatre cançons sobre textos del príncep Golenistchev-Kutusov que integren el cicle estan concebudes per a veu i piano; igualment, sembla que el mateix compositor tenia esbossada una versió orquestral, però la seva mort impedí aquest projecte. Glazunov i Rimski-Korsakov també van realitzar sengles versions orquestrals, a les quals posteriorment s'ha afegit la de Shostakòvitx.

Estructuralment, aquests cants estan concebuts en una forma bipartida, la primera part de la qual està destinada a crear l'ambient o el paisatge del poema i la segona pren la forma d'un diàleg entre l'home i la mort que posa de manifest el sentit tràgic d'aquesta relació. Segurament, sigui pel distanciament generacional i alhora per haver assimilat millor que els mateixos contemporanis de Mussorgski, les qualitats i troballes aconseguides per l'autor de l'òpera *Boris Godunov*, l'orquestració de Shostakòvitx ens apropa amb més versemblança a la que hauria estat la versió simfònica original de Mussorgski.

Modest Mussorgski

D'altra banda, una de les obres cabdals en la vasta producció de Shostakòvitx és el seu oratori o cantata *El cant dels boscos*. Poc abans el compositor havia estat recriminat pel seu estil, que era considerat allunyat de les directius marcades pel realisme social del govern soviètic. Certament, amb la facilitat per compondre i un profund coneixement de com tractar les grans formes simfòniques, Shostakòvitx va escriure un monumental fris simfonivocal per a dos cors (infantil i

mixt), solistes vocals i orquestra dedicat a la lloa dels plans de Stalin per a la repoblació forestal de la República Soviètica i va aconseguir amb aquest oratori el Premi Stalin de 1949. Poc després, per reafirmar la seva fidelitat al règim, el compositor manifestava: "No hi ha música sense ideologia. També els compositors d'antany —conscienciosament o bé inconscientment— posseïen una idea política... (la música) pot ésser tràgica, però amb tot ha d'ésser poderosa. No té el fi en ella mateixa, sinó que és un mitjà important i vivent per a la lluita." Ara bé, al marge d'aquestes disquisicions més o menys filosòfiques, potser el que sí és cert és que en *El cant dels boscos* es manifesta l'habilitat del compositor rus per estructurar, sense perdre el fil conductor, formes simfòniques de proporcions gegantines i expressar així les vivències i les gestes humanes.

Palau 100. Orquestra Simfònica de Tenerife. Francisco Vas, tenor. Robert Lloyd, baix. Direcció: Víctor Pablo Pérez. *Suite de Romeo i Julieta* de Prokofiev, *Cançons i danses de la mort* de Mussorgski-Shostakòvitx i *El cant dels boscos* de Shostakòvitx. Palau de la Música Catalana. 15 d'abril de 1998 (21 h).

1998

EUROPA EN CONCERT

una nova generació de músics per al futur
el prestigi dels grans mestres

Dijous 2 abril - 20:30 h

Casal del Metge - Via Laietana, 31

Nuovo Trio Fauré

Dimarts 21 abril - 20:30 h

Església de Sant Just i Pastor - Pça. Sant Just, s/n

Logos Ensemble

Dijous 30 abril - 20:30 h

Església de Sant Just i Pastor - Pça. Sant Just, s/n

Alia Música

Abonaments i reserves: 93 301 07 18

ESCOLA DE MÚSICA JUAN PEDRO CARRERO.

ENTRADES

902 10 12 12

CAIXA DE CATALUNYA

Música popular de Catalunya
 de Caspary Cassadó

**DE CANDÉ,
Roland:
Diccionari
de la música**

Proemi de Xosé Aviñoa.
Edicions 62. Col·lecció
"El Cangur".

La reedició enriquia d'aquesta obra constitueix un fet que no sols cal destacar, sinó també agrair. Aquesta és una aportació d'una notable importància a la bibliografia musical per raó de la seva excepcional funcionalitat, si se'ns permet aquesta expressió, amb la qual, per altra part, pretenem situar el que segurament és el seu tret més definitori.

Amb trenta-sis anys d'història d'ençà de la seva primera edició parisenca, el diccionari ha esdevingut una obra cabdal per ajudar una munió dia a dia renovada d'afecionats a la música a entrar en la complexitat dels seus aspectes més fonamentals d'una manera fluida, còmoda i eficaç. Roland de Candé en el seu moment va pretendre posar a l'abast del gran món musical una eina sobretot útil, que servís d'aixopluc didàctic i de resposta de dubtes, de precisions i de comprensió de termes usats a vegades de manera sovintejada però no sempre ben compresos. És, per tant, un llibre que s'adreça especialment a un públic ampli; a aquest vast magma anònim de protagonistes, tan fonamental per alimentar la seva dinàmica.

Edicions 62 va editar aquest volum primer el 1967 i posteriorment el

1982. Ara, quinze anys més tard, insisteix en una nova presentació, la qual, però, aporta aspectes renovats com a fruit d'un treball de revisió no radical però sí necessari per ajustar-lo a l'evolució soferta per determinants aspectes.

Xosé Aviñoa ho precisa en el proemi en indicar que "...el temps transcorregut ens ha obligat a revisar alguns criteris d'edició que avui seria absurd de repetir. Dos han estat els pols d'atenció: el criteri historiogràfic exposat en l'obra i la discografia referenciada com a suport dels exemples que acompanyen les entrades".

Encara que, tanmateix, després reconeixera la dificultat d'incidir massa en el primer dels dos pols esmentats, mentre que en el cas del segon Aviñoa afirma que "...érem conscients que la discografia de referència no era fàcil de trobar en el mercat i que havia passat ja als arxius; que, per tant, les precises indicacions de l'autor semblaven haver perdut la seva utilitat. Després de reflexionar-hi en profunditat hem acordat de mantenir les referències musicals de les entrades i suprimir la discografia final. Refer la discografia era una tasca tan titànica com inútil, atès que la seva vigència és cada vegada més breu; d'altra banda, les acurades indicacions de l'autor continuaven essent útils de dues maneres, o bé acudint a la fonoteca o bé utilitzant enregistraments en vigència de les obres referenciades, tenint sempre en compte que el minutatge podria no coincidir".

Definitivament, cal saludar amb tota complaença aquesta nova edició del *Diccionari de la música*, amb la seguretat que ha de constituir un estri de gran utilitat per a les noves onades d'usuaris

que, com les anteriors —recordem que el llibre porta gairebé quatre dècenns de vida—, hi trobaran un recurs impagable per als seus delers de coneixement dels conceptes més fonamentals del llenguatge musical. ● J.C.C.

**MASSOT I
MUNTANER,
Josep:
Memòries de
les missions de
recerca**

Materials vol. VII. Obra del Cançoner Popular de Catalunya. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Barcelona, 1997.

Puntualment, tot just en acabar l'any 1997 i com s'havia anunciat en el seu dia, apareixia el setè volum de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya. En aquest volum se'ns ofereixen les memòries corresponents a quatre missions de recerca de cançons i músiques populars. La realitzada al Pallars i a la Conca de Tremp per Palmira Jaquetti i Maria Carbó del 2 de juliol al 2 de setembre de 1926, redactada per P. Jaquetti; la que pertoca a la missió duta a terme per Baltasar Samper i Ramon Morey del 4 d'agost al 8 d'octubre del mateix any, explicada per B. Samper; la de P. Jaquetti i M. Carbó a Sant Feliu de Guíxols de l'1 al 9 de gener de 1927, redactada igualment per P. Jaquetti; i l'efectuada també per P. Jaquetti amb Enric d'Aoust, el seu espòs, per les contrades del Pallars i la Ribagorça del 27 de juny al 31 d'agost de 1927. Són les que corresponen als números 17, 18, 22 i 25 de la llista de totes les missions dutes a terme per l'OCPC, editada al vol. VI, pàgines 11 a la 17 de la mateixa col·lecció.

Josep Massot ha posat un títol fictici a cadascun dels quatre reculls seguint un criteri unificador anun-

ciat en les recerques, si bé fa constar en la presentació del volum les llegendes originals donades pels autors.

Els documents que s'hi editen com a exemples de tots els materials recollits de primera mà en les missions explicades ens deixen entendre el valor dels substrats fonamentals d'aquelles músiques i textos.

Si ens cenyim, però, al contingut estricte del volum ara presentat, els criteris tinguts en compte en la redacció de les memòries difereixen sensiblement els uns dels altres. Tal vegada és l'exposició feta per Baltasar Samper referenciant les tasques dutes a terme per les comarques de Bunyola, Orient, Sineu, Petra, Manacor, Felanitx, S'Horta, Calonge, Cas Concos, Binissalem, Inca, Camponet, Llorito-Pina i Alaró on hi ha més precisió en el redactat sobre la casuística i el contingut tècnic del repertori recol·lectat, amb unes notes explicatives sobre distints balls i melodies destinades a treballs del sector primari (cançons de ventar, picar, collir, etc.), i això esdevé un interessant especimen de treball etnomusicològic.

El seu autor, feta una aproximació a determinats comportaments dels informants i a certes conductes musicals del repertori, fi-neix l'escrit anotant: "Aquests petits processors poden projectar, sembla, bona llum en fer-se investigacions sobre el probable origen de moltes de les cançons que el poble conserva actualment."

En el volum que ara comentem, hi trobareu un total de 237 notacions musicals; cançons amb els seus textos complets i amb indicatius documentats de qui les va interpretar, i esmentant-hi, en algunes, les variants que s'hi feien en ser cantades. També s'hi troben melodies de dansa.

Aquest volum setè de l'OCPC és el quart dels edi-

tats a cura de Josep Massot i Muntaner. Per a més informació sobre l'OCP, es poden consultar els treballs d'aquesta mateixa publicació que teniu a les mans, signats per Artís, P. i Riera, S., núm. 15 (1986); Massot, J., 98 (1992), i Crivillé, J., 124 (1995), 138 (1996) i 150 (1997).

Altra vegada cal fer constar la fidelitat absoluta als redactats originals amb què se'ns donen les memòries i els documents recopilats, tot i que s'hi han fet les correccions imprescindibles de lèxic, ortogràfiques i gramaticals. Aquestes i la gran quantitat de notes crítiques i aclaridores que s'hi troben es deuen a la mà destra de Josep Massot i Muntaner, que amb l'ajut de Núria Mañé en la transcripció dels textos i la redacció dels índexs, ha realitzat aquest setè volum. ● Josep Crivillé i Bargalló

VIVANCOS i FARRÀS, Bernat: Àngel Rodamilans (1874-1936). Evocació i recerca

Publicacions de l'Abadia de Montserrat. "Biblioteca Serra d'Or".

A la contraportada d'aquest llibre llegim: "Àngel Rodamilans i Canals és una d'aquelles figures que ennoblixen la història del nostre poble, però que, injustament, resten encara en l'oblit."

El gran mèrit d'aquest llibre és sens dubte haver assolit aquest objectiu. Treure d'un oblit, si no absolut sí massa evident, la memòria d'aquest monjo músic, mort en una època de gran creativitat,

que esdevé una de les darreres i remarcables fites de l'escola montserratina.

Bernat Vivancos, un jove i destacat músic barceloní, que va ser escolà de Montserrat, ha emprès la tasca de recuperació de la memòria d'aquest músic. I ho ha fet amb un entusiasme i una devoció remarcables, procurant abastar tots els aspectes de la seva existència, amb especial esment, o almenys amb més esment del que és habitual, dels trets personals, al marge dels purament artístics o creatius que són els que de fet justifiquen el pas a la història del protagonista del llibre.

El llibre mostra una presa de posició molt clara de l'autor envers aquest músic, en un sentit incondicionalment positiu, fet que reclama objectivitat al discurs. Perquè, definitivament, la dimensió subjectiva pesa molt en tot

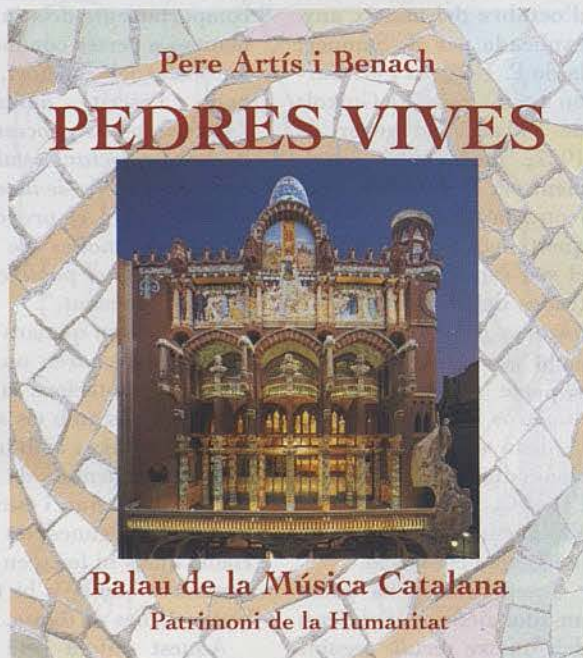
aquest volum fet tan amb el cor, tan partint de d'uns pressupòsits d'estima -d'altra banda, basats en testimoniatges aliens- que molt sovint recorre.

Juntament amb l'aportació estrictament biogràfica, l'autor s'endinsa en la valoració del conjunt de l'obra basada en una anàlisi a cavall del seu criteri i d'altri, fet que reforça l'oportunitat d'aquesta obra: oportunitat definitivament confirmada pel catàleg amb què es clou el llibre, d'un interès remarcable, ja que així queda referenciada la part més significativa de la força àmplia producció d'Àngel Rodamilans.

Per tant, és un llibre que feia falta; que servia realment per vindicar la figura a qui és dedicada i que en aquest sentit adquireix la seva justificació, malgrat mancances determinades ingenuïtats de plantejament. ● J.C.C.

«Lo Senyor Bonet (Abel) proposa que els dits estudis los fassa la Junta Directiva, recomanant-li que siga parca en fer millores, puig hem de procurar que algun dia puguem tindre, com lo tenen altres societats anàlogues a la nostra, però menos importants, un edifici propi» (Acta del 21 de gener de 1898)

**1898: Fa 100 anys somiàvem un Palau de la Música
1908: Ara en fa 90 que l'inauguràvem**

**Pere Artís i Benach
PEDRES VIVES**

Palau de la Música Catalana
Patrimoni de la Humanitat

Allò que molt pocs saben del Palau és en aquest nou volum de Pere Artís, que en commemora els 90 anys de la inauguració i on es desvelen els secrets artístics,

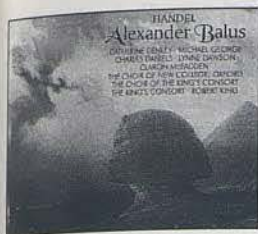
històrics, cívics i anecdòtics del Palau:

- els dubtes i els estira-i-arronsa abans, durant i després de la construcció;
- els contractes i les topades amb l'arquitecte i els industrials i artesans;
- les enrabiades pels retards, les il·lusions i les esperances;
- les dificultats de tota mena: les crítiques dels detractors; i també els elogis i les lloances dels entusiastes;
- l'hora del triomf, les etapes de plenitud social i artística, la glòria;
- els desastres de la guerra i de la dictadura en la nit negra del franquisme;
- un present consolidat i un esdevenidor esperançador...

Tot el Palau i molt de Catalunya en 264 pàgines i més de 315 il·lustracions.

Reserveu el vostre exemplar!

Editorial Barcino
Montseny, 9 - Tel./Fax 218 68 88 - 08012 Barcelona

HÄNDEL: Oratori Alexander Balus

Catherine Denley (Alexander), Michael George (Ptoleme), Charles Daniels (Jonathan), Lynne Dawson (Cleopatra), Claron McFadden (Aspasia), The Choir of New College (Oxford), The Choir of the King's Consort & The King's Consort.
Dir.: Robert King
HYPERION · CDA 67241/2

Continua el degoteig discogràfic de la bona quantitat d'òperes i oratoris que s'ammuntuen a la producció de Georg Friedrich Händel, als quals va dedicar una bona quantitat de la seva energia creativa i que alhora tant d'èxit li van representar en vida. Händel va dedicar entorn de dues terceres parts de la seva obra a la veu, i en aquesta proporció, òperes i oratoris hi tenen un paper transcendental. Durant molts anys, però, només es podien sentir de forma extraordinària pàgines que no fossin els mítics *Messies* entre els oratoris, o *Giulio Cesare* entre les òperes. La iniciativa de discogràfiques com Harmonia Mundi France o Hyperion ha portat al mercat discogràfic, en particular des de l'aparició del disc compacte, la possibilitat de sentir obres com la que ara ens ocupa.

Aquest cop es tracta d'un oratori, integrant dels que presenten un esperit obertament militarista, com *Judas Maccabeus* o l'anomenat *The occasional oratorio*. Ens referim a *Alexander Balus*, escrit en un mes..., el juny de 1747, i en el qual s'explica un dels conflictes bèl·lics entre sirians, jueus i egipcis extret dels capítols 10 i 11 del bí-

blic Llibre dels Macabeus.

Tot i que l'oratori en qüestió no gaudeix de cap mena de popularitat, com tampoc cap de les seves parts, és sorprenent poder-hi descobrir alguns fragments particularment destacats, com la mateixa entrada de Cleopatra a l'acte I ("Hark! Hark!"), en què Händel empra una orquestració ben particular (dues flautes, mandolina, arpa, orgue, fagot i corda en *pizzicato*), el brillant duet de Cleopatra i Aspasia al mateix acte, l'ària d'Alexandre a l'acte III i, molt particularment, un fragment que ja va seduir Händel mateix..., la inspiradíssima última ària de Cleopatra ("Convey me").

Obviament, no és una partitura que mantingui la regularitat d'altres oratoris més cèlebres de l'autor, però la bellesa d'alguns moments, juntament amb una interpretació acurada de gran equilibri qualitatiu tant de solistes com de conjunt orquestral i una bona sonoritat de l'enregistrament, fan de la present proposta un excel·lent document sonor d'una obra gairebé desconeguda. L'enregistrament es va fer l'abril de 1997 a Londres. ●
Joan V. Bellalta

G. P. TELEMANN: Orpheus

Roman Trekels, Dorothea Röschmann, Ruth Ziesak, Werner Güra. Rias Kammerchor, Akademie für Alte Musik de Berlín. René Jacobs, director. Harmonia Mundi, HMC 90118-19

Dissabte a la nit al sofà, amb una ampolla de Beaujolais, un tros de formatge *parmigiano*, un pastís alemany i el llibret que

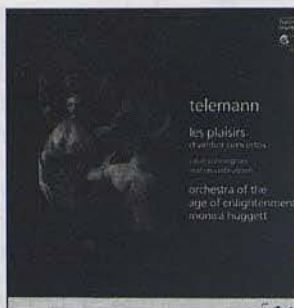
acompanya aquest enregistrament: així estareu ben preparats per viure l'òpera *Orpheus* de G. P. Telemann. Perquè la viureu, de tan viu com és aquest primer enregistrament de l'òpera! Encara que no hàgiu tingut la possibilitat de veure-la el 1994 a la Staatsoper de Berlín, o el 1728 a l'Opernhaus am Gänsemarkt d'Hamburg. Es tracta d'un descobriment fascinant (primer enregistrament mundial), dintre de les moltes versions del mite d'Orfeu, des de Monteverdi fins a Gluck i el segle XX (E. Krenek), ja que reuneix els tres estils musicals que conviuen a l'òpera d'Hamburg al principi del segle XVIII: quins cantants (i quin públic!) requeria aquesta òpera, on, després d'un recitatiu en alemany, hi ha una ària furiosa en italià i, després, un cor amb dolçor francesa.

La història de l'Orfeu de Telemann està vinculada amb l'amor apassionat de la reina Orasia, la qual, plena de gelosia, envia una serp per matar Eurídice; al final envia les seves fúries, que maten Orfeu, i, fins i tot, una fúria se suïcida per tal de no deixar els amants en pau en el regne de Plutó. Però, estigueu tranquils: encara que tots els personatges principals moren de manera brutal, vosaltres dormireu feliços. No únicament perquè el cor final, en Fa major, dona una conclusió tranquil·litzadora; també l'amic d'Orfeu, Eurímedes, viu, al bell mig de tot el drama, una història d'amor gairebé divertida. Però, sobretot, perquè aquesta òpera és fruit del Segle de les Llums i, doncs, no hi ha cap situació que no es pugui solucionar amb la raó. Exemples? Eurídice morta, Orfeu trist: només cal que Eurímedes li insinui d'anar a l'infern amb la seva música, i Orfeu ja hi marxa. Eurídice perduda de nou: bé, anem-hi, altra vegada a tocar la flauta! (Només Orasia —que troba un final tràgic— sembla ha-

ver perdut el cap enmig de les seves bogeries d'amor i de ràbia.) La música també reflecteix aquesta sensatesa: si, després de la mort d'Eurídice, l'Orfeu de Monteverdi està fora de si (amb melodies i harmonies totalment esqueixades), en canvi el de Telemann es lamenta noblement al so dels violins, tan divinament com el Jesús de la *Passió segons sant Mateu* de Bach. La música que convenç Plutó a l'infern (ell sí que té una entrada simfònica de por!), recorda exactament, amb la flauta travessera, la marxa de Tamino per l'aigua i el foc: dolcet i sense cap problema.

Però això no vol dir que l'òpera sigui avorrida. Al contrari, sota la direcció de René Jacobs, el drama musical arriba fresquíssim al vostre menjador! L'Orfeu de Roman Trekels dona els afectes adients a totes les situacions, amb la seva noblesa vocal i interpretativa. Quantes facetes té l'Orasia de Dorothea Röschmann: de la dolçor més suau en les àries d'amor al virtuosisme de l'ària "Veni o sdegno"! L'Eurídice de Ruth Ziesak es fa estimar per la seva veu sempre clara i amable. Werner Güra (Eurímedes) encisa amb una veu de tenor tan càlida com elegant i virtuosística. Maria Cristina Kiehr (Ismene), Isabelle Poucenar (Cephisa) i Hanno Müller-Brachmann (Plutó) entusiasmen amb les seves àries molt característiques. Només Axel Köhlers Ascalax queda fluix, perquè la seva veu de contratenor té menys força que les sopranos als registres mitjà i greu.

El Rias-Kammerchor i l'Akademie für Alte Musik de Berlín són conjunts musicals difícilment superables. Aquí, de manera fantàstica, l'expertesa en la música barroca s'alia amb una musicalitat fresca, qualitats que fan escoltar aquests dos CD amb veritable plaer. ● Markus Shikora

TELEMANN: *Les plaisirs*

(Concerts de Cambra)
Marion Verbruggen (flauta de bec) Sara Cunningham (viola de gamba).
Orchestra of the Age of Enlightenment.
Dir.: Monica Hugget
Harmonia Mundi HMC 7907093

En el seu temps va ser molt més conegut i prestigiós que Johann Sebastian Bach. Avui dia apareix al llibre Guinnee's dels rècords com l'autor que ha escrit més obres en la història de la música. En el seu temps va ser un compositor admirat, considerat com un model que calia seguir. Avui dia és citat com una de les figures representatives del barroc, tot i que sovint esdevé difícil recordar o taral·lejar alguna de les seves obres. Georg Philip Telemann, però, coneixia bé i fins i tot tocava molts instruments del seu temps. Això es tradueix, doncs, en una particular habilitat per fer còmoda i adequada a l'instrument, més enllà del virtuosisme habitual, cadascuna de les pàgines que escriu. I amb aquesta comoditat espontània, fins i tot amb enginy i en alguna ocasió també sentit de l'humor, sorgeixen les interpretacions de la flautista de bec holandesa Marion Verbruggen, les gravacions discogràfiques de la qual vénen apareixent des de fa uns quants anys publicades per la firma Harmonia Mundi France.

Aquest enregistrament recull algunes de les obres principals i particularment representatives que Telemann va dedicar a la flauta de bec concertant... Es tracta del doble *Concert en La menor per a flauta de bec, viola de gamba i con-*

junt orquestral i la cèlebre Suite en La menor per a flauta de bec. Aquestes obres es veuen complementades amb una *Suite en Re Major* que inclou parts concertants per a la viola de gamba i una *Simfonia en Fa Major per a flauta de bec, viola de gamba i corda.* El títol del disc, *Les plaisirs*, sorgeix del segon moviment de la *Suite en La menor per a flauta i*, certament, fa honor a la impressió que produeix l'audició del present enregistrament, en el qual el so Telemann més genuí es barreja amb una brillant, acurada i espontània interpretació de les dues solistes..., tant la gambista Sara Cunningham com, sobretot, la flautista ja esmentada.

En definitiva, es tracta d'una bona versió d'obres que tants flautistes de bec, com gambistes, com seguidors de Telemann coneixen prou bé. ● J.V.B.

FRANÇOIS COUPERIN: *L'Apothéose de Lully, Le Parnasse ou l'Apothéose de Corelli i altres peces*

William Christie i Christophe Rousset, clavicèmbals. Harmonia Mundi, HMA, 1901269.

El 1724 François Couperin publica un conjunt de música de cambra amb el títol *Les Gout-réunis, ou Nouveaux Concerts a l'usage de toutes sortes d'instruments de Musique augmentés d'une grande Sonate en Trio. Intitulée Le Parnasse ou L'Apothéose de Corelli.* El prefaci és força llarg i

serveix per justificar els objectius del títol.

Pertanyent a un llibre de trios, *L'Apothéose de Corelli* i *L'Apothéose de Lully* ofereixen la possibilitat de ser executades amb dos clavicèmbals o amb instruments diferenciats. La primera és una gran sonata italiana amb un argument teatral que podria ser perfectament un ballet, en què cada moviment té un títol indicatiu del seu caràcter: "Gravement, Gayment, Vivement, Très doux..." Des del principi escoltem l'estil italià, d'ornaments simples amb retards esquius, clar i lluminós, passat, però, per la ploma d'un gran mestre francès.

L'Apothéose de Lully és potser més ambiciosa, més teatral; també podria rebre el qualificatiu de *pastiche*. Cal recordar l'esperit mordaç o burlesc d'altres obres de Couperin. Aquí, els títols situen l'acció "Lully aux Champs Elisés. Vol de Mercure. Descente d'Apollon. Lully joüant le Sujet. Corelli joüant le Sujet..."

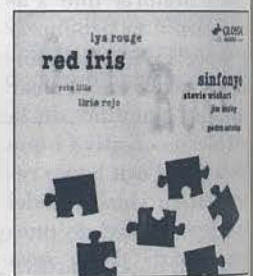
Entre ambdues obres hi ha la sonata en forma de trio titulada "La paix du Parnasse", que comença, a manera de pròleg, amb una *allemande grave*, no especificada, però que molt bé ho podria ser. L'obra no desmereix dels anteriors trios. Per completar el repertori, s'executen cinc peces soltes pertanyents a altres *Ordres (suites)* del mateix autor.

Aquesta versió és plena de claredat i fantasia, la qual cosa, per si mateixa, ja defineix una interpretació. William Christie i Christophe Rousset són intèrprets a bastament coneguts i aquest CD, doncs, mostra una plena solvència interpretativa. La conjunció dels dos clavicèmbals produeix una sonoritat rica en harmònics, sempre, però, amb una gran nitidesa.

Des de la publicació, el 1702, del pamflet de l'a-

bat François Ragueneau, amb la resposta, el 1704, de Lecert de la Viéville, *Comparaison de la musique italienne et la musique française* i el *Traité du bon goût*, la polèmica no s'atura. Els enciclopedistes, no tots se situen en una posició central entre el classicisme i l'afany renovador de Rousseau.

Escoltant aquest CD, hom pot fer córrer la imaginació i situar-se als imaginaris Camps Elisés, fruit de la companya -suposem bella- de les muses del Parnàs, que apareixen de la mà del gran Corelli i de Lully, mentre són observats pels contendents, intriguats, de la polèmica de la *guerre des bouffons*. ● Maria Lluïsa Cortada

Red Iris (Lliri roig)

Música instrumental italiana del segle XIV. Symphonie. Dir.: Stevie Wishart. GLOSSA Nouvelle Vision GCD 920701

No fa gaires mesos que la jove firma discogràfica Glossa, particularment coneguda pels seus enregistraments dedicats majoritàriament a la música dels segles XVI, XVII i XVIII, ha incorporat al seu catàleg discogràfic una nova sèrie titulada "Nouvelle Vision", en la qual, en essència, els enregistraments que s'hi inclouen tenen com a característica particular l'aproximitat dels cada cop més presents recursos multimèdia. Així, doncs, al costat dels inexcusables *tracks* sonors hi ha una

petita part de l'espai físic del CD integrada per imatges i so reproduïbles mitjançant l'ús dels recursos electrònics dels ordinadors personals adientment equipats amb targeta de so i lector de CD-Rom (tant en sistemes PC+Windows'95 com en Appel Macintosh). Ara per ara, aquesta mena de propostes vénen essent una mica més habituals en el món de la música *pop-rock*.

Més enllà d'aquesta novetat, el disc que ens ocupa ens fa una proposta de tall antològic del que és un dels reculls més antics conservats de música instrumental. Es tracta d'una selecció de 9 de les 15 *Istampitte*, danses monòdiques que s'inclouen en un manuscrit italià de principi del segle XIV, al costat d'altres pàgines vocals. La proposta que hi fan els membres del conjunt *Symphonie* és volgutament sobria, tot cercant, com els mateixos intèrprets expliquen al text que acompanya el disc, que "...la música parli per si sola". Així, doncs, és la directora del grup, Stevie Wishart, qui resol totes les interpretacions mitjançant l'ús d'una fidula o una viella de roda. Se li sumen els percussionistes Jim Denley i Pedro Estevan, particularment en les danses de factura més senzilla. Les més complexes, en canvi, se'ns presenten interpretades per la fidula sola sense cap altre instrument.

La impressió general és d'un enregistrament d'aspecte sobri amanit de manera eloqüent per un tractament virtuosístic de tots els instruments presents. Afegim-hi que el títol genèric del disc, *Red Iris* (Lliri vermell) fa referència a l'emblema que portaven els músics que treballaven per a la *signoria* que va governar Florència des de meitat del segle XIII fins a l'adveniment dels Medici el 1389. ● J.V.B

En seumeillant

Música francesa de l'Ars Subtilior.
Trio Subtilior.
Ars Harmonica · AH 025

Amb el nom d'Ars Subtilior coneixem un corrent musical adscrit en els anys finals de l'Ars Nova, per tant en moments fronterers amb l'arribada dels nous plantejaments renaixentistes. Es caracteritza per una escriptura polifònica complexa, d'esperit especulatiu i avantguardista (en el seu moment), basada en gran mesura en la sofisticació de la tècnica de la disminució i del joc rítmic portat a extrems que en una primera impressió fins i tot ens poden semblar perversos.

Aquesta particular complexitat ha estat en gran mesura la responsable de la incomprensió que durant molt temps ha despertat aquesta estètica medieval, tant entre melòmans com, fins i tot, entre intèrprets. En els darrers anys l'aparició de veritables especialistes en el tema hi ha donat també una nova llum i ha renovat l'interès pel retrobament d'aquest repertori tan particular.

En aquesta línia podem incloure l'enregistrament que ens ocupa, protagonitzat pel trio de flautes de bec anomenat precisament Trio Subtilior i format per Janne Eriksson, Anna Margules i el català Joan Izquierdo. Es tracta d'un disc enregistrat per la firma discogràfica sabadellenca La Mà de Guido a primers de maig de 1997, encara que publicat sota la sèrie "Ars Harmonica". S'hi inclouen un total de 12 obres, dins de

les formes habituals del moment, com ara *rondeaux*, *ballades* i *virelais* d'autors francoflamencs: B. Cordier, J. Cuvelier, J. Galiot, J. Vaillant, J. de Senleches i Trebor, l'única obra present del qual, tot un clàssic d'aquest repertori, dona títol al disc... *En Seumeillant*.

Aquest disc és una iniciativa de gran interès, en particular per l'aproximació que permet a un tipus de sonoritat tan inusual com sorprenent. La qualitat de la interpretació, en la qual és remarcable la gran precisió rítmica dels intèrprets, es barreja amb el contrast tímbric que sorgeix de la combinació dels diferents membres de la família de les flautes de bec aquí emprats (de soprano a baixa).

Afegim-hi que, fruit de la màxima puresa possible del so, el disc es presenta sense cap manipulació artificial de la qualitat sonora natural. ● J.V.B.

MARIA DEL MAR BONET: El cor del temps

Cançons de Maria del Mar Bonet, Gershwin, N. Shawn, Lautaro Rosas, Pau Riba, Enzo Gragnaniello, Joan Ramon Bonet, Gregorio Paniagua, Kristos Leontis i Javier Mas. PICAP.

Aquest doble disc compacte editat per Picap és un autèntic luxe. Ho és per molts aspectes: per la categoria de la interpretació, per la de les cançons que s'hi interpreten, per la del conjunt d'acompanyants —instrumentals i vocals— i, finalment, per l'acuradíssima edició en format de llibre amb una coberta dissenyada per Robert Llimós.

El disc és, de fet, l'enregistrament del magne concert que va oferir l'exímia —o sigui, tal com diu el diccionari, "excel·lent en un grau elevat"— cantant mallorquina al Palau Sant Jordi el dia 23 d'abril de l'any passat.

Si en aquella manifestació tot es va produir en un context del tot feliç, no podia esdevenir-se altrament en aquest disc. En dos CD, hom gaudeix d'un total de trenta-quatre temes, amb la qual cosa adquireix un autèntic caràcter antològic. El nucli central està format per temes propis de la cantant, com són *Inici de campana*, *No trobaràs la mar* (cantada juntament amb Joan Manuel Serrat), *Carta a un amic* i *Les illes*, i la mítica *Què volen aquesta gent?*, entre d'altres. També cançons populars illenques —mallorquines i eivissenes—, i també gregues, que eixamplen de manera natural la dimensió mediterrània d'aquesta artista, tanmateix sense entrar en el terreny àrab en el qual també ha fet alguna incursió.

Així mateix, hi ha estàndards, com el bellíssim *Jim* o bé *Abraça'm* i l'esplèndida cançó de Pau Riba *Es fa llarg, es fa llarg esperar* i una també excel·lent cançó del seu germà Joan Ramon, *Nova cançó de l'amor perdut*.

L'acompanyament en alguns casos és en solitari de Manel Camp i en d'altres d'un conjunt integrat per Javier Mas, Feliu Gasull, Santi Burgos, Xavier Figuerola, Dimitri Psonis, Jordi "Xoli" Satorra, Jordi Rallo, Lluís Ribalta, Jordi Gaspar, Francesc Capella i el mateix Manel Camp. Un conjunt, en definitiva, d'una gran professionalitat que reforça la categoria del producte. D'un producte que sobretot és una festa Maria del Mar Bonet i que per la seva ja al·ludida dimensió antològica esdevé poc menys que expressió molt precisa d'una trajectòria, d'altra banda ben viva,

però aquí en bona mesura sintetitzada. En tot cas —i d'una manera que de tant òbvia sembla innecessària recordar— plana per damunt de tot l'extraordinària classe de cantant de Maria del Mar Bonet, basada en una de les veus més belles de la cançó popular catalana de tots els temps i en una distinció i exquisidesa excepcionals.

Aquests valors han elevat aquesta artista a la categoria de clàssica, atorgant a aquesta expressió el contingut de perennitat, d'assumpció cultural generalitzada i inesborrable de la seva creativitat essencial. ● J.C.C.

RAIMON: Recitals al Palau

Obres de Raimon sobre textos propis i d'Ausiàs Marc, Anselm Turmeda i Salvador Espriu. PICAP.

L'esdeveniment en viu més important que ha ofert en els darrers mesos Rai-

mon ha estat, sens dubte, l'aplec de recitals que va presentar a cavall dels darrers dies de maig i primers de juny de l'any passat al Palau de la Música Catalana. Recitals que després va escampar a altres ciutats catalanes i també a Madrid, però curiosament, o potser significativament, no a València.

Va ser una iniciativa fins a cert punt arriscada, per la seva mateixa envergadura, però que tanmateix va aconseguir un èxit i un ressò notables, cosa que va palesar la permanència i capacitat de convocatòria dels valors de l'obra raimoniana.

El cantautor va bastir aquests recitals damunt un repertori basat en temes amb alguns anys —i fins i tot força anys— al damunt, com són *Al vent*, *Com un puny*, *Jo vinc d'un silenci*, *Digueu no*, *Indesinenter* i *Veles e vents*. També hi va incloure d'altres més recents, com són *Oh, desig de cançons*, *Lluny de la terra* i *de l'aigua*, o *Parlant-me*

de tu. Comptant amb un acompanyament instrumental molt reduït —el contrabaix de Rafael Esteve, la guitarra de Miquel Blasco i de Xavier Juanco i Joan Figueres al violoncel, acordió i mandolina—, tot es basa en la força de la paraula. O millor dit, de la poesia potenciada expressivament per la música. Per una música que esdevé com una segona veu, que potencia d'aquesta manera, concertant, la càrrega suggeridora, sempre oberta, de la paraula poètica. I aquí entrariem en una perillosa dialèctica. La de l'ou i la gallina respecte del text i la

música. Dialèctica especialment complexa en l'obra de Raimon, ja que els límits de la "interacció" paraula-música esdevenen especialment difícils d'establir.

Raimon recorre aquí als seus propis versos i també als de tres poetes

pels quals sent una veneració especial: Ausiàs Marc, Espriu i Anselm Turmeda, i a la fi tot el disc no deixa marge per a la sorpresa. Tot es mou en un context d'identificació plena a les constants estètiques d'aquest artista —escassament renovades en els seus darrers temes—, les quals, malgrat ser ben conegudes, renoven el seu atractiu a cada nova audició per causa de la seva solidesa i consistència. La fidelitat a si mateix, en un context de constants pèrdues de referència, en definitiva continua essent el gran atot de Raimon. ● J.C.C.

CONSERVATORI DE BADALONA

Les primeres gravacions

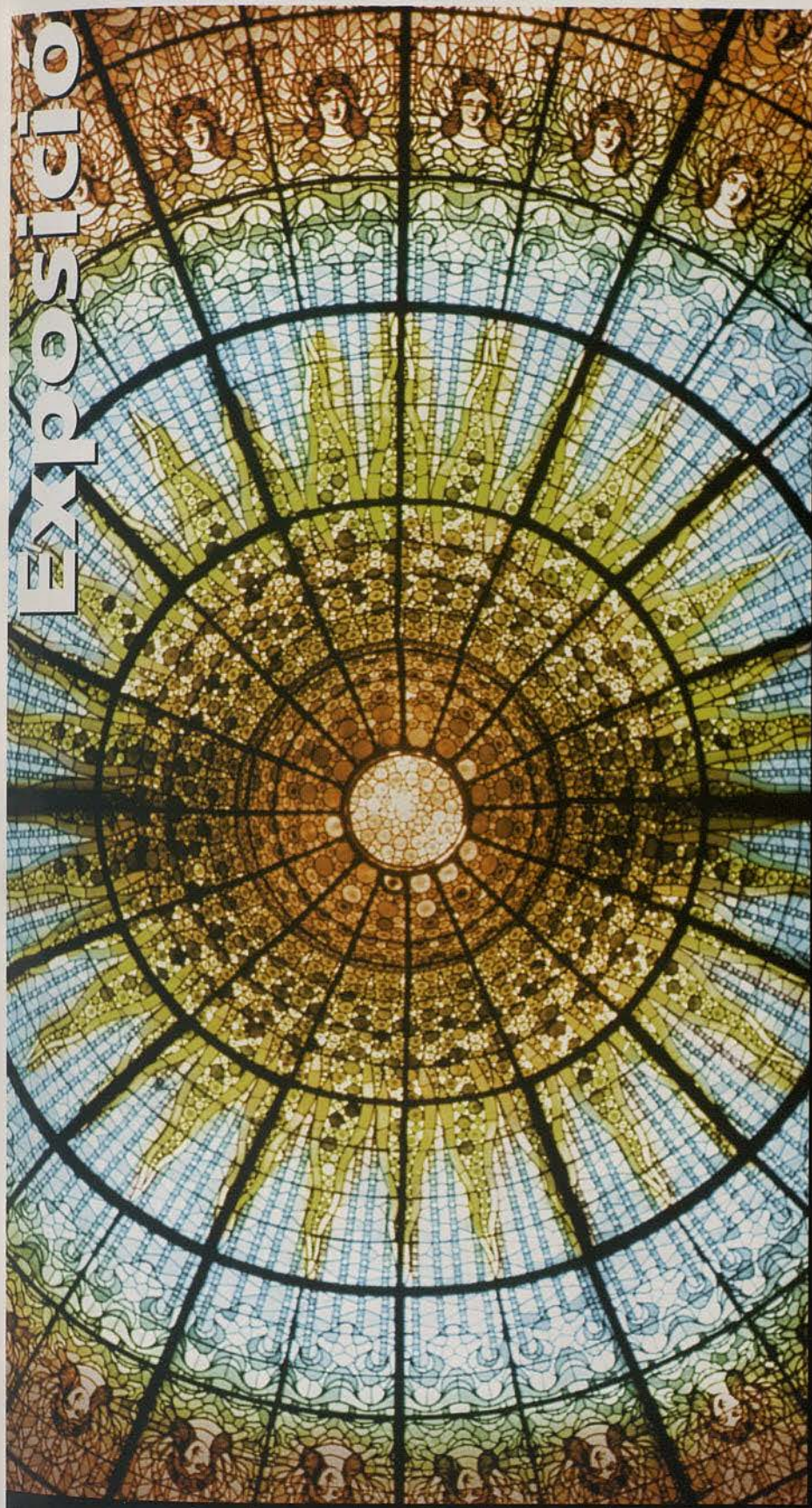
El Conservatori Professional de Música de Badalona acaba de presentar una nova sèrie de compactes que recull el resultat de la tasca docent que es realitza en aquest centre d'ensenyament musical. Aquesta iniciativa, única a Catalunya i amb el precedent només de la Fundació Reina Sofia pel que fa a la resta de l'Estat espanyol, pretén aportar als estudiants de música el repte i l'estímul que suposa l'enregistrament, com també oferir una plataforma i un ressò molt satisfactoris de nivell formatiu d'aquest conservatori. Enguany, els últims discos compactes recentment editats responen a tres apartats diferents: joves intèrprets, joves compositors i un de flamenc amb el títol *Badalona interpreta: Flamenc*, gènere musical que amplia la línia exclusivament de música clàssica que s'havia seguit fins ara, per donar bona mostra de la tradició de flamenc de que gaudeix Badalona.

A banda dels discos amb interpretacions d'alumnes, el primer dels quals es va fer el 1995 i inclou obres de Bach, Mozart, Falla i Scriabin, el Conservatori de Badalona també ha editat una sèrie de tres compactes sobre música d'orgue interpretada per Montserrat Torrent, i un altre amb obres dels compositors contemporanis Miquel Roger i Albert Llanas per a la commemoració del desè aniversari del conservatori. L'activitat discogràfica d'aquest centre docent no es limita tan sols a la seva pròpia producció, sinó que també ha obert els seus equips de so a d'altres productors

que, com ells, busquen la promoció dels intèrprets i la música del nostre país. Bona mostra d'això és el disc *Música catalana* del pianista Emili Brugada, amb obres de compositors catalans, o una mostra prou àmplia d'intèrprets i grups de cambra, entre els quals trobem el tenor Joan Cabero, la pianista Assumpta Coma i el violoncel·lista Gheorghe Motatu, el quintet de metall 2111 Gòtic Brass, o el quintet de vent Quintet Harmonia, entre d'altres.

Amb el bagatge d'uns anys d'experiència en aquesta iniciativa i una sèrie ja important de títols realitzats, el Conservatori de Badalona va presentar els últims compactes editats a la Societat d'Autors i Editors amb la presència de la regidora de Cultura de l'Ajuntament de Badalona, Caterina Mieras, el delegat de l'SCAE, Ramon Muntaner, i el director del Conservatori de Badalona, Josep Soler. En l'acte també es va remarcar la funció important que realitza l'Orquestra de Cambra del conservatori, l'orquestra infantil, el Cor i el cor infantil, creats ja fa prop de deu anys amb una intenció pedagògica àmpliament reconeguda i que ha permès obrir el camí a molts joves intèrprets. En aquest sentit, es va destacar el projecte de crear una orquestra estable formada per exalumnes del conservatori, la seu de la qual seria l'antic Teatre Zorrilla de Badalona, que s'inaugurarà l'any que ve com a Teatre Municipal amb l'encert de voler enriquir l'oferta musical d'aquesta ciutat. ● Mònica Pagès

Exposició

Ara fa cent anys, Catalunya enlluernava amb el Modernisme

L'any 1898 ha passat a la història com un moment de crisi. Amb la derrota a Cuba i Filipines, desapareixien les últimes restes de l'imperi espanyol. La pèrdua de les colònies va provocar un daltabaix econòmic, polític i moral, recordat més tard com el desastre del 98. Però fa un segle, la societat catalana vivia també l'impuls del Modernisme; una efervescència d'iniciatives culturals, associatives, esportives, polítiques i sindicals; l'esclat del catalanisme. Enmig de la crisi, Catalunya demanava la paraula per fer una proposta renovadora i europea.

Escolta, Espanya. L'exposició d'un dels moments més dinàmics de la nostra història.

"Escolta, Espanya"
Catalunya i la crisi del 98

L'empenta dels catalans

Museu d'Història de Catalunya
del 19 de març al 13 de setembre

Generalitat de Catalunya

Amb la col·laboració de:

Amb el patrocini de:

espai Gaudí

Veure, viure,
i entendre Gaudí

Espai Gaudí. La Pedrera.
Provença 261-265.
08008 Barcelona.
Telf.: +93 484 59 95

Horari:
de dimarts a dissabte: de 10 a 20h.
Diumenges i festius: de 10 a 15h.
Dilluns tancat.
Visites comentades:
de dimarts a divendres, a les 18h.
Visites concertades:
de dimarts a divendres, de 10 a 12h.

FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA

catalunya musica revista musical catalana